

Giới thiệu Thám Tử Sài Gòn

Truyện Thám Tử Sài Gòn của tác giả Dương Ami xoay quanh cuộc sống của Thiên Nhẫn, vị thám tử tự do kẻ phá án đại tài sống giữa Sài Gòn hoa lệ, một thành phố miền nam thường xảy ra nhiều vụ án.

Đủ loại vụ án với những tình tiết ly kỳ, dàn trải đủ mọi thể loại tư đầu về giả, phân tích lời khai, đầu độc, giải mã, phòng kín... Và những thủ pháp chưa từng xuất hiện trong bất kỳ cuốn tiểu thuyết trinh thám nào khác sẽ khiến độc giả thích thú khi cầm cuốn sách mang hơi hướng truyện teen hay này.

Phong cách trình thám cổ đại nhưng nội dung hoàn toàn hiện đại, truyện online hay tự sáng sáng nên rất vui khi nhận được sự ủng hộ của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Vật Nặng Vô Hình - Chương Mở Đầu

Tôi bước xuống taxi, cuốc bộ vào con hẻm nhỏ chỗ một tiệm tạp hóa. Người chủ tiệm liếc nhìn tôi đi khuất. Sau lưng ngôi trường tiểu học ở bên kia đường cũng vừa giống một hồi trống ngán, tôi nhìn đồng hồ chỉ 1 giờ 45 phút. Một buổi trưa tháng tư trời âm u đến lạ.

Con hẻm khá sạch sẽ, nhà dân san sát, kín cổng cao tường, đoạn chỉ lác đác một vài ki rác trống, tôi đứng trước một căn nhà hai tầng còn khá mới, nằm ngay góc chữ L. Tôi lấy điện thoại gọi vào một số, đến lần thứ ba vẫn không có người trả lời. Đồng hồ trên điện thoại lúc này là 13 giờ 55 phút. Tôi nhìn vào cánh cổng rào ngăn cách mình và ngôi nhà, chỉ khép hờ, trong góc khuất giữa một bên cổng và bức tường có một đôi giày da màu đen còn khá mới nhưng lại dính đầy đất dưới đế. Ở phần sân đất, lối duy nhất vào ngôi nhà, có hai hàng dấu giày một vào một ra. Có lẽ đây là dấu giày của đôi giày da đó. Cửa chính căn nhà đang đóng im lìm, mọi thứ vừa thấy khiến tôi có một linh cảm chẳng lành. Tôi đẩy cánh cổng rào bước vào, mất khoảng nửa giây nhìn kỹ dấu giày trên nền đất. Tôi tiến nhanh đến trước thềm căn hộ, tất nhiên là tránh giẫm lên vết giày có sẵn. Cửa chính cũng không khóa, bên trong căn hộ, gian để xe, dựng 4 chiếc xe máy loại đắt tiền được xích chung với nhau, yên tất cả đều bám một lớp bụi mỏng nhưng không đồng đều. Phòng khách liền sau, phía trên bức tường bên trái là mấy khung hình chụp một người phụ nữ còn rất trẻ. Một tấm ở giữa có thêm một người đàn ông, cũng trẻ như vậy, cả hai đều bộ khá tình tứ. Tất cả đều là những bức ảnh cũ được làm mới bằng kỹ thuật số. Ở bức tường trung tâm có kê một tủ nhỏ, bên trong đặt một chiếc TV thông minh. Giữa phòng là một bộ bàn ghế tiếp khách. Lăn theo vết đất giày, tôi lên lầu một. Trong căn phòng lớn hơn, bố trí như một phòng sách với một bàn lớn phía bên trái ngay dưới bóng đèn huỳnh quang, bên phải là kệ sách đầy ắp choáng cả bức tường. Ở bức tường đối diện cửa vào, tôi thấy thi thể một người đàn ông gầy gò đứng úp mặt, miệng bị nhét giấy, hai tay bị trói vòng vào song cửa sổ, trên lưng bê vết máu.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Vật Nặng Vô Hình - Chương Thử Trí 1

Tôi ngay lập tức gọi điện báo với cảnh sát. Khoảng 5 phút sau đội cảnh sát thành phố có mặt.

Theo yêu cầu của cảnh sát, tôi thuật lại diễn biến vụ việc mà mình biết.

- Tôi có hẹn với ông đây lúc 2 giờ trưa nay, khi đến trước căn hộ, tôi có gọi nhiều cuộc nhưng không ai bắt máy, cũng không thấy ông ta chờ sẵn ở trước nhà như đã hẹn. Rồi tôi nhìn thấy cổng chỉ khép hờ, phía trong cánh cổng là một đôi giày dính đầy đất, trên sân nhà lại có những dấu chân rất khả nghi, nên tôi đã đẩy cửa đi vào trong. Tôi đi theo vết giày để lại, lên lầu một và phát hiện xác chết ông ấy tại đây. Ngay lập tức tôi gọi báo cảnh sát và đứng canh giữ hiện trường cho đến bây giờ.

Rất tinh ý, viên cảnh sát nhận thấy cần khai thác ở tôi nhiều hơn, về lý lịch.

- Cậu không có vẻ gì là sợ khi tiếp xúc với tử thi nhỉ. Cậu lại không giẫm vào vết giày ở sân để bảo vệ hiện trường? Thật ra cậu là ai? Có quan hệ gì với nạn nhân?

Tôi lấy trong ví ra một tấm danh thiếp đưa cho viên cảnh sát.

- Xin tự giới thiệu, tôi là Hoàng Thiên Nhẫn, hành nghề thám tử. Nạn nhân đây là khách hàng của tôi.

Câu trả lời của tôi mở ra cho viên cảnh sát một hướng suy luận mới, mặc dù nó không đúng.

- Vậy nghĩa là nạn nhân biết rằng có người muốn giết mình, nên nhờ cậu đến điều tra. Tuy nhiên hai người chưa kịp gặp nhau thì ông ta đã bị sát hại.

- Không phải như vậy! Tôi đến đây theo lời hẹn chỉ để tìm đồ giúp nạn nhân thôi. Tôi không hề nghe nạn nhân nói rằng có người muốn giết mình. - Tôi trả lời.

- Tìm đồ? Là cái gì?

Ngay trước khi tôi định trả lời câu hỏi trên. Một viên cảnh sát trẻ hơn, độ khoảng tuổi tôi, dáng vóc cao to, ánh mắt sắc lẹm, tay phải cầm một xấp giấy tờ, chạy đến chen ngang vào bằng một giọng Bắc.

- Báo cáo sếp, đã có kết quả khám nghiệm tử thi và hiện trường.

Sau cái gật đầu thể hiện sự cho phép của người thượng cấp, viên cảnh sát trẻ bắt đầu đọc vanh vách những điều được ghi trên giấy.

- Nạn nhân là ông Vương Hoàn Long, 63 tuổi, nghề nghiệp chưa rõ, bị giết trong khoảng 1 đến 1.5 tiếng hồ trước tức khoảng 12 đến 1 giờ 30 chiều. Nạn nhân chết do một vết đâm vào động mạch cổ gây mất máu, trước lúc chết bị chém nhiều nhát dao vào lưng. Hung khí là một dao lờ để lại hiện trường. Hiện trường không có dấu hiệu bị xáo trộn, ví tiền, đồng hồ, nhẫn trên người nạn nhân vẫn còn nên tạm thời có thể bỏ qua trường hợp giết người cướp của. Tại hiện trường có để lại một bao tay nhựa, một áo thun tay dài, một quần jeans, một áo khoác dù, một trùm đầu, một kính mát, hầu hết đều có dính máu nghi ngờ là do hung thủ bỏ lại hiện trường. Dựa vào hướng, độ dốc của vết chém trên lưng nạn nhân tạm thời kết luận hung thủ cao trên 1m80 và thuận tay trái. Dựa vào vết giày trên sân đất kết luận trùng khớp với đôi giày cỡ 43 sau công rào. Trên đôi giày này cũng có vết máu nên kết luận đây là giày do hung thủ để lại. Dựa vào độ lún của vết giày cho thấy hung thủ nặng từ 90 - 100kg. Báo cáo hết. - Vậy là hung thủ cao hơn 1m80, thuận tay trái, đi giày cỡ 43 và nặng gần 100kg. - Không mất nhiều thời gian để suy nghĩ, viên cảnh sát lớn tuổi chốt lại.

Có thể sẽ mang tiếng là nhiều chuyện hay thích chõ mũi vào việc của người khác, nhưng tôi không thể không nói ra suy nghĩ của mình. Cứ đứng đó và nhìn cơ quan điều tra bị dấn mũi bởi những kết luận vội vàng, lương tâm của một thám tử không cho phép tôi làm vậy.

- Xin thứ lỗi, nhưng tôi lại không nghĩ vậy.

Khi đã thu hút được sự chú ý của cả hai viên cảnh sát, tôi bắt đầu trình bày những suy luận của mình. Một cách từ tốn, tôi lần lượt chỉ ra những điểm mâu thuẫn giữa dấu vết để lại ở hiện trường với kết luận của tổ phân tích về nhân dạng hung thủ.

- Anh nhìn xem, mặc dù vết thương trên lưng nạn nhân là do chém từ trái sang nhưng trên đôi giày hung thủ để lại lại là kiểu cột nơ của người thuận tay phải. Đôi giày này tháo ra mà không cần phải nói lòng dây chứng tỏ nó lớn hơn cỡ chân thật của người mang.

Tôi vừa nói vừa chỉ vào đôi giày, lúc này đã được bỏ vào túi niêm phong vật chứng.

- Chưa hết, hung thủ cột tay nạn nhân vào song cửa sổ và để áp mặt vào tường, rồi chém nhiều nhát lên lưng. Đối với tư thế này chỉ cần hung thủ đứng ở thế cao hơn nạn nhân là có thể gây ra vết chém có độ dốc như do một người cao trên 1m80 gây án. Bằng chứng là vết máu bắn dưới sàn sau lưng nạn nhân có một khoảng trống không tự nhiên, như do bị một vật gì đó che lại. Theo tôi vật đó là áo khoác của hung thủ vì trên áo khoác vẫn còn in dấu giày dính đất. Dựa theo độ nổi của vết máu bắn, có lẽ hung thủ đã đặt một vật gì đó dưới sàn rồi phủ áo khoác lên. Mục đích của việc làm này nhằm để tránh vấy máu lên vật đó trong khi chém nạn nhân. Vật đó có lẽ là mấy quyển sách ở kệ sách bên kia, vì tôi thấy kệ sách được xếp rất ngăn nắp nhưng lại có 3 quyển tiểu thuyết khá dày bị lấy ra nhưng lại xếp trở lại không đúng chỗ. 3 quyển này là trong một bộ 6 quyển đặt liền nhau mà ở đây chỗ 3 quyển cùng bộ có khoảng hở vừa đủ chỗ của 3 quyển này.

Tôi lại chỉ tay về phía kệ sách nằm phía góc phải căn phòng.

- Độ cao 3 quyển sách này khoảng tầm hơn 1 tác nên rất có thể hung thủ chỉ cao khoảng 1m70. Ngoài ra dựa vào vết máu bắn trên chiếc áo thun có thể thấy lúc gây án hung thủ mặc áo thun nhưng lại cho vào trong quần, có thể do áo quá dài so với độ dài lưng của hung thủ. Vết máu bắn trên chiếc áo thun cũng cho thấy phần bị máu bắn đến chỉ khoảng 0.5m gần ứng với độ dài lưng một người cao 1m70.

Bây giờ tôi lại chỉ đến chiếc áo thun. Viên cảnh sát trẻ hơn mở túi niêm phong lấy chiếc áo ra xem xét.

- Một điểm cuối cùng chính là chiếc thắt lưng, vết máu bắn lên có một phần bị mặt thắt lưng che khuất, có nghĩa nếu tính từ phần bị che đến đầu của thắt lưng sẽ ra được vòng bụng thật sự của hung thủ. Lúc này tôi có thử ước chừng thì chỉ khoảng 70 - 75cm. Một người vòng bụng khoảng này thì chỉ thường nặng từ 60 - 70kg, chứ khó có thể nặng đến 90, 100kg. Cho nên...

Tôi dừng mạch suy luận lại 2 giây và tự hạ thấp giọng của mình xuống một chút. Hai viên cảnh sát chăm chú chờ đợi tôi nói nốt phần còn lại.

Phần còn lại mà mọi người chờ đợi chính là kết luận quan trọng, chân thực, đúng đắn nhất về ngoại hình hung thủ. Xin hãy lắng nghe cẩn thận.

- Cho nên... tôi hoàn toàn có cơ sở nghi ngờ những dấu vết do hung thủ để lại hiện trường nhằm mục đích làm sai lệch hướng điều tra, trong khi thật sự hung thủ chỉ là một người cao khoảng 1m70, nặng tầm 70kg và thuận tay phải.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Vật Nặng Vô Hình - Chương Thử Trí 2

Sài Gòn, thành phố của những con đường. Không có ở đâu trên Việt Nam này mà để sinh tồn, người ta buộc phải thuộc tên nhiều con đường đến như thế. Đường một chiều, đường hai chiều, đường cao tốc, đường qua hầm, qua cầu, đường nối dài, đường vòng tránh, đường nhánh, đường hẻm... có quá nhiều điều để ghi nhớ, quá nhiều thứ phải phân biệt.

Sài Gòn lạc nhau là mất. Nhưng thật may, ở Sài Gòn này không có ai bị lạc, chỉ có những người đi xa hơn lộ trình, bởi mọi con đường ở Sài Gòn đều kết nối với nhau.

- Vậy theo cậu thì hung thủ đang hả hê vì nghĩ rằng đã xỏ mũi được cảnh sát bằng những bằng chứng giả do hán cố tình để lại? - Viên cảnh sát lớn tuổi hơn hỏi tôi.

Rốt cuộc thì họ cũng hiểu được điều mà tôi muốn nói.

- Có thể lắm. Nhưng việc ưu tiên hiện nay là anh nên điều tra tất cả những người ở trong con hẻm này mà có ngoại hình như tôi miêu tả nhưng không có bằng chứng ngoại phạm trong khoảng thời gian 1 tiếng trước. Cũng đừng bỏ qua việc hỏi thăm 2 chủ tiệm tạp hóa và quán cafe ở 2 đầu con hẻm này vì có thể họ sẽ nhìn thấy những người có ngoại hình giống hung thủ ra khỏi con hẻm sau khi gây án.

- Này, nếu hung thủ thật sự có ngoại hình như cậu nói thì cậu chẳng phải sẽ là nghi phạm sao? Cậu có bằng chứng ngoại phạm không? - Viên cảnh sát trẻ tuổi nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ.

- Tất nhiên là có! Vào lúc 12 giờ tôi ở Tây Ninh bắt taxi đến đây là 13 giờ 45. Tôi vẫn còn giữ hóa đơn đây, người tài xế trong hóa đơn đó có thể làm chứng.

- Tây Ninh cách đây ít nhất là 1 tiếng 30 phút chạy xe, hơn nữa trong thời gian nạn nhân bị sát hại cậu ta lại có người làm chứng... - Viên cảnh sát trẻ hơn.

- Tạm thời cậu điều tra theo hướng cậu thám tử đây miêu tả. - Viên cảnh sát lớn tuổi chỉ thị cho người thuộc cấp. - Còn cậu thám tử đây, có thể nán lại thêm chút ít không? Có lẽ chúng tôi cần ở cậu một vài suy luận nữa.

Thông thường chỉ có trong các tiểu thuyết trinh thám, cảnh sát mới cần đến sự giúp đỡ của thám tử. Ở ngoài cuộc sống thực, mối quan hệ này không thực sự tốt đẹp như thế, trừ khi... trừ khi viên cảnh sát này là một fan cuồng truyện trinh thám.

Đừng quan tâm, đó chỉ là ý nghĩ nhảm nhí chợt thoáng qua trong đầu tôi thôi.

***

Sau khoảng nửa giờ đồng hồ, kết quả điều tra thu được rất khả quan. Những người đang sống ở trong hẻm có ngoại hình như tôi miêu tả đều có bằng chứng ngoại phạm. Trong thời gian trước và sau khi nạn nhân bị giết có 3 người tình nghi ra vào con hẻm. 2 nhân chứng, một là chủ tiệm tạp hóa ở đầu bên trái hẻm và một là chủ quán cafe ở đầu hẻm còn lại đã nhìn thấy họ. Cả 3 người này đều vẫn còn ở lại quanh khu vực hiện trường và đã được cho lấy lời khai.

- Có tất cả 3 người nằm trong diện tình nghi. Người thứ nhất là ông Phan Văn Thiện, 39 tuổi, hành nghề tự do, đang ngồi uống cà phê ở quán cafe trước hẻm. Ông này khai rằng khoảng 12 giờ 30 trưa có ghé vào tiệm sửa xe ở trong hẻm theo lối tiệm tạp hóa để lấy chiếc xe gửi sửa ngày hôm qua. Nhưng xe vẫn chưa sửa xong nên ông này vòng ra quán cafe ở đầu bên kia con hẻm ngồi uống cà phê chờ. Cả 2 người chủ tiệm đều cho rằng ông Lương là một người tốt và không thể là hung thủ giết người. Bà chủ quán cafe có nói ông ta là khách quen của quán, luôn đến quán vào đúng giờ này trong ngày. - Viên cảnh sát trẻ báo cáo. - Người thứ 2 là ông Nguyễn Văn Chấn 29 tuổi, là thợ sửa đường dây của 1 công ty điện thoại. Anh này hiện đang bảo trì đường dây cho căn hộ cách nhà nạn nhân 5 căn về bên phải. Anh ta vào hẻm khoảng sau 1 giờ trưa 1 chút. Chủ quán cafe nói rằng anh ta đến quán từ sáng, nhưng đến mãi trưa mới đi vào trong hẻm.

- Vậy nghĩa là người thứ 2 này vẫn chưa ra khỏi hẻm, đây lại là một vụ giết người được lên kế hoạch từ trước thì chỉ cần khoảng 15 - 30 phút để thực hiện. Vậy còn người thứ 3? - Viên cảnh sát lớn tuổi sốt sắng.

- Người thứ 3 là anh Nguyễn Thành Chung, 20 tuổi, nhân viên giao hàng. Anh này khai rằng khoảng gần 1 giờ 30 trưa có vào hẻm theo lối quán cafe để giao hàng. Ông chủ tiệm tạp hóa nói rằng thấy anh này đứng đầu hẻm liếc ngang liếc dọc trông rất khả nghi. Bà chủ quán cafe lại bảo anh này khi đến quán thì xin gửi nhờ xe máy, do lối vào hẻm đầu bên phải đường khá nhỏ, rồi mới đi vào hẻm.

- Có thể có trường hợp 2 nhân chứng bỏ sót hoặc nhầm lẫn số lượng người ra vào hẻm do không nhớ rõ khoảng thời gian không? Cậu có hỏi họ thường theo dõi đồng hồ không? - Viên cảnh sát lớn tuổi hỏi người thuộc cấp.

Một thắc mắc đúng đắn nhưng có vẻ hơi thừa.

- Không cần phải theo dõi đồng hồ đâu, vốn dĩ ở đây có một cái đồng hồ báo giờ rất lớn rồi còn gì. Ngôi trường tiểu học bên kia đường luôn gióng trống vào các giờ cố định, tôi đoán rằng họ đã khai về thói quen tính giờ dựa vào tiếng trống của mình.

Bằng một kiểu biểu lộ sự đồng tình không được thiện cảm cho lắm với tôi, viên cảnh sát trẻ ngắt lời.

- Chuyện đó không cần anh nói! Họ bảo từ đầu giờ nghỉ trưa, tức 12 giờ, đến tiết thứ nhất, tức 1 giờ 30 chiều, chỉ có 3 người có ngoại hình như tôi hỏi ra vào con hẻm thôi.

- Vậy anh có hỏi 2 người chủ kia có nhìn thấy 3 người này lúc đi vào hẻm có mang theo người những vật gì không?

- Ý cậu là hung thủ mang theo bên mình một vật nặng khoảng 30 đến 40kg vào nhà nạn nhân để tạo ra vết lún giày 100kg? Vậy nếu hung thủ lấy đại một cái gì đó như các thùng rác đặt trong con hẻm này rồi mang vào nhà nạn nhân thì sao? - Viên cảnh sát lớn tuổi chất vấn lại tôi.

Trong tiểu thuyết trinh thám, cảnh sát (nhân vật phụ) thường được xây dựng thành kiểu người luôn đặt ra các câu hỏi cho thám tử (nhân vật chính) trả lời, nhằm làm rõ những vấn đề mà những người đọc không đủ thông minh có thể tự hiểu được. Còn trong cuộc sống thật, cảnh sát ít khi chấp nhận sự hiện diện của thám tử. Bởi đơn giản chẳng ai muốn trở thành diễn viên phụ ngay chính tại sân khấu của mình. Trừ khi... mà thôi, đừng quan tâm. Chỉ là ý nghĩ nhảm nhí chợt thoáng qua trong đầu tôi, không đáng được nhắc đến.

- Tôi đã quan sát con hẻm này từ trước khi cảnh sát đến, các ki rác trong con hẻm hầu như đều trống rỗng, giờ lấy rác của nhân viên vệ sinh tại khu vực này là vào khoảng 8 giờ sáng và sau 5 giờ chiều, nhà dân ở đây lại kín cổng cao tường cho nên hung thủ khó mà tiêu hủy vật mang theo đó. Hơn nữa tôi nghĩ hẳn sẽ mang theo một vật rất bình thường để nạn nhân không cảnh giác, và nếu hẳn vẫn còn quanh quẩn hiện trường thì hẳn vẫn sẽ còn giữ vật đó bên mình.

- Cậu biết rõ cả giờ lấy rác... cậu là người ở đây sao? - Viên cảnh sát lớn tuổi.

- Tôi sống ở bên kia đường, trong danh thiếp có ghi rõ mà.

- Nếu vậy tại sao ông ta phải hẹn cậu gấp như vậy, phí taxi từ Tây Ninh về đây cũng không ít đâu!

- Hi. - Tôi cười. - So với vật mà ông ấy nhờ tôi tìm giúp thì chẳng thấm vào đâu đâu.

Cho dù là trong tiểu thuyết hay ở ngoài đời thật, đừng quên luôn tồn tại những nhân vật không tên mà việc làm chủ yếu của họ chỉ là chen ngang vào cuộc đối thoại của nhân vật chính. Đơn giản là để khiến câu chuyện thay đổi nội dung, chuyển cảnh hay tấu hài đôi chút.

Nhưng nếu không phải thuộc vào ba loại trên, thì chỉ có thể là nhân vật không tên này muốn đảo chính, thu hút toàn bộ ánh đèn sân khấu, chiếm phần trung tâm của câu chuyện.

- Thừa sếp, cả 3 người đều không giữ vật gì nặng 30 - 40kg cả. Người khách uống cafe chỉ mang theo một cặp chéo đựng 1 ít thuốc lá và bật lửa, ước chừng khoảng 1kg. Tuy nhiên các thùng rác trong con hẻm cũng không có chứa vật gì nặng khoảng 30kg mà nhỏ gọn để bỏ vừa túi xách của người khách này. Người thợ sửa đường dây thì có một hộp đồ nghề đựng khá đầy nhưng nặng chưa đến 10kg. Còn người giao hàng thì có một thùng hàng to nhưng theo giấy giao hàng thì là mô hình nhựa nặng chưa đến 15kg còn nguyên dấu niêm phong.

- Vậy nghĩa là cái vật nặng hơn 30kg không hề tồn tại? Có phải cậu đã suy luận sai rồi không?

- Chúng ta phải điều tra theo hướng tên hung thủ 100kg như lúc đầu của tôi mới phải. - Viên cảnh sát trẻ tuổi nhanh nhẩu. Ngay từ khi xuất hiện, người này chưa bao giờ ủng hộ ý kiến của tôi.

- Không! Tôi chắc chắn hẳn chỉ nặng tầm 60 - 70kg. Và tôi cũng sẽ tìm ra vật nặng vô hình mà hẳn mang theo là gì? Nhưng trước hết hãy để tôi gặp trực tiếp họ. Tôi nghĩ rằng chúng ta đã bỏ qua những lời khai quan trọng.

- Ý anh là tôi đã bỏ sót những điều quan trọng khi lấy lời khai? - Viên cảnh sát trẻ nổi cáu vì câu trả lời của tôi.

"Xét theo khía cạnh tích cực thì anh ta và tôi đã bắt đầu tìm được tiếng nói chung."

- Không cần phải cãi nhau!

Viên cảnh sát lớn tuổi lên tiếng ngăn người thuộc cấp trước khi những anh ta kịp nói ra những điều không hay.

- Các nghi phạm đang ở dưới tầng trệt, hãy cùng xuống lầu, tôi cũng rất muốn biết cậu có thể khai thác được gì hơn cảnh sát chúng tôi? - Viên cảnh sát lớn tuổi nhìn tôi với ánh mắt đầy thách thức.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Vật Nặng Vô Hình - Chương Thử Trí 3

Đứng trước mặt tôi là 3 nghi phạm. Người thứ nhất là một anh chàng da ngăm khoảng chừng dưới 30 tuổi, mặc bộ đồng phục công nhân màu xanh của công ty VNPT, chân mang một đôi giày thể thao loại rẻ tiền đã cũ, tay trái đeo một chiếc đồng hồ mạ vàng sáng bóng, tay phải xách một hộp sắt đựng

đồ sửa chữa. Người thứ hai là một thanh niên chưa quá 20, da trắng, nét mặt sáng sủa, mặc áo khoác thể thao màu trắng, quần jeans, giày thể thao loại đắt tiền, đầu đội mũ bảo hiểm có logo công ty giao hàng BAO, dưới chân là một thùng hàng khá to vẫn còn nguyên dấu niêm phong. Người thứ ba là một người đàn ông ăn bận lịch sự, áo sơ mi màu kem và quần tây đen, mang cùng một đôi giày da đen, vai phải đeo một túi chéo nhỏ. Có lẽ là một trí thức tuổi thì ách chừng chưa đến 30. Có lẽ do ông đây trẻ hơn tuổi thật vì lúc này cảnh sát có nói về người khách uống cà phê tuổi gần 40. Cả 3 đều có một điểm chung là đều cao tầm 1m70, dáng người cân đối ước chừng nặng từ 60 đến 70kg.

Sau khi quan sát các nghi phạm bị thẩm tra một lần nữa, tôi nhận được một câu hỏi không mấy thân thiện từ viên cảnh sát trẻ.

- Lời khai của cả 3 vẫn không có gì thay đổi. Sao đây cậu thám tử, cậu còn muốn hỏi thêm gì không?
- Tôi không còn gì cần hỏi..
- Vậy cậu đã tìm ra hung thủ chưa? Cậu có cần xem lại hiện trường lần nữa không ngài thám tử? - Viên cảnh sát trẻ nói bằng một giọng đầy mỉa mai.
- ...

Tôi im lặng. Mọi thứ vẫn còn khá mơ hồ. Tôi vẫn chưa giải thích được cách hung thủ nguy tạo dấu giày cũng như bằng chứng buộc tội hắn.

Lúc này khi mà cả nhân vật chính, thứ chính, vai phụ đảo chính đều không còn thoải, chính là thời điểm cho các nghi phạm, các nhân vật phản diện, thể hiện vai trò của mình.

- Này sếp có thể cho chúng tôi về được chưa vậy? Tôi còn nhiều việc phải làm lắm - Người thợ sửa dây điện nói. Anh này tên là Nguyễn Văn Chấn, 29 tuổi.

- Các chú cho cháu về đi! Cháu phải đi làm nữa, đã trễ lắm rồi! - Cậu nhân viên giao hàng van nài. Cậu nhóc này tên là Nguyễn Thành Chung, 20 tuổi.

- Nếu vậy thì tôi cũng muốn về. Mặc dù không có việc gì bận, nhưng tôi không thích những nơi đông người. - Người khách uống cà phê trình bày. Người đàn ông này tên là Phan Văn Thiện, 39 tuổi, nghề nghiệp tự do.

Trước những yêu cầu cùng lúc của các nghi phạm, viên cảnh sát trẻ không đủ thẩm quyền giải đáp, đành cầu viện sự phán quyết từ người thượng cấp.

- Chúng ta cho họ về hay sao sếp? Dù sao cũng không khai thác được gì thêm.

Nhưng nên nhớ motif thường thấy của một bộ phim trinh thám thuần túy, nhân vật thám tử không bao giờ để cảnh sát thả các nghi phạm tại ngoại. Đây tuy là cuộc sống thực, nhưng tôi cũng là thám tử, nên nhất định tôi cũng hành động như thế. Ngăn cản. Nhất định phải ngăn cản lại.

- Không được! Nếu anh cho họ về thì chính anh đang tiếp tay cho hung thủ tiêu hủy chứng cứ buộc tội hắn. - Tôi nói.

- Cậu nói vậy ý là...

- Đúng thế! Cái vật nặng vô hình hơn 30kg đó, chắc chắn hung thủ vẫn còn đang giữ ở bên mình. Mặc dù hiện tại tôi chưa biết được đó là gì, và cách mà hung thủ giấu nó.

- Cậu nói vậy là sao? Vật nặng vô hình gì? - Người thợ sửa tắc mắc.

- Cậu thám tử đây suy luận là hung thủ giết chủ căn hộ đây khi vào căn hộ đã mang theo một vật gì đó nặng hơn 30kg để nguy tạo ra vết lún giày 100kg trên nền đất kia. - Viên cảnh sát lớn tuổi giải thích, đoạn vừa nói vừa chỉ tay về phía các dấu giày trước thêm nhà. - Hắn sau khi sát hại nạn nhân lại một lần nữa mang vật đó đi qua sân đất để tạo dấu giày đi ra. Sau khi khoanh vùng tình nghi thì cả 3 vị trong thời gian nạn nhân bị giết đều không có chứng cứ ngoại phạm, mà ngoại hình lại gần giống với miêu tả về hung thủ. Nhân chứng cho hay rằng 3 vị khi vào hẻm chỉ mang theo các vật như đây, và cả 3 đều còn lưu lại hiện trường nên khả năng tẩu tán vật nặng đó là rất thấp. Nói tóm lại cậu thám tử đây cho rằng một trong các vị hiện vẫn đang giữ ở bên mình hoặc cất giấu ở đâu đó trong con hẻm này một vật nặng hơn 30kg.

Thật cảm ơn khi cũng có người tin tưởng vào những suy luận của tôi.

- Vậy chẳng phải hung thủ là cậu nhóc này sao! Cái thùng hàng của cậu ta to như vậy mà. - Người khách uống cà phê nói.

- Không phải cháu đâu các chú cảnh sát! Thùng hàng này tuy to nhưng chỉ chứa mô hình bằng nhựa nặng chưa đến 15kg. - Cậu thanh niên giao hàng thanh minh.

- Vậy có thể cậu giấu gì đó vào trong, sau khi rời khỏi căn nhà lại lấy ra rồi vứt vào sọt rác? - Người khách uống cà phê tiếp tục.

- Sao có thể chứ. Dấu niêm phong vẫn còn nguyên mà, lại bị dán băng keo chằng chịt lên làm sao cháu cho được thứ gì vào mà không làm hỏng nó chứ? - Cậu thanh niên giao hàng bác bỏ lời tố cáo. - Tại sao lại chỉ nghi ngờ cháu, chẳng phải anh thợ sửa dây điện này có khả năng hơn sao? Mọi người có nghĩ là anh ta giấu thứ đó trong hộp đồ nghề không? Cái hộp bằng sắt này nhìn cũng nặng lắm.

- Tôi đã cho cân thử rồi, hộp đồ nghề đó chỉ nặng chưa đến 10kg. - Viên cảnh sát trẻ nói.

- Hay là anh ấy giấu gì đó trong hộp, sau khi rời khỏi nhà nạn nhân thì quẳng vào sọt rác. - Cậu thanh niên giao hàng nói.

- Chúng tôi đã kiểm tra cả con hẻm, không có vật gì đủ nặng mà lại bỏ vừa hộp đồ nghề của anh đây. Hộp đồ nghề này cũng không còn nhiều chỗ trống.

Bất chấp việc các chỉ trích của mình liên tục bị phía cảnh sát bác bỏ, cậu thanh niên giao hàng vẫn kiên trì đổ hết tội lên người thợ sửa dây điện.

- Các anh đã kiểm tra trên cột điện chưa, có thể anh ta giấu vật đó trên cột điện cũng không chừng.

Không thể cứ im lặng trong tình huống như thế này, người thợ sửa dây điện quát lên.

- Đủ rồi nhé ranh con! Mày không nghe anh cảnh sát đây nói là hộp đồ nghề của tao đã gần đầy rồi hay sao! Giấu ở trên cột điện? Mày thử đi kiểm tra xem trên đó có thứ gì nhỏ gọn mà nặng hơn 20kg không? Mày trò con nít như vậy mày tưởng qua mặt được cảnh sát sao?

Theo đúng một vòng khép kín, bây giờ đến phiên người khách uống cà phê đón nhận những buộc tội từ phía người thợ sửa.

- Theo tôi thì tên đom đặng này chính là hung thủ, vật nặng gì đó chắc là hắn đã giấu ở quán cà phê rồi. Tên này rất thường đến quán uống cà phê, chắc là để theo dõi chủ nhà này rồi lên kế hoạch giết người.

- Vì sao anh biết anh đây thường đến quán cà phê ở đầu hẻm uống? - Viên cảnh sát trẻ tuổi hỏi người thợ sửa.

- Tôi quản lý đường dây điện thoại của khu vực này mà, lần nào đến đây uống cà phê tôi cũng đều thấy anh ta ăn bận như vậy.

- Vậy chính anh cũng thường hay đến quán đó, vậy có khác gì tôi? - Người khách uống cà phê vặn lại.

Những màn chỉ trích lẫn nhau này sẽ chẳng đi đến đâu... ngoài bệnh viện. Để ngăn họ lại cần phải có một nhân vật đủ thông thái, kiên nhẫn và lương thiện. Tất nhiên không phải là ông bụt. Trong tiểu thuyết trinh thám không có chỗ cho nhân vật thần thánh, cuộc sống thực lại càng không. Ở hiện trường vụ án lúc này chỉ có một người như thế, là tôi, thám tử tự do.

- Đây là hẻm 2 đầu hình chữ U, nếu thật sự muốn theo dõi chủ nhà này thì hung thủ ngồi ở quán cà phê bên kia đường chẳng phải sẽ nhìn được bao quát hơn hay sao. - Tôi hòa giải.

- Người này cũng không phải, người kia cũng không phải. Vậy rốt cuộc hung thủ là ai? Chừng nào các anh mới để tôi về đây? - Người thợ sửa đường như rất thiếu kiên nhẫn.

- Hay là chúng ta tạm giữ lại những vật 3 nghi phạm này mang theo bên người, phong tỏa con hẻm, rồi để họ về sáng mai lại điều tra tiếp. Đã gần đến giờ đón con sếp rồi đây ạ. - Viên cảnh sát trẻ thì thầm với thượng cấp.

- Anh vừa nói gì? Không được để họ về! - Tôi quát viên cảnh sát trẻ.

- Đủ rồi đó cậu thám tử trẻ! Chúng ta tạm thời dừng vụ án ở đây! Dù sao 3 vị đây chỉ mới là nghi phạm, chúng ta lại chẳng khai thác được gì thêm, không thể giữ họ quá lâu. Trừ khi cậu nghĩ ra được điều gì mới? - Viên cảnh sát lớn tuổi điềm đạm nói.

- Tôi không còn gì để hỏi 3 người này nữa cả. Tuy nhiên ngài không được để họ về! Vì tôi đã biết ai là hung thủ.

Tôi nhìn về phía hung thủ đang đứng lẫn cùng 2 người khác bằng ánh mắt đầy thương cảm.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Vật Nặng Vô Hình - Chương Phá Án

Trong một quyển tiểu thuyết, một bộ phim, một vở kịch... đều luôn tồn tại rất nhiều nhân vật. Dù là chính, thứ chính, phụ đạo chính hay phản diện, giả phản diện, mỗi loại vai đều có một chức năng nhất định bổ sung, hỗ trợ lẫn nhau. Điều này thật không cần nói nhiều vì ai cũng biết. Nhưng còn trong vụ án ở cuộc sống thực? Có bao giờ nhân vật thám tử cũng cần đến các nhân vật khác sự giúp đỡ, gợi ý để tìm ra chìa khóa phá án?

Có đấy. Đôi lúc chỉ một câu nói vô tình từ một người bất kỳ, cũng trở thành lời giải cho câu hỏi quan trọng mà tôi đi tìm.

- Cậu biết ai là hung thủ? Là ai? - Viên cảnh sát lớn tuổi giọng điệu gấp rút.

- Hung thủ chính là người che giấu mục đích thực sự việc hắn đi vào con hẻm và có hành động kì lạ mà 2 nhân chứng đã nhìn thấy.

- Cậu cứ vòng vo làm gì? Nói rõ ra đi! - Viên cảnh sát lớn tuổi khản trương.

Thay vì giữ im lặng và để tôi tự trình bày suy luận của mình, viên cảnh sát trẻ tuổi chọn cách làm mất nhiều thời gian hơn của mọi người, bằng việc phát biểu những suy luận không có giá trị.

- Tôi hiểu rồi. Hung thủ chính là cậu nhân viên giao hàng này. Ông chủ tiệm tạp hóa có nói rằng thấy cậu ta đứng trước hẻm nhìn ngó với bộ dạng rất khả nghi. Hơn nữa cậu ta bảo vào hẻm giao hàng nhưng tại sao thùng hàng vẫn còn giữ bên người? Chắc chắn cậu ta đóng giả làm nhân viên giao hàng để lừa cảnh sát. - Viên cảnh sát trẻ tuổi.

Trong cương vị một nhân vật chính bị đảo chính, tôi không thể để một người ngốc nghếch như thế giành lấy trung tâm chú ý được. Đó là lý do phụ thôi, lý do chính là trên cương vị một thám tử đã nắm được toàn bộ lời giải của vụ án, tôi không thể chấp nhận những suy luận hồ đồ, kết luận vội vàng, nhằm người vô tội như thế được.

- Theo tôi có lẽ do cậu ta chỉ là nhân viên thử việc và vẫn chưa rành đường. Bằng chứng là cậu ta không mặc đồng phục nhưng lại đội nón bảo hiểm có logo công ty. Nói cậu ta không rành đường vì cậu ấy không biết đây là 1 con hẻm 2 đầu và đầu bên phía tiệm tạp hóa thì đủ rộng để có thể chạy xe máy vào được. Vì cậu ta không tìm được địa chỉ người nhận nên mới đi hết cả con hẻm và liên tục phải nhìn ngó biển số nhà, cho nên mới bị nhân chứng bảo là có bộ dạng khả nghi.

- Vâng đúng vậy, em là sinh viên đi làm thêm thôi! Em mới đi làm được 2 hôm, không tin các anh cứ điện thoại vào số của công ty. Em thật sự không liên quan gì đến người trong nhà này cả đâu. - Cậu thanh niên trẻ mếu máo.

- Vậy thì là người thợ sửa đường dây, tôi chắc chắn là vậy. Bà chủ tiệm cafe có nói anh này đến quán từ sáng sớm nhưng mãi đến đầu giờ trưa mới vào hẻm. Nhìn anh ta xem bộ dạng ăn mặc thực sự rất trùng khớp với trang phục mà hung thủ để lại hiện trường.

Viên cảnh sát trẻ nhất định phải giành cho được vai chính của tôi hay sao ấy? Để làm gì chứ khi mà anh ta còn chẳng được nhắc đến tên?

- Anh cảnh sát, anh không nhớ rằng anh thợ sửa này từng nói anh ta quản lý đường dây của khu vực này sao? Tôi nghĩ anh ta ngồi quán là để giết thời gian trong khi chờ công ty báo về nơi cần sửa chữa.

- Cậu thám tử nói đúng đấy. Trong điện thoại của tôi vẫn còn lưu cuộc gọi của công ty lúc trưa nay báo về đường dây phải sửa trong con hẻm. - Người thợ sửa đường dây nói.

- Đây cậu thám tử... không lẽ hung thủ là... - Viên cảnh sát lớn tuổi giọng ngờ vực.

Không cần phải đoán già đoán non nữa, để tôi nói cho mọi người biết ai là hung thủ.

- Hi! Hung thủ sát hại ông Long, gia chủ ngôi nhà này chính là vị khách uống cafe, ông Phan Văn Thiện. - Tôi nhấn mạnh.

- Đây cậu trai trẻ, đừng hồ đồ nhé! Cậu có bằng chứng không? - Người khách uống cafe dường như mất đi sự bình tĩnh vốn có.

- Đúng rồi, cậu không thể tự ý buộc tội người khác nếu không có bằng chứng được! - Viên cảnh sát trẻ phụ vào.

“Chẳng phải nãy giờ anh cũng buộc tội hết người này đến người kia mà chẳng đưa ra 1 bằng chứng nào hay sao?” - Tôi nghĩ thầm.

- Tôi không có bằng chứng...

- Hahaha! Thật hồ đồ! Cậu không có bằng chứng mà lại tự ý buộc tội tôi, cậu có tin tôi sẽ kiện cậu về tội vu khống không? - Người khách uống cafe tỏ vẻ đắc ý, gương mặt đã hồng hào trở lại.

- ...tôi vẫn chưa nói hết. Tôi không có bằng chứng buộc tội ông, nhưng nhân chứng thì tôi có.

Câu nói vừa rồi của tôi tựa như sấm bất ngờ, khiến ai nấy cũng giật thót. Đặc biệt là hung thủ, vừa phải chú ý mà cũng vừa cảm thấy lo sợ.

- Nhân chứng? Có người nhìn thấy ông đây giết người sao? - Viên cảnh sát lớn tuổi lộ vẻ ngạc nhiên.

- Không phải là nhìn thấy ông ta giết người, mà là nhìn thấy ông ta đi vào ngôi nhà này và cùng nạn nhân đi lên lầu trong khoảng thời gian đầu giờ trưa nay. - Tôi nói.

- Như vậy cũng có thể xem là nhìn thấy hung thủ rồi. Nhưng thật ra nhân chứng mà cậu nói là ai? - Nhân chứng này cũng chính là tông phạm đã giúp ông đây nguy tạo ra dấu giày nặng gần 100kg trên sân đất trước nhà nạn nhân.

- Tông phạm giúp nguy tạo dấu giày? Giúp bằng cách nào? - Viên cảnh sát lớn tuổi hỏi tôi.

Trước sự kỳ vọng về một câu trả lời hoàn hảo của vị cảnh sát, một thám tử tự do như tôi rất sẵn lòng tháo chiếc mũ kết đen trên đầu xuống, để khoe gương mặt khôi ngô và mái tóc ánh vàng mới nhuộm. Sau đó mới từ tốn nói ra toàn bộ bí mật ẩn giấu đằng sau vụ án.

- Ngài cảnh sát không nhận ra ở hiện trường có điểm gì rất không bình thường sao? Tại sao với kế hoạch giết người rồi để lại những bằng chứng giả một cách tinh vi như vậy nhưng hung thủ lại quên mất làm một việc vô cùng quan trọng là khóa cửa nhà nạn nhân lại? Nếu hẳn chuẩn bị thêm ổ khóa để khóa cửa chính và cửa rào nhà nạn nhân, thì thời gian người khác phát hiện xác chết sẽ lâu hơn rất nhiều, điều này có thể giúp hắn tránh được sự khoanh vùng tình nghi của cảnh sát khi đã nhiều ngày trôi qua. Hay là có lý do nào khiến hắn không thể khóa cửa nhà nạn nhân lại sau khi gây án? Chìa khóa của khúc

mắc này chính là ở người tông phạm của hung thủ. Lý do hẳn không thể tự ý khóa cửa nhà một người lạ trước mặt tông phạm của mình, vì tông phạm của hung thủ chính là đứa trẻ đi cùng hẳn vào nhà nạn nhân.

- Một đứa trẻ? Một đứa trẻ? Tôi hiểu rồi, hung thủ cõng một đứa trẻ vào nhà nạn nhân, sau khi giết người trên lầu một, lúc ra khỏi nhà lại cõng đứa trẻ đi qua nền sân đất. Nếu là cõng một đứa trẻ vào nhà thì sẽ không bị nạn nhân nghi ngờ. Việc này cũng giải thích vì sao hung thủ mặc quần jeans, áo thun nhưng lại mang giày tây đen. Vì lúc vào nhà nạn nhân, hung thủ cũng mang một đôi giày tây đen, không thể lúc từ trên lầu xuống lại đi một đôi giày khác loại được, sẽ khiến cho đứa trẻ thắc mắc. Trong số 3 người chỉ có ông đây là người duy nhất mang một đôi giày tây đen. - Viên cảnh sát lớn tuổi nói.

- Thật là sơ suất, lúc lấy lời khai của 2 nhân chứng, tôi cũng chỉ hỏi họ về đồ vật mà 3 nghi phạm mang theo, chứ hoàn toàn không hỏi về người đi cùng. Hơn nữa cũng có thể qua mặt được các nhân chứng nếu ông đây để đứa trẻ đi vào và ra khỏi con hẻm không cùng lúc với mình. - Viên cảnh sát trẻ tự bào chữa.

- Có lẽ đứa trẻ đó là con của ông đây và hiện giờ đang học ở ngôi trường tiểu học phía bên kia đường. Bây giờ chỉ cần xác minh lại chỗ 2 nhân chứng về việc có hay không một đứa trẻ học sinh tiểu học vào ra con hẻm trong khoảng thời gian nạn nhân bị sát hại hay không? Các nhân chứng đều nói rằng ông đây là người sống gần khu này nên họ có thể cũng sẽ có thấy qua con của ông ấy. Đối với nhân chứng mà tôi nói đã đủ sức buộc tội ông chưa?

Sau những lời tôi nói, người đàn ông về mặt chuyển màu tái nhợt, ánh mắt quẩn lại vì đau khổ.

- Tôi nhận tội. Xin đừng để con tôi biết cha nó đã lợi dụng nó để che giấu tội ác của mình. Tôi xin các anh đấy!

Người đàn ông ăn bận lịch sự bỗng quỳ hai chân xuống, nước mắt dâng trào, miệng không ngừng van xin.

- Tại sao ông lại giết nạn nhân? Giữa ông và nạn nhân có mâu thuẫn nghiêm trọng gì đến mức phải giết người một cách tàn nhẫn như vậy? - Viên cảnh sát lớn tuổi hỏi.

- Tôi bị thất nghiệp đã hơn 2 tháng nay, nhưng do không muốn vợ và con gái tôi lo lắng nên tôi vẫn giả vờ đi làm mỗi ngày, rồi đến quán cafe này ngồi giết thời gian trong khi chờ rước con tôi đi học về. Tôi vẫn duy trì kinh tế gia đình bằng cách cầm cố cho ông Long một số vàng và gần nhất, cách đây một tuần là điện thoại di động của mình. Tuy nhiên sau hôm tôi cầm điện thoại di động của mình thì có một người bán vé số tìm gặp và báo với tôi rằng tôi đã trúng độc đắc. Lúc này tôi mới nhớ ra rằng tờ vé số độc đắc đó tôi đã kẹp ở bên trong ốp lưng điện thoại và hiện đang gửi ở chỗ ông Long. Tôi ngay lập tức đến tìm ông ta để đòi lại tờ vé số. Ông ta bảo có nhìn thấy tờ vé số khi tháo pin điện thoại nhưng lại không nhớ rằng đã để ở đâu, rồi nói sẽ tìm và trả lại tôi sau. Sau đó người bán vé số đem chuyện tôi trúng số nói lại với vợ tôi thì giữa tôi và vợ xảy ra cãi vã vì cô ấy nghĩ rằng tôi đã giấu tờ vé số để hưởng một mình. Cô ấy giận tôi đến mức bỏ về nhà ngoại và còn dọa sẽ ly dị với tôi. Tôi chờ suốt 2 hôm rồi đi hỏi lại ông ta nhưng ông ta vẫn bảo chưa tìm được. Ông ta chắc chắn đã đem nó đi lãnh rồi. Ông ta là một lão già tham lam. Tất cả là do ông ta khiến cho tôi mới lâm vào tình cảnh này. Nên tôi mới nghĩ ra cách giết ông ta rồi để lại những dấu vết giả nhằm trốn tội.

- Thì ra ông ta làm nghề cầm đồ, hèn gì tuy ở một mình nhưng trong nhà lại có đến 4 chiếc xe, lại còn bị xích lại với nhau. - Viên cảnh sát trẻ lắc bả.

Trước những lời vu cáo sai lệch về khách hàng quá cố của mình, tôi buộc phải lên tiếng.

- Anh biết không, ông Long không phải là "một lão già tham lam" như anh nói. Tôi có mặt ở đây hôm nay chính vì được ông ấy thuê tìm giúp tờ vé số đó. Ông ta nói rằng nếu không mau tìm ra rồi trả lại cho người mất thì gia đình anh ta sẽ tan vỡ, giống như gia đình ông ấy ngày xưa.

- Sao có thể chứ? - Người đàn ông hét lên, vẻ mặt dường như càng thống khổ.

- Vậy tờ vé số đó hiện giờ ở đâu? - Viên cảnh sát lớn tuổi hỏi tôi.

- Rất có thể là nằm trong mấy cuốn sách trong phòng đọc. Ngài cảnh sát hãy cho người kiểm tra trong bìa gấp của bộ sách 6 quyển khi nãy. Tôi nghĩ ông Long đây trong lúc đọc sách đã tiện tay kẹp vào bên trong bìa gấp của một trong mấy quyển sách đó. 3 quyển sách anh dùng để kê chân chắc là được lấy từ trên bàn đọc của nạn nhân, cho nên anh mới không biết vị trí của bộ này trên kệ. 3 quyển này là 3 quyển cuối trong bộ 6 quyển nên trong vòng một tuần khó mà đọc xong 3 quyển đầu được, nhất là với một người đã lớn tuổi như nạn nhân.

Viên cảnh sát trẻ tuổi nhanh chóng chạy lên lầu, chưa tới 2 phút, anh ta trở xuống với tờ vé số trong tay.

- Đúng là tìm thấy tờ vé số trong bìa gấp của quyển sách thừa sắp.

- Người ta thường tìm bên trong ruột sách mà bỏ qua phần bìa gấp. Các loại sách có bìa gấp cũng chỉ mới xuất hiện mấy năm gần đây, những người lớn tuổi không quan tâm đến nó cũng là điều dễ hiểu. - Viên cảnh sát lớn tuổi giải thích.

- Bây giờ nếu tìm thấy vân tay của anh trên tờ vé số, cùng với lời khai của người bán và tôi, thì việc anh được nhận lại nó là hoàn toàn có thể. Tờ vé số tuy có thể giúp gia đình anh vượt qua khó khăn kinh tế nhưng không thể giúp anh thoát khỏi tội danh giết người. - Tôi nói.

Tôi yên lặng, nhìn người đàn ông đang khóc, cũng cảm thấy một nỗi đau lòng.

Ngoài sân trời bỗng chuyển mưa. Chỉ trong chốc lát, những hạt mưa bay theo gió, đến nhanh và dồn dập. Chúng đua với nhau trên không trung và vỗ tan khi chạm đất. Những dấu chân để lại trên mặt sân ướt dần rồi biến dạng, từ từ hoà lẫn với nền đất xung quanh.

Nếu như cơn mưa đến sớm hơn một chút thì sao nhỉ? Tôi liệu còn có thể nhận ra sự khác biệt trên dấu chân với ngoại hình người khách hàng của mình? Nếu tôi không nhận ra, không bước vào căn hộ, không phát hiện ra xác của người khách hàng xấu số thì liệu hung thủ có thể vì vậy mà thoát tội?

Sự có mặt của thám tử có phải đã mang đến một bất hạnh? Tôi cũng không rõ nữa. Tôi không giỏi đoán trước chuyện thời tiết

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Vật Nặng Vô Hình - Chương Kết Thúc

Một tuần sau tôi nhận được thư cảm ơn của công an thành phố. Bức thư sau đó được tôi lồng vào khung và treo ở một góc trang trọng, để thấy trong văn phòng.

Lúc này trời lát phát chuyển mưa. Con mưa lớn dần trong giây lát. Từ cửa sổ văn phòng, tôi nhìn ra con đường trước mặt. Một con đường nhỏ, vào thời tiết thế này nhưng vẫn nườm nượp người qua lại. Người Sài Gòn lúc nào cũng tất bật. Họ chạy đua với mưa, chạy đua với thời gian và chạy đua với nhau.

Trong cuộc đua vô tận, những con người lầm lũi kia không bao giờ bỏ cuộc. Dưới chân họ có những con đường làm bạn. Những con đường rẽ khắp muôn nơi, cho dù là dẫn đi xa đến đâu cũng luôn có lối quay về

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lời Khai Của Bà Ba - Chương Mở Đầu

Hôm nay là một ngày vô cùng rảnh rỗi, tôi không có nhận vụ nào cả. Tôi dành cả ngày để ngủ và chỉ ăn qua loa vào khoảng 2 giờ chiều. Đến tối tôi cuốc bộ ra quán cà phê quen ở gần văn phòng, ngồi vừa nhâm nhi ly cà phê sữa nóng vừa đọc ebook trên điện thoại, cho tận khi quán đóng cửa mới về. Trên đường về tôi không quên ghé vào cửa hàng tiện lợi để mua một ít bia và đồ ăn nhẹ, vì tôi định sẽ không ngủ sớm vào tối hôm nay.

Cửa hàng tiện lợi mà tôi ghé vào nằm trên đường Phan Văn Hân, đoạn giao với Xô Viết Nghệ Tĩnh. Cũng giống như hầu hết những cửa hàng tiện lợi khác trong chuỗi các cửa hàng của BAO, ở đây tôi có thể tìm thấy hầu hết mọi thứ cần thiết cho cuộc sống của một người trẻ độc thân, và quan trọng nhất là nó mở cửa 24/7. Dù cho được gọi tên là "Thành phố không bao giờ ngủ", nhưng sự thật thì mọi nơi ở Sài Gòn vẫn luôn sẽ có một thời gian đóng cửa hoặc hạn chế đón khách, duy nhất chỉ có các cửa hàng tiện lợi là không bao giờ từ chối tôi.

Có thể nói các cửa hàng tiện lợi là thứ chung thủy nhất ở Sài Gòn này.

Mua hàng xong, vừa rời khỏi cửa hàng được vài chục mét, ngay góc rẽ vào một con ngách nhỏ dẫn vào một nhà vệ sinh công cộng, tôi nhìn thấy một cụ già đang ngồi chần ngay giữa đường, điệu bộ như vừa té ngã và đang xoay sở tìm cách đứng dậy. Tôi lại gần đỡ cụ và nhận ra đây là bà Ba ở gần nhà với tôi.

Bà Ba có ngoại hình của một cụ bà ngoài 70 tuổi, lưng còng, dáng người thấp bé, gương mặt nhăn nheo, tóc bạc kín đầu được cột búi ra sau. Bà Ba tên thật là gì tôi cũng không rõ, chỉ nghe mọi người trong khu tôi ở gọi bà theo cách như vậy. Đôi khi cái tên cũng không phải là điều quá quan trọng trong giao tiếp. Cách gọi một cái tên có lẽ được tôi lưu tâm nhiều hơn, nó bộc lộ được khá nhiều điều về cả người gọi và người được gọi.

- Bà có sao không? - Tôi hỏi.

- Nhẫn à? Bà không sao.

May quá, bà vẫn khá tỉnh táo. Đôi khi trong những tình huống như thế này nếu xử lý không khéo có thể sẽ gặp kha khá rắc rối. Cuộc sống của tôi vốn đã có quá nhiều rắc rối rồi, nhưng ở mức độ này thì tôi có thể kiểm soát được.

- Bà ơi, sao tối rồi bà không ở nhà mà lại đi ngoài đường một mình thế này? - Tôi cho rằng đây là một thắc mắc cần được giải đáp.

- Nếu ở nhà thì bà cũng một mình thôi mà.

Một câu trả lời không đúng trọng tâm lắm, nhưng nó lại mở ra một câu chuyện khác. Tôi chưa từng tìm hiểu về gia cảnh của bà Ba nên cảm thấy khá bất ngờ trước câu trả lời này của bà.

- Ô! Bà sống một mình sao? Con cháu bà đâu?

- Bà có một con gái, nó mới sang nước ngoài định cư. Mới được mấy năm thôi nên chưa bảo lãnh bà sang cùng được.

Chia sẻ những thông tin không mấy hay ho về đời tư bằng một giọng đều đều bình thản, chứng tỏ việc bà nói ra những điều như thế đã trở thành một phản xạ tự nhiên.

- Ô! Nhưng dù ở một mình thì cũng không nên ra ngoài vào giờ này bà à! Rất dễ gặp phải trộm cướp lắm!

Có một chút phật lòng khi nghe những lời dự đoán không may, bà Ba chau đôi mắt vốn đã híp lại do tuổi già, bà nói.

- Cũng không xui xẻo đến như vậy đâu nhỉ, Nhẫn?

- Ô! Vâng chắc không xui xẻo đến mức đấy đâu bà!

Tuy nhiên những điều xui xẻo thường rất thỉnh tai. Tốt nhất là đừng nhắc đến chúng, nếu không muốn chúng thật sự xuất hiện.

Ngay lúc đó có một người trong trang phục cảnh sát chạy đến chỗ chúng tôi theo hướng đối diện, dáng vẻ khá gấp rút. Vừa gặp tôi và bà Ba người ấy hỏi to, giọng nói ngắt quãng không ra hơi cứ như vừa kết thúc sau một giải chạy việt dã.

- Hai người có thấy một người đội mũ đen, mặc áo khoác chạy qua đây không?

Cậu cảnh sát hỏi tôi và bà Ba bằng một giọng Bắc đặc trưng. Dưới ánh sáng héo hắt của đèn đường, tôi lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt non choẹt của cậu ta. Cùng với câu vai thượng sĩ đang đeo, tôi đoán cậu nhóc này chỉ khoảng hơn 20 tuổi.

- Tôi không. Nhưng có lẽ bà Ba nhìn thấy cũng nên. - Tôi trả lời.

Có một chút bối rối thoáng trên khuôn mặt phúc hậu, sau đó bà cũng trả lời.

- Bà thấy, nó vừa đâm vào bà tức thì đây.

- Sau đó hấn chạy lối nào rồi bà? - Cậu cảnh sát hỏi tiếp.

- Bà thấy nó chạy vào trong chỗ nhà vệ sinh công cộng này nè, vẫn chưa đi ra đâu, cái đứa đó chắc "mắc" dử lắm mới chạy bạt mạng như vậy.

Bà Ba chỉ tay về phía con ngách. Cậu cảnh sát nhìn theo, ánh mắt chắc cũng nhận ra tấm bảng đèn "WC →" được gắn bên trên trước lối vào.

- Chắc là hấn mắc chạy trốn thì đúng hơn bà à, bị cảnh sát đuổi đến tận đây mà. - Tôi giải thích khi nhận ra bà Ba vẫn chưa nắm được tính chất của sự việc.

- Cảnh sát hả? - Giọng bà Ba lí nhí.

- Cảm ơn bà, việc còn lại để cháu giải quyết được rồi. - Cậu cảnh sát trẻ nói, ý định như chuẩn bị một mình tiến vào chỗ nhà vệ sinh, nhất quyết phải tìm cho được kẻ đang ở bên trong.

Rất có thể ở bên trong là một tên phạm tội nào đấy. Chỉ có một cảnh sát viên cấp bậc thượng sĩ truy đuổi theo. Quá trình truy đuổi cũng không mang theo dụng cụ hỗ trợ. Sau khi biết rõ về nơi kẻ bị truy đuổi đang ẩn nấp cũng không thông báo cho cấp trên hoặc cầu tiếp viện. Những điều này chứng tỏ đây là một tên phạm tội quả tang, trong quá trình thực hiện hành vi vi phạm thì lại bị một cảnh sát viên đang tuần tra phát hiện. Trên đường tháo chạy khi định rẽ vào ẩn nấp trong nhà vệ sinh công cộng thì đâm vào bà Ba. Cho dù là tội phạm gì thì có lẽ cũng không phải là kiểu quá nguy hiểm. Dựa theo cách cậu cảnh sát hỏi tôi và bà Ba về tên này có thể thấy cậu ta thậm chí không thể xác định được đặc điểm cơ bản nhất của một người là giới tính, như vậy rõ ràng là cậu cảnh sát này chưa được giáp mặt với kẻ mà mình truy đuổi.

Theo tôi nghĩ có lẽ cậu cảnh sát trẻ này sẽ cần đến bà Ba trong trường hợp tên phạm tội ngoan cố chối cãi.

- Để tôi và bà Ba đi cùng cậu, cậu cũng phải cần nhân chứng mà. - Tôi nói.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Lời Khai Của Bà Ba - Chương Thử Trí 1

Toilet công cộng này được xây dựng phía sau một trường trung học, tận dụng phần đất thừa giữa các công trình xung quanh nên cơ bản là chỉ có một lối ra vào duy nhất. Nhìn về mặt cậu cảnh sát trẻ lộ rõ sự hí hửng, cứ như đã nắm chắc được kẻ phạm tội trong tay rồi vậy.

Mà đúng là ở trong tình huống này thì đó cũng là một suy nghĩ hợp lý.

- Sao lại có đến những 3 người trong này vậy? - Cậu cảnh sát la lớn.

Chúng tôi đang đứng trước cách chỗ cửa toilet khoảng 5m. Sau khi nghe được yêu cầu từ bỏ vũ khí, giờ tay đầu hàng do cậu cảnh sát phát, có những tiếng trả lời một cách bức tức phát ra từ bên trong nhà vệ sinh. Đến lúc tiếng còi được thổi lần thứ 3, thì từ bên trong lần lượt 3 người nam có nữ có đi ra, điệu bộ bình thản lạ thường.

- Tại sao lại có cả nam và nữ đi ra cùng nhau thế này? Toilet dùng chung sao? - Cậu cảnh sát la lớn một lần nữa.

- Ủ, là thiết kế kiểu cũ, thật bất tiện. - Tôi đáp.

- Không còn ai nữa chứ?

- Tôi vừa vào xem thử rồi. Chỉ có 3 người này thôi.

- Vậy ai mới là tên trộm?

- Không phải cậu đuổi theo hắn sao? Cậu không nhận ra hắn sao? Cả 3 người này đều có ngoại hình khác biệt nhau rõ ràng mà.

Trước những câu hỏi ẩn chứa hàm ý nghi ngờ năng lực nghiệp vụ, cậu cảnh sát trẻ buộc phải ra sức chống chế.

- Lúc đó tôi đang đi tuần, đột nhiên nhìn thấy một bóng người nhảy ra từ hàng rào một căn hộ. Tôi nghi ngờ là trộm nên la lớn báo hắn đứng lại, nhưng vừa nghe thấy thì hắn bỏ chạy. Tôi đuổi theo đến đoạn ngã tư phía trước cửa hàng dụng cụ thể thao thì thấy hắn rẽ phải.

- Tức là hắn chạy từ phía đường khu căn hộ rồi rẽ vào đường chỗ chúng ta gặp nhau, sau đó hắn tính trốn vào nhà vệ sinh công cộng, nhưng vô tình đâm vào bà Ba đi từ hướng ngược lại trước lối rẽ vào. - Tôi tiếp lời.

- Mặc dù đuổi theo một đoạn khá dài nhưng khoảng cách giữa tôi và hắn là khá xa, trời lại tối nên tôi không thể nhớ được ngoại hình của hắn.

Tôi trước nghĩ cậu ta chỉ không thấy mặt của tên trộm, đằng này ngay cả ngoại hình cũng không có chút khái niệm. Mà cũng không thể quá kì vọng vào cậu ta được, cậu ấy chỉ mới là thượng sĩ vẫn còn thiếu nhiều kinh nghiệm công tác.

Tình huống này quả thực sẽ gây ra khó khăn cho những cảnh sát viên mới vào nghề như cậu cảnh sát đây. Nhưng đối với một thám tử tự do, thông minh, gan dạ, khôi ngô, tốt bụng như tôi thì việc này chẳng có gì đáng nói.

- Không sao, chúng ta vẫn còn một nhân chứng nữa mà. Bà Ba có lẽ sẽ nhận ra hắn đấy.

Tôi luôn có sẵn một phương án dự phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Lời Khai Của Bà Ba - Chương Thử Trí 2

Buổi tối tháng một ở Sài Gòn, khi những cơn gió không thổi nhiều như tháng trước. Mùa khô đang đến trên những hàng cây xà cừ chờ ngày bị đốt. Nhiệt độ về đêm không quá nóng nhưng không khí hanh khô thật không dễ chịu. Vào giờ này ở Sài Gòn, nếu bạn nhìn thấy người nào lang thang ngoài đường trên tay cầm một lon bia, thì chắc chắn một điều, nhà hắn ta không có máy lạnh.

Ngoại trừ tôi, văn phòng của tôi có máy lạnh, chỉ là tủ lạnh của tôi thì hết bia.

Bia cần cho cuộc sống của người trẻ độc thân, giống như đề phá án cần lấy lời khai nghi phạm vậy.

- Trước hết hãy lấy lời khai của 3 nghi phạm đã. - Tôi nói với cậu cảnh sát.

Hãy lắng nghe lần lượt từng người một.

Đầu tiên là người đàn ông to mập nhưng khá thấp, khoảng 1m60, gương mặt tròn ngấn nọng ở cổ, mũi hơi hình, mắt ti hí, tóc để dài kiểu cọ, mặc áo thun màu trắng, quần thể thao dài màu tím không đồng bộ, mang giày thể thao loại đế mềm. Ông này đi ra từ phòng vệ sinh đầu tiên gần cửa ra vào toilet nhất.

- Tôi tên Trần Văn Hiếu, 33 tuổi, quê quán Long An, hiện đang tạm trú tại Bình Thạnh, nghề nghiệp nhân viên văn phòng. Tôi đi chạy bộ về, đột nhiên thì đau bụng nên vào đi vệ sinh, khoảng tầm 20 phút trước. - Người đàn ông mập thấp vừa nói vừa xoa bụng bằng tay trái.

Người tiếp theo đi ra từ phòng vệ sinh thứ hai là một người phụ nữ có thể hình cân đối, cao khoảng 1m65, gương mặt hơi to và nhiều mụn, mũi thấp, mắt

to, mái tóc được buộc đuôi gà phía sau, mặc nguyên bộ quần áo thể thao nữ màu hồng và giày thể thao loại cổ cao.

- Tôi tên Phan Thị Hà, 31 tuổi, quê quán Quảng Nam, đang tạm trú tại Bình Thạnh, nghề nghiệp nội trợ. Tôi đi tập thể dục ở công viên, rồi có uống chút nước nên vào đi vệ sinh thôi, khoảng 15 phút trước. - Người phụ nữ vừa nói vừa mân mê khoá kéo áo bằng tay phải.

Người đàn ông cuối cùng là một anh chàng cao hơn 1m80, thân mình gầy còm. Anh này bước ra từ phòng vệ sinh thứ tư, phòng trong cùng. Một anh chàng có gương mặt hốc hác, mũi to, mắt hơi lồi, mặc áo thun tay dài màu xám, quần tây màu đen và giày quai hậu.

- Tôi tên là Nguyễn Thành Nhân, năm nay 27 tuổi. Tôi là giáo viên cấp 2. Tôi đang ở tại quận 1. Tôi là người gốc Sài Gòn. À tôi ra ngoài đi dạo rồi đi vệ sinh một chút, có lẽ hơn 30 phút trước. - Anh chàng gầy gò xò 2 tay vào túi quần trong khi trình bày.

Cả 3 người này đều không mang theo chứng minh thư bên mình, nhưng có các vật dụng khác như chìa khoá, một ít tiền lẻ và điện thoại di động trong túi quần.

Cậu cảnh sát trẻ đảo hai mắt. Khi cả hai con người cùng hướng về đỉnh đầu thì chúng khựng lại vài giây. Tựa như đang truyền năng lượng cho não bộ hoạt động. Sau khi có vẻ như đã hoàn toàn thông suốt, cậu cảnh sát trẻ nói với về mặt đầy tự tin.

- Quá rõ ràng rồi còn gì, sau khi đâm vào bà cụ đây thì bà cụ vẫn đứng ở đó và không hề nhìn thấy ai ra khỏi con gác cả, cho nên dễ dàng suy ra được kẻ đã vào cuối cùng trong số 3 người chính là kẻ trộm, chính là cô gái này. - Cậu nói kết hợp với động tác chỉ tay về phía nghi phạm mà cậu cảnh sát trẻ vừa làm là bộ đôi hành động vẫn thường thấy trong các quyền truyện tranh trinh thám.

- Vậy cậu nghĩ thế nào về việc một trong hai người đàn ông còn lại cho lời khai sai về thời gian? - Tôi hỏi.

- Nếu khai sai về thời gian sẽ tạo ra nghi ngờ ngay. Ví dụ ông béo này vào sau cùng nhưng lại khai rằng vào đầu tiên thì người đầu tiên vào sẽ tố cáo ngay.

Đó là một câu trả lời thông minh, đáng tiếc vẫn còn kém câu trả lời của tôi một bậc... dài.

- Còn theo tôi ở nhà vệ sinh công cộng tôi tắm cũ nát thì người ta vào đi vệ sinh cũng ít người quan tâm xem trước mình có ai đang sử dụng các phòng vệ sinh khác không. Ngoài ra khoảng thời gian đi vệ sinh của người lâu nhất dựa trên lời khai là hơn 30 phút, còn kẻ trộm thì chỉ vừa vào cách đây ít phút. Có thể trước đó còn có những người khác ko có mặt ở hiện trường cũng đi vệ sinh và đã rời khỏi rồi, nên việc người vào sau có chú ý nhìn xem trước mình còn có ai đang sử dụng nhà vệ sinh không chưa đủ để xác định ai là tên trộm.

Nói suông như vậy chắc mọi người sẽ khó mà hiểu được. Để tôi lấy một ví dụ cụ thể.

- Ví dụ người đàn ông thứ nhất khai gian tức là người phụ nữ vào trước người đàn ông thứ nhất, và trước đó ở phòng đầu tiên cũng có người sử dụng, thì người phụ nữ sẽ dễ nhầm lẫn đó là người đàn ông thứ nhất. Tất nhiên việc đó sẽ không hiệu nghiệm nếu trước người phụ nữ không có ai đi vệ sinh ở phòng số 1, nhưng nhà vệ sinh công cộng thì chắc sẽ thường xuyên có người sử dụng. Dù sao nếu chỉ dựa vào một yếu tố như vậy để khẳng định ai là kẻ trộm thì theo tôi là chưa đủ thuyết phục. Chả ai thích bị bắt bẻ cả, tôi hiểu điều đó, nhưng sự thật là sự thật. Tuy sự thật thì dễ gây mất lòng.

- Vậy làm sao biết ai là kẻ trộm? - Cậu cảnh sát hỏi với vẻ bức tức khi suy luận của mình bị tôi phản bác.

- Hãy nhờ nhân chứng nhận diện! - Tôi đáp lại.

Đáp lại sự kỳ vọng của cậu cảnh sát trẻ và tôi. Bà Ba lắc đầu ái ngại.

- Bà không biết cháu à.

- Sao lại vậy được? Hắn đâm vào bà chỉ mới cách đây ít phút trước thôi mà.

- Là do ngược sáng. - Tôi nói.

- Hả? - Cậu cảnh sát tỏ vẻ hoang mang.

- Bóng đèn ngay trước lối vào nhà vệ sinh hướng về phía cửa hàng tiện lợi, tức là hướng bà Ba đi. Cho nên bà Ba sẽ không thể nhìn thấy rõ tên trộm khi đi từ hướng cùng hướng với nguồn sáng đến mà chỉ có thể thấy một bóng đen, tương tự như việc chụp ảnh một người đứng quay lưng về phía mặt trời vậy. - Tôi giải thích.

Có lẽ vì như vậy nên lúc này, khi cậu cảnh sát này đã đến khá gần chỗ chúng tôi nhưng bà Ba vẫn không hề nhận ra cậu ấy là cảnh sát, mặc dù cậu ấy đang mặc cảnh phục.

- Vậy làm sao để biết ai là tên trộm? - Cậu cảnh sát có vẻ rất bối rối.

Mặc dù tôi cũng chưa biết chính xác ai là tên trộm, nhưng không cần quá lo lắng, chỉ có 3 kẻ tình nghi, vạch mặt hắn chỉ là chuyện sớm muộn.

- Bà ơi, bà thử nhớ lại xem cái người đâm vào bà khi này có ngoại hình như thế nào? Cao, thấp, mập, gầy, là đàn ông hay là phụ nữ? - Tôi hỏi bà Ba.

Có một chút trầm ngâm, sau đó bà Ba ngập ngừng nói.

- Cái người đâm vào bà khi nãy là đàn ông, lại còn rất cao và...

Vừa nghe đến đây, cậu cảnh sát trẻ nhanh nhẩu vừa giơ cao tay chỉ vào người đàn ông cao gầy, miệng cũng vừa quát to.

- Vậy anh giáo viên này chính là tên trộm rồi còn gì! Lập tức theo tôi lên phòng!

Tuy nhiên bà Ba vẫn chưa nói hết.

-... và to béo. Là một người đàn ông cao lớn và to béo cháu à. - Bà Ba nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lời Khai Của Bà Ba - Chương Thử Trí 3

Sài Gòn nửa đêm không yên tĩnh như những thành phố khác. Có khi trên những con lộ thẳng tắp ở Quận 2 sẽ có tiếng rú ga kéo dài của tụi racing boy. Có khi trên các nhánh của ngã năm chuồng chó sẽ có tiếng còi ưu tiên từ xe cứu thương đang tranh đường. Có khi trên vỉa hè ở phố Tây Bùi Viện sẽ có tiếng huyền ảo, hát hò từ mấy gã say xỉn chưa chịu về nhà.

Có khi trong một góc hẻm cụt, chỗ một toilet công cộng ở Bình Thạnh sẽ có tiếng tranh cãi từ một cảnh sát mới vào nghề và một bà lão tóc bạc lưng thẹo.

- Sao lại là to béo được? Bà có nhớ nhầm không? Bà nhớ kỹ lại xem! - Cậu cảnh sát trẻ nói.

- À thì bà cũng không chắc lắm.

- Vậy là sao chứ? Bà vừa nói như khẳng định cơ mà? - Cậu cảnh sát lộ rõ sự mất bình tĩnh.

- Cậu cứ bình tĩnh đã, chúng ta hãy tóm tắt lại sự việc xem có để sót chi tiết nào không. - Tội trấn an cậu cảnh sát trẻ. - Tối nay vào khoảng 23 giờ cậu đi tuần ngang qua khu căn hộ ở đường Nguyễn Văn Lạc thì phát hiện có một bóng đen khả nghi, cậu đuổi theo đến trước lối vào nhà vệ sinh công cộng thì gặp tôi và bà Ba. Bà Ba là nhân chứng trực tiếp đối diện với nghi phạm và chứng kiến hắn chạy vào nhà vệ sinh này. Do chỉ có một lối ra duy nhất đã bị chúng ta chặn giữ nên tạm thời có thể nói nghi phạm vẫn còn đang ở trong khu vực nhà vệ sinh. Sau đó qua tiến hành kiểm tra thì phát hiện có 3 người đang sử dụng toilet. Cả 3 đều không mang theo giấy tờ tùy thân cũng như không có bằng chứng ngoại phạm rõ ràng. Chúng ta cũng đã tìm thấy một túi xách có chứa một số tang vật gồm một áo khoác đen, một nón kết đen và một số vật khác như một đồng hồ đeo tay hiệu omega, một ipad màu trắng, một số tiền giấy Việt Nam tổng mệnh giá khoảng 3 triệu đồng. Túi này được tìm thấy ở thùng rác đặt cuối dãy phòng vệ sinh. Cùng với lời khai của nhân chứng trực tiếp đối diện với nghi phạm thì nghi phạm là một người đàn ông, cao và mập.

Về cơ bản thì sự việc xảy ra là như thế, chúng ta có cảnh sát, nghi phạm, nhân chứng, tang vật. Mọi thứ đều đầy đủ và chính xác, duy chỉ có một điều..

- Vấn đề ở đây là cả 3 không ai có ngoại hình giống hoàn toàn với lời khai của nhân chứng cả. - Cậu cảnh sát trẻ ngắt lời. - Nghi phạm thứ nhất là anh Hiếu, tuy mập mạp nhưng lại khá thấp. Nghi phạm thứ hai, đáng cân đối, không quá cao nhưng là phụ nữ, tên là Hà Thị Phái. Nghi phạm thứ ba là một giáo viên, tên anh này là Thành Nhân, đáng tuy cao nhưng lại quá gầy.

Khi chúng ta nhận ra mảnh ghép cuối cùng của bức tranh không hề khớp với các mảnh còn lại, chỉ có 2 nguyên nhân. Một là đó là mảnh ghép của một bức tranh khác, hai là chúng ta chưa xoay nó đúng đầu.

- Cậu có cảm thấy là bản thân quá dễ dãi trong việc lấy lời khai sao?

- Anh nói vậy nghĩa là sao? - Viên cảnh sát tỏ vẻ giận dữ.

- Theo cậu thì thế nào là mập?

- Mập nghĩa là bề ngang quá to so với chiều cao.

- Vậy như thế nào thì gọi là cao?

- Thì ngược lại! Cao là chiều dài cơ thể... ơ không đúng! Cao là phải cao trên... - Cậu cảnh sát trẻ áp ứng.

Thể hiện trí thông minh trước mặt cảnh sát chính là việc mà một thám tử thích làm nhất. Là một người điển trai, tôi cũng không ngoại lệ.

- Đối với mập béo chúng ta có thể dùng cùng một kiểu quy định chung là những người có bề ngang thân người quá to so với chiều cao cơ thể. Nhưng đối với việc một người gọi là cao thì phải là dựa trên chỉ số chiều dài cơ thể, thông thường nam phải trên 1m80 và nữ từ trên 1m70. Tất nhiên còn tùy vào

từng quốc gia, tùy vào từng loại nhóm người mà những hạn mức này được nâng lên hoặc hạ xuống. Ví dụ như đối với cầu thủ bóng rổ thì 1m80 vẫn bị coi là thấp, đối với giáo viên mầm non thì nữ trên 1m60 đã là quá cao. - Tôi nói.

- Vậy theo bà thì chiều cao từ bao nhiêu mới là cao? - Cậu cảnh sát quay sang hỏi bà Ba.

Lần này không một chút ngập ngừng, bà Ba trả lời bằng một giọng dứt khoát, có xen lẫn chút hào hứng.- Phải cao như diễn viên vậy đó cháu.

- Diễn viên nào vậy bà? - Tôi hỏi.

- Giống cái cậu Khang Minh trong phim "Bạn trai phòng gym" ấy.

- Ôi bà cũng xem phim này sao? Cháu không xem trực tiếp trên TV được vì thường bị trùng vào lịch gác, nhưng cháu luôn xem lại vào ngày hôm sau trên internet. - Cậu cảnh sát hí hửng nói.

Tôi chưa xem qua phim đó, nhưng thật lạ khi bà Ba và cậu cảnh sát trẻ này lại có cùng một gu về phim ảnh. So ra về tuổi tác, giới tính, trình độ tiếp cận nghệ thuật thì cách biệt của họ khá xa. Chưa kể là theo tôi thì phim Việt cũng không còn là mối quan tâm nhiều của giới trẻ.

- Đó là diễn viên nào vậy? - Tôi hỏi viên cảnh sát.

- Chính là diễn viên Triệu Đạt đấy, cậu ấy dạo này nổi tiếng lắm, đóng rất nhiều phim như "Theo dõi anh hàng xóm", "Chuyện tình thầy giáo thực tập", "Mỹ nam vượt rào"...

Vừa nghe qua cũng đủ hiểu đây là thể loại phim gì rồi.

- Anh ấy còn thường xuyên tham gia các chương trình thực tế, nghe nói là đang chuẩn bị debut ở vai trò ca sĩ.

Đáp lại sự hào hứng của cậu cảnh sát trẻ là vẻ mặt không chút cảm xúc của tôi, cậu cảnh sát nói tiếp.

- Anh không biết thật sao? Cậu ấy chính là "người" đứng ở phía trước cửa hàng dụng cụ thể thao chỗ ngã tư đấy.

Chính là góc ngã tư nơi viên cảnh sát trẻ mất dấu tên trộm, nơi đó có một cửa hàng dụng cụ thể thao nhưng hiện giờ đã đóng cửa. Trước cửa hàng có một cái standee hình người loại dùng để quảng cáo được dựng sát vào tường. Chỗ này nằm trên đường về nhà nên tôi cũng thường đi qua, nhưng hôm nay là lần đầu tiên tôi chú ý đến nó nhiều như vậy.

- Chính là cái standee hình người nam lực lưỡng còi trần ấy hả? - Tôi hỏi.

- Nó được cắt ra từ ảnh chụp của diễn viên Triệu Đạt theo tỉ lệ 1:1 luôn, giống y như đúc. - Viên cảnh sát trẻ giải thích thêm.

"Giống y như đúc? Nhưng chẳng phải nó chỉ cao ngang tôi thôi sao? Nó còn chẳng đẹp trai bằng tôi!"

Tôi rút cuộc cũng đã hiểu thấu toàn bộ những khúc mắc trọng vụ án này. Tôi chợt định đưa tay lên đầu thì nhớ ra tối nay không đội mũ.

Không sao cả, hất mái tóc ánh vàng, khoe nụ cười rạng rỡ cũng được.

"Thám tử thời hiện đại, quan trọng phải đẹp trai."

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Lời Khai Của Bà Ba - Chương Phá Án

Đứng trên góc độ của một thám tử tự do trẻ tuổi đẹp trai, tôi nhận thấy rằng cần nhanh chóng giải quyết vụ án này. Bởi những lon bia ướp đá mà tôi vừa mua đang dần hết lạnh. 10% giá tiền bỏ thêm để mua bia lạnh đang bị lãng phí vô ích. Một người trẻ độc thân thu nhập thấp như tôi không hề thích như vậy.

Tôi không muốn mất thêm thời gian ở đây nữa. Và những người khác cũng thế.

- Nay vậy cậu định làm gì với chúng tôi đây? - Người đàn ông mập thấp lên tiếng.

- Chẳng phải bà cụ đã bảo đó là một người đàn ông cao và mập sao? Nếu vậy thì chắc chắn không phải là tôi rồi. - Người phụ nữ nói.

- Có thể giải quyết nhanh một chút được không? Ngày mai tôi có tiết sớm. - Anh chàng cao gầy thò thẻ.

Cậu cảnh sát trẻ cố gắng chau hai chân mày lại với nhau, mắt trừng lên để làm vẻ mặt hung dữ. Đáng tiếc khuôn mặt non choẹt, làn da trắng nõn chỉ khiến biểu cảm của cậu ta càng trông dễ thương hơn.

- Hiện tại tôi chỉ có thể khẳng định một trong 3 người là nghi phạm tôi vừa truy đuổi. Tốt nhất nếu là ai thì người đó nên tự khai nhận, vì nếu tôi đưa các vị lên công an phường thì cũng sẽ lòi hết ra thôi. Tôi không muốn ảnh hưởng và mất thời gian của những người không liên quan. - Cậu cảnh sát cảnh cáo các nghi phạm.

Đúng theo motif quen thuộc trong truyện trinh thám, lúc này các nghi phạm sẽ bắt đầu buộc tội nhau.

- Vậy chắc là bà cô này, chỉ vào đi vệ sinh nhẹ thôi mà tận 15 phút, nếu so về thời gian thì rõ ràng cô ta là người vào toilet sau cùng rồi còn gì! - Người đàn ông mập mạp nói.

- Anh vô duyên vừa thôi, phụ nữ chúng tôi đi vệ sinh đâu phải chỉ để vệ sinh thôi đâu. Nghĩ kỹ xem làm gì có ai vào nhà vệ sinh công cộng hơn 30 phút còn chẳng muốn ra như anh chàng giáo viên này. - Người phụ nữ đá mặt về phía anh chàng cao gầy.

- Vì tôi mãi chơi game thôi mà... nếu như tôi là tên trộm thì đã cố tình khai báo sao cho ít bị nghi ngờ nhất rồi.

- Nói vậy người có lời khai nghe qua thấy bình thường nhất là anh Hiếu đây chính là tên trộm mà tôi đang tìm kiếm rồi. - Cậu cảnh sát nói.

- Cậu hồ đồ vừa thôi. - Người đàn ông mập thấp quát.

Sau khi cáo buộc lần lượt cả 3 nghi phạm mà vẫn không tìm ra hung thủ, cậu cảnh sát trẻ đã không còn đủ kiên nhẫn.

- Ôi rắc rối quá! Tốt nhất cả 3 cứ theo tôi về phường, sẽ có biện pháp nghiệp vụ để khai thác các vị.

- Không cần đâu, tôi đã biết ai là tên trộm. - Tôi nói.

Lời tuyên bố hùng hồn vừa rồi của tôi chỉ gây được chú ý trong giây lát, ngay sau đó mọi người lại trở về tình trạng cãi nhau chí chóe. "Thật bất lịch sự khi phớt lờ một thám tử trẻ tuổi, đẹp trai". Mà quên mất, mặc dù mọi người ở đây đều có thể tự nhìn ra gương mặt đẹp trai và trẻ trung của tôi, nhưng họ không thể nào đoán ra được tôi là một thám tử. Tôi vẫn chưa có dịp giới thiệu cho họ biết về mình. Tôi quên không mang theo business card.

- MỌI NGƯỜI THÔI CẢI NHAU ĐI! TÔI THẬT SỰ ĐÃ BIẾT AI LÀ TÊN TRỘM!

Biết là trông sẽ không được lịch lãm cho lắm, nhưng tôi buộc phải la thật to. Tiếng la to, hơi khó nghe, nhưng đã phát huy tác dụng. Cuộc cãi vã không hồi kết giữa mấy con người thô lỗ này rốt cuộc cũng dừng lại. Những ánh mắt hung tợn này giờ mà họ dành cho nhau, nay bỗng chuyển hết sang phía tôi. Mùi của sự nghi ngờ và khinh thường nồng nặc đến nỗi chỉ nhìn thôi tôi cũng nhận ra. Đặc biệt là từ người cậu cảnh sát trẻ.

- Này anh còn chưa gấp hần bao giờ đấy. - Cậu cảnh sát cười khẩy.

- Tôi dựa vào những mô tả của bà Ba, nhân chứng trực tiếp giáp mặt với hung thủ. - Tôi giải thích.

- Anh nên nhớ, cả 3 người này đều không có ai giống hoàn toàn với mô tả một người đàn ông cao và mập như lời bà cụ đây nói cả. - Cậu cảnh sát trẻ vịn lại tôi.

Những mâu thuẫn giữa lời mô tả của bà Ba và hình dáng thật của các nghi phạm chính là manh mối bí ẩn nhất. Chỉ cần giải đáp được bí ẩn này, thân thể của kẻ trộm nhất định lộ diện.

- Để giải thích cho những mâu thuẫn trong lời khai đó, tôi sẽ phân tích từng phần cho mọi người.

Xin hãy lắng nghe và trả lời các câu hỏi của tôi.

- Đầu tiên là chiều cao, bà Ba cho rằng đã bị một người cao ráo đâm vào. Cậu cảnh sát này, lúc cậu đuổi theo nghi phạm cậu có nghĩ hần là một người cao ráo không?

Mất vài giây để hồi tưởng, cậu cảnh sát trả lời bằng vẻ mặt ngây ngô.

- Điều này cũng rất khó nói vì khi đó khá tối, khoảng cách giữa tôi và hần lại khá xa. Nhưng tôi nghĩ hần cũng không thể gọi là cao được.

- Vậy rốt cuộc là cao hay không? Sao mỗi người lại nói một kiểu vậy. - Người phụ nữ phát cáu.

- Là do vật đối chiếu có phải không? - Anh chàng cao gầy hỏi. - Nếu một người thấp nhìn một người bình thường sẽ cảm thấy người bình thường này cao hơn so với chiều cao thực của người đó, ngược lại với người bình thường hoặc người cao nhìn thấy. Cảm giác chiều cao càng bị sai lệch khi mức độ chênh lệch chiều cao giữa 2 người càng nhiều.

Khi những gợi ý phù hợp được đưa ra, những người kém thông minh lắm cũng sẽ có thể suy luận ra được.

- Hiểu rồi bởi vì bà cụ cao chưa đến 1m50 nên cảm giác về một người bình thường cũng có thể trở thành một người cao tận 1m80. - Cậu cảnh sát nói.

- Điều này càng được củng cố thêm khi có một thước đo thực tế. Chính là cái standee hình diễn viên Triệu Đạt dựng trước cửa hàng dụng cụ thể thao. Cậu có biết diễn viên Triệu Đạt cao bao nhiêu không? - Tôi hỏi cậu cảnh sát.

- Là 1m71, thật bất ngờ đúng không! Cậu ấy có thể hình cân đối đến mức nếu nhìn qua ảnh thì đều nghĩ là phải trên 1m80...

"Đây không phải là lúc để quảng bá cho thần tượng đâu cậu trai trẻ!"

- Tôi hiểu rồi, bà cụ vốn chỉ xem Triệu Đạt trên phim nên cũng chỉ ước chừng cậu ấy cao trên 1m80. Hôm nay khi nhìn thấy tên trộm chạy ngang qua tấm standee hình Triệu Đạt cũng có chiều cao ngang tầm, đã khiến bà cụ lầm tưởng hẳn cũng là một người cao trên 1m80. - Người đàn ông cao gầy nói rõ thêm.

Để xác thực lại những suy đoán của mọi người, tôi hỏi bà Ba.

- Bà ơi, có phải kẻ đâm vào bà cao ngang với hình diễn viên Khang Minh dựng chỗ ngã tư không?

Không cần mất giây nào để hồi tưởng, bà Ba nhanh chóng khẳng định chắc nịch, về mặt bà ánh lên nét tự tin.

- Đúng rồi nó cao gần bằng Khang Minh, bà nhìn thấy rõ ràng mà.

Những biểu cảm "Ồ!" lên pha trộn giữa ngạc nhiên và thán phục. Nhưng tôi lại có cảm giác sự thán phục đó dường như không dành cho mình?

- Vậy là chúng ta đã có câu trả lời cho chiều cao, tiếp theo sẽ là lý do vì sao bà Ba cho rằng hẳn là một người mập mạp? - Tôi tiếp tục.

- Mập thì là mập thôi, chẳng phải cứ bề ngang quá to so với chiều cao thì là mập sao? - Cậu cảnh sát cầu nhàu.

- Tôi lại hỏi theo cậu người mà cậu đuổi theo có mập hay không?

- Tôi đã bảo là không biết rồi còn gì! Hắn mặc áo khoác chạy cách xa tôi làm sao mà biết mập hay ốm! Trừ khi lại gần thì...

- Lại gần thì có thể biết được sao? - Tôi hỏi lại.

- Tôi đâu có bị đui, lại gần sát mà còn không nhận ra. - Cậu cảnh sát bực tức quát.

Hình như cậu ấy đã hiểu lầm ý của tôi. Tôi đâu có nói là cậu ấy bị đui. Ý tôi là cậu ấy có mắt mà như mù.

- Bà ơi, có phải lúc đầu bà không biết cậu này là cảnh sát phải không? - Tôi quay lại hỏi bà Ba.

- Ủ! Nó che hết cả ánh sáng bà chả nhìn thấy bộ đồ nên đâu biết.

- Vậy vì sao bà biết tên đâm vào bà là người to béo? - Cậu cảnh sát cũng quay sang hỏi bà cụ.

- Là ảo giác. - Tôi nhanh chóng trả lời thay cho bà Ba. - Khi thị giác đột ngột bị một vật che chắn hết nguồn sáng trực diện duy nhất, sẽ sinh ra ảo giác làm cường hoá diện tích của vật thể đó. Điều ngược lại cũng diễn ra khi có một vật thể bị chiếu sáng bởi nhiều nguồn sáng, ảo giác sẽ khiến người ta cảm thấy vật ấy như bị thu nhỏ lại. - Tôi lý giải.

- Ôi trời! - Cậu cảnh sát thốt lên như vỡ òa vấn đề sau khi được tôi khai sáng. - Lời khai của bà cụ này đúng là không thể tin được. - Nhưng tôi đã nhầm, thì ra đó mới là điều khiến cậu ta phải than trời.

- Ít ra bà ta cũng phải phân biệt được giữa đàn ông và phụ nữ chứ? - Người phụ nữ lên tiếng.

- Tôi nghĩ chắc không đâu! Bà cụ không thể nhìn rõ mặt nghi phạm thì làm sao biết được đó là nam hay nữ? - Anh chàng giáo viên nhận định.

- Vậy vì sao bà lại khẳng định đó là đàn ông? - Cậu cảnh sát hỏi.

- Bà ơi, có phải bà đã nghe thấy điều gì đó từ cái người đâm vào bà không? - Tôi lại ngay lập tức trả lời câu hỏi của cậu cảnh sát, bằng cách đưa ra một câu hỏi khác cho bà Ba.

- Ủ! Lúc nó sắp đâm vào bà, nó có hét lên "Tránh ra!". Đó là một giọng đàn ông rất nặng và khó nghe.

- Vậy thì có gì lạ chứ? Ai hét lên mà chẳng khó nghe? - Cậu cảnh sát nói.

- Vấn đề không phải ở chỗ khó nghe, mà ở chỗ âm phát ra nghe nặng. Cậu là người miền Bắc đúng không?

- Ủ! Thì sao?

Cậu cảnh sát trả lời như thể nghĩ rằng tôi là kiểu người Nam kì thị người Bắc. Cậu ta hiểu nhầm ý tôi rồi. Tôi không phải là không thích người Bắc, tôi chỉ không thích cậu ta thôi.

- Bởi vì người miền Nam có cách phát âm khác, thay vì nói "tránh ra" thường chuyển thành "chánh da" hoặc "chánh ga" để giảm bớt độ trầm hay độ nặng của âm vực. - Tôi giải thích lí do của câu hỏi gây hiểu nhầm vừa rồi. - Tuy nhiên mức độ nặng thì lại xảy ra ở giọng của miền Bắc và nặng đến khó nghe thì thường là các tỉnh miền Trung đặc biệt như Huế, Quảng Nam, Quảng Ngãi...

Nói đến như vậy rồi, có lẽ đến cả trình độ thấp như học sinh tiểu học cũng đã đoán ra được ai là tên trộm.

- Anh nói những điều đó để làm gì? Có liên quan gì đến tên trộm? - Cậu cảnh sát trẻ thắc mắc.

Có lẽ tôi đã nhầm, học sinh tiểu học vẫn chưa phải là trình độ thấp nhất.

- Điều tôi muốn nói là trong số các nghi phạm đây, người nào không nói giọng miền Nam thì đó chính là kẻ trộm mà cậu đang tìm kiếm. - Trước mặt là một cảnh sát viên không bao giờ chịu động não. Ngay từ đầu tôi đáng lý nên bỏ qua các bước gợi ý vòng vèo, mà nói thẳng ra ai là kẻ trộm luôn mới phải.

- Nói vậy... tên trộm chính là cô sao? - Cậu cảnh sát viên chỉ điểm vào người phụ nữ.

"Ôn trời! Rốt cuộc cậu ấy cũng đã bắt kịp tiến độ."

- Ê này, nói cái gì vậy, ai là trộm chứ? Cái gì cũng phải có bằng chứng nha! - Người phụ nữ quát.

Trước sự phủ nhận kiên quyết có phần gay gắt của người phụ nữ, mọi người đều bắt giác trở nên dè chừng. Chỉ trừ người nào đã nắm được chính xác bằng chứng buộc tội tên trộm.

Hoặc người nào, tưởng rằng mình, đã nắm được chính xác bằng chứng buộc tội tên trộm.

- Hahahaha! - Viên cảnh sát cười lớn, đầu ngẩng cao, kiểu cách vô cùng đắc ý. - Bằng chứng chính là bệ vệ sinh ở phòng số 2 này.

Mọi người có vẻ khá bất ngờ nhưng vẫn chăm chú lắng nghe.

- Các anh là đàn ông nên chắc không biết, phụ nữ rất hiếm khi sử dụng bệ vệ sinh ở nhà vệ sinh công cộng, do thường mất nhiều thời gian để làm sạch miếng đệm trước khi sử dụng. Trong nhiều trường hợp họ thường chọn cách ngồi xổm lên miếng đệm nếu gặp phải một nhà vệ sinh đã cũ và xuống cấp. Tên trộm chỉ vừa vào nhà vệ sinh ít phút trước, hẳn phải ngay lập tức cởi bỏ nón, áo và phi tang đồ lấy trộm nên chắc chắn không có thời gian để đi vệ sinh. Do đó chắc chắn trên bồn vệ sinh sẽ không để lại dấu giày của hắn. Nếu cô nói mình vừa đi vệ sinh thì chắc chắn trên miếng đệm của bệ vệ sinh phải còn in lại dấu giày của cô. - Cậu cảnh sát trẻ nói bằng một giọng kiên quyết.

- Nhưng chẳng phải anh vừa nói phụ nữ khá kĩ lưỡng khi sử dụng nhà vệ sinh sao, nếu thật sự có dấu giày để lại chắc cô ấy cũng sẽ rửa sạch lại sau khi đi vệ sinh xong. - Anh chàng giáo viên góp ý.

- Nếu vậy thì chắc chắn bệ vệ sinh sẽ bị ướt, tôi dám chắc là nó hoàn toàn khô ráo vì cô ta không hề sử dụng đến. - Cậu cảnh sát bổ sung.

- Nhưng nếu như ngay từ đầu cô ấy sử dụng nhà vệ sinh theo cách bình thường, tức là không ngồi xổm lên miếng đệm, thì sau khi sử dụng không cần phải rửa lại bệ vệ sinh, bệ vệ sinh cũng sẽ khô ráo có phải không? - Anh chàng giáo viên tiếp tục.

- Đây rốt cuộc cậu là đàn ông hay là phụ nữ? Cậu hiểu rõ phụ nữ hơn tôi không? - Viên cảnh sát có vẻ tức giận khi những suy luận của anh lần lượt bị phát hiện sơ hở.

Không thể để những cuộc cãi vã vô bổ như vậy làm ảnh hưởng đến việc phá án. Tôi ngay lập tức đưa tay ra để giải hoà cũng vừa để giành sân khấu diễn nốt phần thoại cuối cùng của màn phá án.

- Mọi người bình tĩnh, bằng chứng ở ngay trên người cô ta thôi. Mọi người không cảm thấy lạ khi trong túi tang vật mà tên trộm bỏ lại, thiếu mất một thứ sao? - Tôi nói.

- Thiếu thứ gì? - Cậu cảnh sát thắc mắc.

- Chính là một đôi găng tay cao su. Tôi nghĩ lúc định tháo đôi găng ra vứt vào thùng rác cô ấy đã lo sợ dấu vân tay của mình còn lưu lại ở mặt trong của găng, cũng như là một vài vị trí bên ngoài của chiếc găng khi cô ta dùng tay không để tháo chiếc găng thứ hai. Chính vì vậy cô ấy quyết định sẽ tạm giấu đôi găng bên mình rồi tìm cơ hội tiêu huỷ sau. Nếu tôi đoán không nhầm, đôi găng tay đang nằm bên trong đôi giày cô đây đang mang. Cậu có thể yêu cầu khám thử.

Sau khi tôi vừa dứt lời, tất cả đều đồng loạt hướng ánh nhìn vào đôi giày thể thao cổ cao của người phụ nữ. Riêng cô ta chỉ cúi gầm mặt, thả lỏng cơ vai, thờ một hơi dài rồi nói một câu hơi nhỏ nhưng vẫn có thể nghe được.

- Thôi, không cần đâu, tôi nhận tội.

Người phụ nữ sau đó khai với chúng tôi rằng cô ta đang ở khu nhà trọ đối diện với căn hộ mà cô ta vừa trộm. Sau nhiều lần quan sát, nắm được thói quen thường đi chơi đêm của chủ căn hộ, cô ta đã lên kế hoạch lên vào nhà người hàng xóm của mình để kiểm soát. Phi vụ vốn dĩ tưởng sẽ thành công mỹ mãn nếu như không gặp phải cậu cảnh sát điều tra, bà Ba và tôi.

Kết thúc vụ án, kẻ trộm được cảnh sát áp giải về đồn. Những người (tùng là) nghi phạm, nhân chứng (cho lời chứng sai) và thám tử (người không liên quan) ai trở về nhà nấy.

Trở về với máy lạnh và cổ mà ngủ, trước khi trời kịp sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lời Khai Của Bà Ba - Chương Kết Thúc

Nửa đêm tháng một ở Sài Gòn, khi cơn gió khô lạnh thổi qua ngang mang tai làm bùng lên cái cảm giác nóng hầm nôi vàng trán. Ngoài đường lá vàng thì nhau rớt rụng. Tiếng lá rơi chạm vào mặt đường nhựa nghe "xoạch" đủ lớn để làm giật mình những kẻ độc hành. Những bóng đèn treo trên đầu rọi xuống đường ánh sáng âm thầm, mà mịt, kéo vệt bóng người dài thêm ra theo mỗi bước chân đi. Trong một con hẻm cụt vốn dĩ phải yên ắng cho hợp với không khí đáng sợ hiện tại, lại xảy ra một vụ tranh cãi nháo nhào giữa sáu con người xa lạ. Tựa như đang xem bộ phim kinh dị trên TV bỗng có ai đó bấm nút chuyển kênh, vô tình vô duyên lại mở phải chương trình tấu hài. Rất may cuộc cãi vã đã nhanh chóng đi đến hồi kết. Tại thời điểm khi những mâu thuẫn được giải quyết êm xuôi, ai về nhà nấy, là lúc nút chuyển kênh tiếp tục được bấm một lần nữa. Lần này ánh trăng nửa vành chiếu cảnh hai bà cháu đi nhau đi trong đêm. Điều đó có nghĩa đây là chương trình phim truyện về chủ đề gia đình?

Hoặc là chương trình quảng cáo. Một phim quảng cáo về chủ đề gia đình?

Tôi và bà Ba quay lại câu chuyện còn đang dở ban nãy.

- Bà ơi, mà bà ra ngoài đường có việc gì không ạ? - Tôi vẫn quyết hỏi cho tỏ tường sự việc.

- Ở nhà nóng quá cháu ạ!

Câu trả lời của bà Ba không đúng trọng tâm lắm, nhưng trong trường hợp này vẫn có thể hiểu được.

- Nhà bà không gắn máy lạnh sao?

- Không phải, bà ra ngoài tập hoá mưa bia, Nhẫn à.

Quả nhiên! Lại là một câu trả lời không đúng trọng tâm. À không, ý tôi muốn nói là quả nhiên vào giờ này nếu nhìn thấy người nào còn lang thang ngoài đường, thì chắc chắn một điều, nhà người đó không có bìa lạnh.

Bìa cần cho cuộc sống của người độc thân, bất kể là trẻ hay già.

"Sài Gòn Special, bìa của người độc thân".

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Snack, Trà Đá, Thuốc Lá - Chương Mở Đầu

Trong các tiểu thuyết trinh thám, các vụ án đầu độc luôn nhận được rất nhiều sự quan tâm của độc giả bởi cách thức gây án hầu như không để lại dấu vết. Lần này mời mọi người đọc một vụ án như thế nhé.

Nếu cảm thấy hay thì hãy nhớ ủng hộ cho truyện mình lên top nhé. Cảm ơn mọi người.

Không quên chúc các bạn giải được án nhé (nói vậy thôi chứ chẳng giải được đâu).

Các chương sẽ ra đều đặn vào mỗi tối cuối tuần nhé, nhớ đón đọc nhé!

Sài Gòn có rất nhiều tên gọi. Trong số đó có một cái tên là "Thành phố của dân nhập cư". Một kiểu đặt tên bất chúc theo "Đất nước của dân nhập cư".

Với hơn 30% dân số là người nhập cư, đủ mọi tầng lớp và độ tuổi, Sài Gòn có nhiều thuận lợi về nguồn nhân lực nhưng lại đang gồng mình trước những

thử thách về nhiều vấn đề khác như môi trường, an sinh xã hội, an ninh trật tự...

Các tệ nạn như ma túy, mại dâm, trộm cướp, lừa đảo... luôn chực chờ xung quanh những người dân lương thiện tại mảnh đất Sài Gòn.

Sài Gòn trong nhận thức của thám tử còn có một tên gọi khác nữa, "Thành phố của tội phạm".

- Không thể được đâu! - Tôi kiên quyết.

- Đã đi đến tận đây rồi không thể bỏ về đâu.

- Tôi thật sự là không thể, tốt nhất là tôi nên quay về!

- Đừng mà! Cứ vào đi, không mất nhiều thời gian đâu! Có thể sẽ thích thì sao. - Chàng trai trẻ nài nỉ, tay níu tay tôi kéo đi.

- TÔI BẢO KHÔNG LÀ KHÔNG! BỎ TAY TÔI RA.

- Rốt cuộc hai anh có vào hay không? - Một người đàn ông cao lớn vẻ mặt hung tợn đứng khoanh tay, ưỡng bộ ngực đồ sộ hỏi chúng tôi. Quá rõ ràng để thấy cơ bắp nổi cuộn cuộn đầy gân guốc của hắn.

- Tất nhiên là chúng tôi vào! Cho một phòng thường nhé! - Chàng trai trẻ chẳng có chút gì e ngại đáp.

***

Tôi bị dính vào một rắc rối, à có lẽ là đến tận hai rắc rối cùng một lúc. Chàng trai trẻ đang níu tay tôi tên là Phạm Kỳ Nhân, là cảnh sát thuộc đội cảnh sát hình sự thành phố. Kể từ sau vụ án ở nhà ông Long cậu ấy tìm cách bám dính tôi bất cứ khi nào cậu ta rảnh. Hôm nay còn lôi kéo tôi đến quán karaoke này, trong khi tôi đã một mực bảo rằng mình không biết hát, nói đúng hơn là tôi có bất đồng với nhạc lý ngay từ khi vừa biết nói.

- Cả ngày sư phụ cứ ru rú trong phòng rồi sẽ phát điên đấy. Phải biết giải lao giải trí gì chứ!

- Tôi còn rất nhiều việc phải làm.

Tôi còn mấy bộ truyện trinh thám vẫn chưa đọc xong. Rồi cả phim nữa, đã tải về máy rất nhiều nhưng chưa có thời gian xem. Mà quan trọng nhất là tôi vẫn chưa nghĩ ra tối hôm nay phải ăn gì? Tôi khá ngán mì và các món ở quán cơm gần văn phòng rồi.

- Sư phụ làm gì có việc bận chứ! Có ai thuê sư phụ đâu, suốt ngày chỉ toàn đọc tiểu thuyết ngay cả mì gói còn chẳng buồn nấu toàn là ăn tạm bợ ở hàng quán... - Cậu ta cứ như đã theo dõi tôi vậy. - Đó là sở thích của tôi... mà cậu đừng gọi tôi là sư phụ nữa! Tôi không nhận học trò bao giờ!

- Nếu vậy hãy xem tôi như một trợ lý! Tôi sẽ Watson còn ngài sẽ là Holmes! - Kỳ Nhân hí hửng.

Tôi chưa từng thấy người cảnh sát nào mặt dày như cậu ta.

- Cậu thôi đi! Tôi không muốn trở thành ai cả! Tôi cũng không cần trợ lý.

Cậu ta sẽ chỉ gây thêm phiền toái chứ chẳng hỗ trợ được gì cho công việc của tôi cả. Tôi cam đoan như vậy.

- Không được, tôi quyết tâm rồi, nhất định tôi phải theo học việc của sư phụ. Cho dù sư phụ không đồng ý đi chẳng nữa.

Cậu ta chỉ khiến tôi phát điên, nếu Holmes thực sự tồn tại tôi nghĩ ông ta cũng không thể chấp nhận Watson này.

Chúng tôi đang có mặt tại một cơ sở kinh doanh karaoke tại quận 10. Bề ngoài của quán karaoke này là một căn hộ 5 tầng ngang 6m, trang trí bằng các bảng đèn hình chữ "Thanh Duyệt" đủ các màu sắc lòe loẹt, không ăn nhập gì với nhau. Bây giờ là khoảng 2 giờ chiều nhưng ở đây vẫn có khá nhiều người đến hát. Xe máy dựng gần như kín cả lòng đường phía trước và trong phòng tiếp tân.

Theo sự hướng dẫn của người nhân viên phục vụ ban nãy (cái người to cao lực lưỡng ấy), tôi và Kỳ Nhân đi vào lối hành lang tối tăm, nhỏ hẹp. Quá thất vọng trước sự xuống cấp của cơ sở vật chất nơi đây, tôi liên tục cắn nhai.

- Sao không đến một quán tốt hơn? - Tôi khá không hài lòng.

- Chỗ này giá rất rẻ. Sinh viên thường đến đây hát vào những lúc rảnh rỗi. Ngày trước còn học ở học viện đệ tử thường hay đến đây nên biết. Nhìn xập xệ vậy thôi nhưng âm thanh cũng được lắm. Mà sư phụ cũng có biết hát đâu cần gì đến mấy chỗ cao sang cho tốn kém.

Cậu ta thật biết cách khiến người khác nổi cáu.

- Phòng của mình là 107. Nó nằm ở cuối dãy. - Kỳ Nhân chỉ tay về phía trước để định hướng đi cho tôi.

Khi cả hai chúng tôi gần như đã bước đến trước cửa căn phòng số 107, thì đột nhiên ở phía tay mặt, cánh cửa căn phòng 108 nằm đối diện phòng chúng tôi mở ra, một cô gái vẻ mặt hốt hoảng xuất hiện và là lớn.

- Cứu với! Cứu với! - Cô gái trông thấy chúng tôi về mặt càng lộ nét hoảng sợ hơn.

- Có chuyện gì vậy? - Tôi vịn vai cô gái lại hỏi.

- Bạn của em... ở bên trong... không biết bị làm sao?

Tôi nhìn vào phía trong căn phòng 108, có một thanh niên đang nằm vật ra dưới sàn bất động, xung quanh là 2 người một nam một nữ về mặt vô cùng bối rối. Tôi chạy sát lại gần người thanh niên đang bất tỉnh đó, một tay bắt vào mạch cổ tay rồi nhân trung, một tay vạch một bên mắt. Bờ môi anh ta tím tái, kẻ sát mũi tôi có thể ngửi thấy mùi quả hạnh nhân.

- Nhân cậu có đem thẻ ngành theo không? - Tôi hỏi đệ tử bất đắc dĩ của mình.

- Có, lúc nào đệ tử cũng mang bên mình.

- Cậu báo cảnh sát và phong tỏa căn phòng này đi. Nạn nhân chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Snack, Trà Đá, Thuốc Lá - Chương Thử Trí 1

10 phút sau khi Kỳ Nhân gọi điện thông báo về một vụ án mạng tại cơ sở kinh doanh dịch vụ karaoke Thanh Duy, cảnh sát thuộc đội điều tra nơi Kỳ Nhân công tác có mặt. Không thể thiếu là thượng cấp của cậu ấy, đại úy Hàn Lương, đội phó đội cảnh sát hình sự thành phố.

Sau hơn một giờ đồng hồ làm các thủ tục hiện trường, đại úy Lương đã có được bản kết quả từ nhóm pháp y.

- Theo kết quả khám nghiệm pháp y thì nạn nhân chết do trúng độc kali xyanua. Có lẽ là khoảng hơn một tiếng 20 phút trước. - Đại úy Lương nói. - Còn nhân thân của nạn nhân?

- Báo cáo sếp! Nạn nhân tên là Nguyễn Thanh Điền, 25 tuổi, quê quán Bình Phước đang học chương trình thạc sĩ tại trường đại học kinh tế. - Thiếu úy Kỳ Nhân đáp.

- Nạn nhân trúng độc như thế nào? - Viên đại úy hỏi tiếp.

- Là ăn phải chất độc trong gói snack, tìm thấy phản ứng thử kali xyanua trên các đầu ngón tay trái của nạn nhân và bên trong gói snack. Ngoài ra còn tìm thấy một lọ thủy tinh cao khoảng 3 cm có chứa bột tinh thể kali xianua trong túi quần nạn nhân. Có lẽ là một vụ tự tử thừa sếp.

Bản tính hay xen vào chuyện người khác của tôi lại nổi lên mỗi khi nhìn hoặc nghe thấy những điều không đúng ý mình.

Con người chúng ta có 5 giác quan thị, thính, khứu, vị, xúc tương ứng với 5 cơ quan tiếp nhận thông tin là mắt, tai, mũi, miệng và da. Trong đó chỉ có duy nhất mỗi miệng là đảm nhận thêm vai trò truyền đạt thông tin. Đây là lúc miệng của tôi cần phát huy vai trò đặc thù riêng của nó.

- Có lẽ không phải. Trong túi nạn nhân có 2 tờ vé số sẽ mở thưởng vào chiều ngày hôm nay, còn có biên nhận thu tiền học phí đóng vào sáng ngày hôm nay nữa. Nếu là một người sắp tự tử chắc chẳng ai lại đóng tiền học và mua vé số đâu. - Tôi phản bác.

- Có thể cậu ta chỉ vừa mới nảy ra ý định tự tử vào buổi trưa? Mà sao cậu lại tự ý lực lại đồ đạc nạn nhân, đó không phải việc của cậu đâu, ngại thám tử. - Đại úy Lương nhắc nhở tôi.

- Tôi không hề lục soát gì trong người nạn nhân cả. Là do tôi quan sát cảnh sát trong khi thu thập vật chứng thôi. Tôi cũng không nghĩ giả thuyết nạn nhân vừa nảy ra ý định tự tử vào trưa nay của ngài là khả dĩ, vì kali xianua vốn không phải là thứ có thể dễ dàng có được trong mua bán thông thường. Nếu không phải là một kế hoạch đã lên từ trước thì việc sở hữu kali xyanua trong một thời gian ngắn là rất khó, nhất là đối với một người học một ngành không liên quan gì đến hoá học.

- Không phải là tự tử? Vậy là mưu sát rồi? - Kỳ Nhân ngạc nhiên.

Từ sau khi nằng nặc đòi làm đệ tử của tôi, cậu cảnh sát trẻ của đội cảnh sát hình sự thành phố này quay ngoắt 180 độ, từ chống đối sang ủng hộ mọi suy luận của tôi. Nói về mặt tích cực thì cũng là một dấu hiệu tốt.

- Cho dù là tự tử hay gì đi nữa, trước hết hãy cho lấy lời khai của ba nhân chứng kia. - Viên đại úy chốt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Snack, Trà Đá, Thuốc Lá - Chương Thử Trí 2

- Mời cô ngồi!

Theo đúng quy trình được quy định trong hoạt động lấy lời khai nhân chứng, Đại úy, đội phó đội cảnh sát hình sự Hàn Lương, chủ trì buổi lấy lời khai lịch sự mời nhân chứng đầu tiên ngồi vào chiếc đệm nhỏ có sẵn trong phòng. Lúc này thiếu úy Kỳ Nhân, cảnh sát viên trong đội, được đại úy Lương phân công cho vai trò thư ký. Một nhiệm vụ vô cùng quan trọng là ngồi (im lặng) cạnh bên mình và ghi lại chính xác toàn bộ những gì mà nhân chứng khai báo.

Sau khi giới thiệu về bản thân và người thư ký cùng lấy lời khai với mình, đại úy Lương bắt đầu đặt ra những câu hỏi cho nhân chứng. Bắt đầu từ những câu hỏi để làm rõ nhân thân của nhân chứng, cho tới những câu hỏi đào sâu, mở rộng về vụ án.

Theo như lời khai và giấy tờ tùy thân xuất trình, nhân chứng đang ngồi đối diện hai vị cảnh sát một trẻ một hơi già tên là Cao Huyền Thương, 24 tuổi, đang học chương trình thạc sĩ tại đại học luật thành phố. Đây là một cô gái có ngoại hình nhỏ nhắn, gương mặt đáng yêu, tóc màu hoe thắt bím cầu kỳ. Trang phục trên người gồm một chiếc áo sơ mi màu hồng nhung bèo ở cổ, váy ngắn họa tiết ca rô xếp ly, giày búp bê có gót cao, chổi eo của cô gái được thắt thêm nơ trông càng dễ thương. Tay phải cô gái cầm một bóp da màu đen, ngón áp út trên bàn tay có đeo một chiếc nhẫn bạc.

- Cô và nạn nhân có quan hệ như thế nào?

- Là bạn ạ, cũng được hơn 4 năm rồi thưa chú.

- Cả hai người kia cũng vậy?

- Vâng ạ. Tất cả chúng cháu đều là bạn từ thời đại học của nhau. Mặc dù không học cùng trường nhưng chúng cháu cùng từng sinh hoạt chung trong nhóm đồng hương của sinh viên Bình Phước.

- Cô hãy trình bày lại sự việc xảy ra hôm nay!

- Dạ vâng chú, khoảng 2 giờ, tụi cháu đang ca hát thì đột nhiên anh Điền...

- Yêu cầu cô trình bày lại sự việc từ khi bắt đầu gặp nạn nhân!

- Ồ, cháu hiểu rồi, cháu xin lỗi!

Sau khi đã nắm bắt được yêu cầu từ phía cảnh sát, nữ nhân chứng đầu tiên bắt đầu tường thuật lại toàn bộ sự việc, tỉ mỉ, rõ ràng.

- Vào lúc trước 1 giờ rưỡi cháu và chị Huyền đến quán, tụi cháu đi chung xe. Anh Hưng đi xe riêng cũng đến cùng lúc. Phòng thì cháu đã đặt từ trước rồi nên cả ba lập tức vào là hát. Được khoảng 10 phút thì anh Điền đến. Mọi việc sau đó diễn ra bình thường thì đột nhiên anh Điền ngã xuống sàn. Tụi cháu đến lay mãi mà không thấy anh tỉnh. Lúc đó chị Huyền mới kêu cháu ra ngoài tiếp tân tìm người giúp. Cháu vừa ra khỏi phòng thì gặp hai anh cảnh sát. Sau đó anh cảnh sát này (cô gái hướng mặt về Kỳ Nhân) bảo rằng anh Điền đã chết và phong tỏa hiện trường, rồi yêu cầu cháu cùng các anh chị ra ngoài hành lang ngồi chờ đến tận bây giờ.

- Tôi đính chính lại một điều, chỉ có tôi là cảnh sát, người đi cùng tôi mà cô gặp thì không phải. - Kỳ Nhân đã không giữ được im lặng, trong khi đáng lẽ nhiệm vụ của cậu ấy là giữ im lặng.

- Tức là cô không hề biết nạn nhân đã chết cho đến khi cảnh sát thông báo? - Đại úy Lương hỏi.

- Dạ vâng, cháu chỉ nghĩ anh Điền bị tụt canxi hoặc gì đó tương tự.

- Cô cho biết thời điểm chính xác khi nạn nhân ngã xuống sàn!

- Cháu không nhớ rõ, nhưng có lẽ sau khi vào phòng được nửa tiếng, khoảng gần 2 giờ.

- Từ lúc nạn nhân ngã xuống cho đến lúc cô ra khỏi phòng khoảng bao lâu?

- Chắc khoảng 5 phút. Vì cháu nhớ là màn hình chạy gần hết 2 bài "Bao giờ lấy chồng" và "Cả một trời thương nhớ".

- Trong khoảng thời gian đó cô và những người kia làm gì nạn nhân?

- Lúc đầu thì mọi người có lay anh Điền, nhưng do anh không tỉnh nên sau đó chị Huyền xoa trán và cổ anh còn anh Hưng thì bóp tay và người. Cháu thì chỉ đứng nhìn thôi.

- Cô cho biết về những thứ mà cô, nạn nhân và các người khác đã ăn uống!

- Túi cháu đều ăn snack và uống trà của quán.

- Chỉ ăn mỗi snack của quán?

- Dạ vâng, mà không... mà vâng... - Nữ nhân chứng trở nên khá lúng túng, dường như không thể xác định được đáp án cho câu hỏi có hay không?

- Cô cứ bình tĩnh nhớ cho rõ!

Lời trấn an của đại úy Lương quả thực đã phát huy tác dụng. Cô gái ngay tức thì giải tỏa được bộ mặt áp úng. Câu trả lời cũng được nói ra một cách rành mạch, có điều nó mở rộng hơn phạm vi câu hỏi mà sếp Lương đã quy chụp.

- Dạ, túi cháu chỉ ăn mỗi snack thôi, nhưng đó không phải snack của quán.

Thì ra đó là lý do khiến cô gái trở nên bối rối. Không phải vì không nhớ rõ về tình hình sự việc, mà bởi vùng giới hạn do câu hỏi của đại úy Lương đặt ra không đáp ứng được nội dung câu trả lời.

Cho thấy, việc đặt câu hỏi trong khi khai thác lời khai cũng là một yếu tố quan trọng, góp phần rất lớn vào việc giải quyết vụ án cũng như thể hiện năng lực, kinh nghiệm của cán bộ hỏi cung.

- Vậy gói snack đó của ai?

- Là của cháu. Là do cháu mua sẵn từ trước khi vào phòng.

- Cô có nhớ rõ về việc tất cả mọi người kể cả nạn nhân đều ăn gói snack và cùng uống trà đá?

- Vâng về điều này cháu chắc chắn!

- Vì sao cô lại mua rồi đem theo gói snack vào phòng?

- Vì đồ ăn trong quán rất đắt. Những lần đi hát trước đây cháu cũng đều mang theo snack như vậy mà.

- Gói snack được ăn từ khi nào? Có được chuyển ăn theo một thứ tự nào không?

- Vừa sau khi nhân viên mang trà đá vào thì cháu lấy snack ra để mọi người cùng ăn. Gói snack để trên bàn ai muốn thì tự bốc ăn thôi, không theo thứ tự nào cả.

- Vậy còn trà đá, ai là người gọi? Gọi khi nào? Khi nào thì mang vào?

- Cũng là cháu. Vừa vào phòng là cháu gọi ngay, khoảng 5 phút sau là nhân viên mang vào.

- Ngoài snack và trà đá mọi người có ăn uống riêng thứ gì khác không?

- Chắc là không có? Mà...

- Cô cứ nói!

- Hút thuốc lá có tính là ăn uống không chú? Lúc ở trong phòng anh Hưng và anh Điền có hút thuốc.

- Cô có nhớ rõ thời gian hai người đó hút thuốc không?

- Anh Hưng thì hút từ khi bắt đầu vào phòng. A Điền cũng vậy.

- Thuốc lá đó là của riêng mỗi người mua từ trước hay của quán?

- Là của anh Hưng! Cháu có nhìn thấy anh Điền xin thuốc của anh Hưng.

- Nạn nhân xin thuốc vào thời điểm nào?

- Là sau khi anh Điền vào phòng được một lúc. Cháu nhớ lúc đó anh Hưng vừa hát xong bài "Hoa nắng". Anh về chỗ và đốt thuốc, anh Điền thấy nên mới hỏi xin. - Nạn nhân hút bao nhiêu điếu?

- Chắc là một điếu? Cháu không chắc lắm, chắc anh Hưng biết rõ hơn.

***

- Mời anh ngồi!

Nhân chứng thứ hai đang ngồi trước hai viên cảnh sát tên là Trần Văn Hưng, 25 tuổi, đang học thạc sĩ ở đại học bách khoa. Một chàng trai không cao

không thấp, không mập không ốm, không ưa nhìn mà cũng không đến mức xấu trai. Nói tóm lại là kiểu người có ngoại hình phổ thông, không có gì nổi bật. Phong cách ăn mặc của anh chàng này cũng khá đơn giản gồm áo thun trơn màu xanh biển, quần tây đen và dép quai hậu loại các chú bác lớn tuổi thường mang. Túi quần sau có một ví nam loại thường. Cổ tay trái của chàng trai, chỗ đáng lẽ phải đeo đồng hồ, chỉ có một vòng da không đều màu.

Đúng theo quy trình khi lấy lời khai nhiều nhân chứng, người chủ trì hỏi lại chàng trai về toàn bộ diễn biến sự việc. Sau khi nhận được sự khẳng định từ chàng trai về lời khai của nhân chứng đầu tiên, đại úy Lương đặt tiếp những câu hỏi nhằm bổ sung các điểm còn chưa rõ.

- Nạn nhân đã xin của anh bao nhiêu điều thuốc?
- Xin một điều.
- Điều thuốc do nạn nhân đốt hay do anh đốt?
- Tôi ném cả bao thuốc và quẹt cho nạn nhân.
- Tức là nạn nhân tự chọn một điều từ trong bao thuốc?
- Đúng rồi. Sau khi đốt thuốc xong thì Điền ném bao thuốc và quẹt lại cho tôi.
- Vì sao anh và nạn nhân lại ném đồ cho nhau?
- Vì chúng tôi không ngồi cạnh nhau. Tôi ngồi trong cùng, tới Huyền và Thương, Điền vào sau nên ngồi phía gần cửa hơn.
- Vị trí ngồi có luôn được giữ nguyên như vậy cho đến khi nạn nhân ngã xuống sàn không?
- Vị trí thay đổi liên tục, vì muốn chọn bài thì phải rời khỏi chỗ ngồi để đến màn hình máy tính. Chưa kể khi hát chúng tôi cũng thích đứng ra giữa phòng hơn là ngồi một chỗ.
- Anh có nhớ nạn nhân chọn bài vào lúc nào?
- Điền không chọn bài, nhưng Huyền có chọn cho Điền bài "Mùa ta đã yêu".
- Nạn nhân có rời khỏi chỗ ngồi khi hát bài đó không?
- Không đâu. Điền chỉ ngồi tại chỗ hát thôi.
- Sau khi hát xong bài đó, nạn nhân có hát thêm bài nào nữa không?
- Điền nó chưa kịp hát hết bài thì...
- Đó là một bài song ca thừa sắp! - Kỳ Nhân lại một lần nữa không giữ được yên lặng.

Rõ ràng, trong quá trình lấy lời khai, việc nhận định được những vấn đề còn thiếu hoặc không được nói rõ cũng là một yếu tố quan trọng để người chủ tọa đưa ra những câu hỏi phù hợp, cũng như thể hiện sự am hiểu về lĩnh vực đang khai thác và tâm lý của đối tượng đang được lấy cung.

- Ai đã hát song ca cùng với nạn nhân? - Đại úy Lương hỏi người nhân chứng nam.
- Là Huyền.
- Nạn nhân hát được bao lâu thì mới ngã xuống nền nhà?
- Chắc là vài câu, tôi không chắc lắm... nhưng Huyền sẽ nhớ rõ hơn đấy.

***

- Mời cô ngồi!

Nhân chứng thứ ba đang ngồi đối diện hai viên cảnh sát là một cô gái có ngoại hình hơi mũm mĩm, gương mặt không thật xinh đẹp nhưng cho cảm giác dễ chịu. Cô có một mái tóc dài đen nhánh được cột gọn gàng. Trang phục giản dị, kín đáo gồm áo sơ mi dài tay, những bèo ở cổ màu trắng và quần jeans xanh đậm. Vai trái đeo một túi chéo của nữ rộng gần một gang tay giả da màu đen, chân mang một đôi giày thể thao. Thông tin của cô gái dựa theo lời khai báo và giấy chứng minh thư là Lê Thị Huyền, 23 tuổi, đang học thạc sĩ ngành ngoại ngữ tại trường đại học mở.

- Cô và nạn nhân cùng song ca bài “Mùa ta đã yêu”?
- Đúng vậy ạ!
- Chưa hát hết bài thì nạn nhân ngã xuống nền nhà?

- Đúng vậy ạ!

- Cô có nhớ chính xác đó là lúc hát đến đoạn nào không?

- Hà? - Có hơi ngạc nhiên vì yêu cầu quá chi tiết từ người cảnh sát, nhưng ngay lập tức nữ nhân chứng cuối cùng vẫn trả lời câu hỏi. - À là đoạn trước khi Điền rap.

- Là khoảng gần 1/3 bài hát thừa sắp, đoạn trước “thần cupid đang đi la cà, anh thì...”. - Kỳ Nhân lên tiếng lần thứ ba. Lần này lại còn là đọc rap.

Ngay lập tức, đại úy Lương giơ bàn tay chặn trước mặt Kỳ Nhân, ra hiệu bảo cậu ấy dừng hát lại.

Đúng vậy, người chủ trì buổi lấy lời khai nhất định còn phải biết chất lọc thông tin, bỏ qua những chi tiết thừa, không đào sâu vào những vấn đề không liên quan hoặc không quan trọng. Để tránh gây xao nhãng, mất tập trung vào các sự việc quan trọng cũng như không làm mất thời gian buổi lấy lời khai.

Tương gì chứ, bỏ sót thông tin, không đào sâu khai thác những vấn đề quan trọng và luôn tìm cách cắt giảm thời gian làm việc là những chuyện mà đội cảnh sát hình sự thành phố làm giỏi nhất.

- Vì sao cô lại chọn bài hát đó cho nạn nhân? Cô có quan hệ tình cảm đặc biệt với riêng nạn nhân?

- Không! Không phải như vậy! Đó chỉ đơn thuần là bài ngày trước Điền thường hay hát thôi. Tôi chỉ xem cậu ấy là một người bạn. Trong số chúng tôi chỉ có Thương là có quan hệ đặc biệt thân thiết với Điền thôi.

- Là quan hệ như thế nào?

- Chị họ của Thương là bạn gái của Điền.

- Chị họ của Thương tên gì? Sống ở đâu?

- Là Nguyệt Minh, nhưng Minh... đã mất cách đây 3 tháng vì bệnh.

- Là bệnh gì?

- Tôi không rõ, nhưng Thương sẽ biết rõ hơn tôi. Các anh hãy hỏi Thương ấy.

Đúng theo quy trình, trước khi kết thúc buổi lấy lời khai, vị cảnh sát lớn tuổi đáng kính duy nhất cả tập truyện này hỏi cô gái nhân chứng mồm mím ngồi trước mặt mình “còn điều gì khai báo thêm không?”. Và cũng giống như các nhân chứng trước, cô ấy cũng muốn biết nguyên nhân khiến nạn nhân Thanh Điền tử vong.

- Do ngộ độc chất kali xyanua. - Đại úy Lương trả lời câu hỏi chung của tất cả các nhân chứng.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Snack, Trà Đá, Thuốc Lá - Chương Thử Trí 3

Cũng giống như những thành phố dịch vụ khác. Sài Gòn cũng có các khu đặc trưng bày bán, kinh doanh từng loại mặt hàng chuyên biệt, để người Sài Gòn muốn mua gì đều biết mà tìm đến. Kinh doanh tập trung kiểu như vậy vừa tiện cho người mua về thời gian tìm kiếm, giá cả cạnh tranh, mặt hàng đa dạng lại vừa giúp người bán thu hút khách hàng, tiết kiệm chi phí quảng cáo, tạo được tổ liên hiệp hỗ trợ nhau. Có thể kể đến như đường cây cảnh Thành Thái, đường quần áo Nguyễn Trãi, đường linh kiện điện tử Nhật Tảo, đường sách Nguyễn Văn Bình... hay đường karaoke Sur Vạn Hạnh.

Lúc này, ngay tại một cơ sở kinh doanh loại hình dịch vụ karaoke ở con đường Sur Vạn Hạnh, quận 10 vừa xảy ra một vụ mưu sát tình vi được ngụy tạo như một án mạng tự tử thông thường.

Thông qua một số quan sát ban đầu tôi đã nhanh chóng đi đến kết luận về bản chất thật sự của vụ án. Vâng đây chính xác là một vụ mưu sát bằng độc dược, hoàn toàn không phải là tự tử như phía cảnh sát nhận định. Tuy nhiên về cách thức gây án và hung thủ là ai trong số các nghi can thì tôi vẫn chưa thể chắc chắn. Tôi cần thêm một số thông tin để tiếp tục phát triển suy luận. Đặc biệt quan trọng là những thông tin về diễn biến trước thời điểm nạn nhân tử vong mà trong khi lấy lời khai các nhân chứng sẽ trình bày.

Đối với những vụ án đầu độc có thể nói những thông tin về cách thức sinh hoạt của nạn nhân và những người xung quanh chính là yếu tố then chốt để tìm ra thủ pháp gây án của hung thủ.

Phía cảnh sát đã cho triệu tập lần lượt từng nghi phạm để lấy lời khai. Căn phòng được sử dụng cho việc này chính là phòng trống số 107 ở đối diện phòng xảy ra án mạng. Thứ tự vào phòng lần lượt là cô gái mặc váy, chàng trai và cô gái mặc quần jeans còn lại. Trong khi chờ đến lượt khai cung thì họ

cùng tôi ngồi chờ ở đoạn hành lang phân cách 2 căn phòng.

Vì không phải là người của phía cảnh sát, nên tôi không được phép tham gia vào công tác lấy lời khai các nghi phạm. Điều này khiến tôi khá lo lắng, khi nghĩ rằng đội cảnh sát gà mờ sẽ bỏ sót những vấn đề quan trọng. Tôi không có nhiều lòng tin vào năng lực của phía đội cảnh sát hình sự thành phố, đặc biệt khi trong thành phần tổ lấy lời khai có một cảnh sát viên bộ phận như Kỳ Nhân.

Đó là mặt tiêu cực của vấn đề. Còn mặt tích cực, Kỳ Nhân đã đánh tiếng là sẽ thuật lại chi tiết nội dung cuộc lấy lời khai cho tôi.

- Sư phụ! Để đệ tử thuật lại lời khai của 3 nghi can cho sư phụ nghe nhé. - Kỳ Nhân sau khi rời khỏi phòng phỏng vấn, mất hơn 1 tiếng sau mới được thư thả tiến lại nói nhỏ với tôi. Bấy giờ tôi vẫn đang ngồi bên ngoài hành lang, cùng phía và cách với nhóm các nghi can một khoảng.

Mặc dù việc cậu ta gọi tôi là "sư phụ" khiến tôi rất không thoải mái nhưng thôi cứ để cậu ta kể lại diễn biến cuộc lấy lời khai của các nghi can trước đã.

- Người thứ nhất là cô gái mặc váy, cô này tên là Cao Huyền Thương, 23 tuổi, đang học chương trình thạc sĩ tại đại học luật. Cô này cho biết vào lúc 1 giờ 30 chiều cô này cùng 2 người kia hẹn nhau đến karaoke tại quán. Phòng là do cô này đặt trước. Sau đó khoảng 10 phút thì nạn nhân đến. Mọi người ca hát ăn uống bình thường như mọi lần thì đột nhiên nạn nhân té ngã xuống sàn, cả 3 người cùng đến lay nạn nhân dậy nhưng không thấy phản ứng. Sau đó cô này mở cửa phòng ra ngoài tìm người giúp đỡ thì gặp chúng ta. Mọi chuyện sau đó thì như sư phụ đã biết.

Dựa theo bí học trong nghề thám tử. Đối với một án mạng đầu độc, lưu ý thứ nhất, những thông tin về các loại đồ ăn thức uống mà nạn nhân dùng qua trước khi chết mới chính là những thông tin quan trọng.

- Cô ấy có khai báo gì về những thứ mà nạn nhân và các người khác ăn uống không? - Tôi hỏi.

- Cũng không có gì đặc biệt, khi đến phòng thì 3 người kia có kêu một bình trà đá. Sau đó, cũng như những lần đi karaoke trước, cô này có lấy ra một gói snack to hiệu Oishi mực nướng trong giỏ của mình ra cho cả 3 cùng ăn. Khi nạn nhân đến thì gói snack vẫn còn và nạn nhân cùng mọi người có chuyện nhau ăn như bình thường. Riêng nạn nhân thì trước khi chết có hút một điếu thuốc xin từ người bạn nam.

- Vậy trên điếu thuốc nạn nhân hút có phản ứng với kali xyanua không?

- Không có, tổ giám định đã xác nhận cả gói thuốc của người nam kia cũng không. Người nam đó tên là Trần Văn Hưng, 23 tuổi, đang học thạc sĩ ở đại học bách khoa. Anh này nói rằng có mời nạn nhân hút thuốc, nhưng điếu thuốc là do nạn nhân tự rút ra từ trong bao. Quệt lửa của người này cũng không tìm thấy chất kali xyanua.

Lưu ý thứ hai, trong một vụ án mạng bằng thủ pháp đầu độc mà độc được tìm thấy trên tay của nạn nhân, thì ngoài đồ ăn, các vật dụng mà nạn nhân từng sử dụng qua cũng cần phải được lưu tâm kiểm tra.

- Vậy còn micro và chỗ ngồi của nạn nhân? - Tôi hỏi.

- Xung quanh chỗ nạn nhân ngồi đã kiểm tra sơ qua nhưng cũng không tìm thấy dấu hiệu của chất độc, cả micro và dây điện đều không có.

- Vậy còn màn hình vi tính chọn bài hát? Đã kiểm tra kỹ chưa?

- Cũng không có dấu hiệu của chất độc. Và lại nạn nhân không có tiếp xúc với màn hình vi tính, tức là không chọn bài hát nào cả. Duy chỉ có nạn nhân được cô gái mặc quần jeans chọn cho một bài song ca, sau đó nạn nhân có ngồi tại chỗ hát cùng, nhưng hát chưa hết bài thì nạn nhân đã tử vong. Tuy nhiên lúc đó cả hai người ngồi cách xa nhau, và không có xảy ra tiếp xúc hay trao đổi micro gì cả. Cô gái này tên là Lê Thị Huyền, 23 tuổi, đang học thạc sĩ tại trường đại học mở. Về việc kiểm tra kỹ chỗ ngồi sẽ mất khá nhiều thời gian, bên tổ giám định đang tổ chức kiểm tra lại một lần nữa.

- Nạn nhân có uống trà đá cùng mọi người không? Trên ly trà của nạn nhân có chất độc không?

- Cũng không có, chỉ có một ly dùng để mọi người uống chung với nhau. Nói tóm lại ngoài đáy gói snack đã ăn hết và các đầu ngón tay trái của nạn nhân thì không tìm thấy chất độc ở đâu khác cả. - Kỳ Nhân chốt lại.

Thêm một lưu ý cuối cùng khi điều tra các vụ án mạng liên quan đến đầu độc mà trong một nhóm nhiều người cùng sinh hoạt giống nhau nhưng chỉ có số ít trúng độc, đó là cần tìm hiểu kỹ về những thói quen đặc trưng của nạn nhân. Các thói quen càng dị biệt càng có nhiều khả năng bị hung thủ lợi dụng để thực hiện hành vi hạ độc.

- Nạn nhân là người thuận tay trái sao? - Tôi hỏi.

- Có lẽ không phải, các nghi phạm nói rằng thấy nạn nhân hút thuốc bằng tay phải. Nhưng điều này cũng không thể khẳng định được rằng nạn nhân là người thuận tay phải. Đệ tử cũng là người thuận tay phải nhưng đệ tử vẫn thường hút thuốc bằng tay trái mà.

- Vậy còn hiện trường? Có tìm thấy gì khả nghi không? - Tổ giám định cho biết trên lọ thủy tinh đựng chất độc không có bất kì dấu vân tay nào kể cả là của nạn nhân, nên có lẽ đúng như sư phụ nghĩ nạn nhân là bị mưu sát. Lọ thủy tinh có thể đã được hung thủ bỏ vào túi quần nạn nhân từ trước. Ngoài ra có phát hiện những vụn hồ dán đã khô rơi rớt ở khu vực các nghi can ngồi nhưng không biết là có liên quan đến vụ án hay không? Căn phòng cũng không được sạch sẽ cho lắm, nên những dấu vết như vậy rất khó để kết luận có phải là chứng cứ?

Đây là một vụ mưu sát rất tinh vi. Chất độc được tìm thấy trong gói snack nhưng trước đó tất cả mọi người cũng đều ăn chung mà chẳng có ai bị trúng độc. Có nghĩa là chất độc không phải được bỏ vào trong gói bánh rồi dính vào tay nạn nhân, mà là do nạn nhân cầm phải vật gì có chất độc rồi bóc bánh

ăn khiến chất độc bị dính vào gói bánh? Nhưng hung thủ rốt cuộc đã dùng cách gì để bôi chất độc vào tay nạn nhân? Đây chính là điều khiến tôi băn khoăn nhất.

- Sư phụ đã biết hung thủ là ai chưa? - Kỳ Nhân giọng điệu vô cùng tò mò hỏi tôi.

Tôi chỉ im lặng thay cho câu trả lời “Vẫn chưa.”.

- Sư phụ đã biết ai là hung thủ chưa vậy? Vẫn chưa sao? Vụ này quả nhiên phiền phức.

Đúng là phiền phức, cậu ta cứ lải nhải như thế thì làm sao tôi có thể tỉnh tâm mà suy nghĩ giải án được? Mà vì sao tôi lại phải suy nghĩ cách giải quyết vụ án này cơ chứ? Chẳng liên quan gì đến tôi. Đây là việc của cảnh sát mà. Tìm ra hung thủ là việc của đội cảnh sát hình sự thành phố, là việc của đại uý Lương và Kỳ Nhân.

Không được! Không thể là việc của Kỳ Nhân được! Nếu mà để cậu ấy giải quyết e là sẽ lại có người phải chịu oan sai. Thôi chịu khó bình tĩnh suy nghĩ thêm một chút, cho dù không ai yêu cầu, nhưng giải án chính là việc làm yêu thích của một thám tử.

Cứ nghĩ đơn giản, “Làm việc mình thích, thích việc mình làm”. Mình là thám tử tự do đẹp trai, thông minh, tốt bụng, không cần chấp nhất cái tên cảnh sát to con, ngáo ngơ này làm gì. Vụ này phức tạp như vậy, đến mùa quit cái tên Kỳ Nhân cũng chẳng giải ra.

Bây giờ chỉ cần yên tĩnh ngồi suy nghĩ chắc chắn là sẽ nghĩ ra thôi. Tôi cam đoan như vậy.

- Anh cảnh sát! Có phải Điền tự tử không? - Cô gái mặc váy ngồi cách tôi một khoảng 2 ghế bước lại hỏi Kỳ Nhân. Hay lắm, tôi còn chưa thể tỉnh tâm được đúng 2 giây.

- Về việc này chúng tôi sẽ có thông báo sau. - Kỳ Nhân trả lời cô gái.

Có lẽ đây là motif quen thuộc của các vụ án, đoạn mà các nghi can đối thoại với nhau, nhằm mục đích gì thì chưa rõ?

- Bà cũng nghĩ là Điền tự tử hả? - Cô gái mặc quần jeans cũng bước đến và nói thêm vào. - Từ ngày Minh chết Điền sa sút lắm, có khi nào vì vậy mà...

- Minh là ai vậy? - Tôi hỏi.

- Minh là bạn gái của Điền, cũng là chị họ của Thương, Minh mất cách đây 3 tháng. Từ ngày Minh mất Điền cứ như người mất hồn, lúc nào cũng lủi thủi một mình. Ngày trước nhóm 5 người chúng tôi thường hay họp mặt ăn uống ca hát, nhưng sau cái chết của Minh khó khăn lắm mới hẹn được Điền cùng đi.

- Từ ngày chị Minh mất anh Điền bê tha lắm, ngày trước thì hiền khô, có bao giờ biết nhậu nhẹt hút thuốc đâu. Tự nhiên lại tập tành bia bọt thuốc lá, lần nào uống xong cũng nôn ói mặt xanh mặt vàng, là do ông bày cho anh phải không Hưng? - Cô gái mặc váy hỏi chàng trai bạn mình.

- Không phải! Là tự cậu ta cứ rủ tôi đi nhậu chứ bộ! Tự cậu ta tập hút chứ làm sao tôi ép cậu ta được. - Chàng trai cuống cuống giải thích.

Ồ vâng, mục đích của cuộc đối thoại này rõ ràng không gì khác hơn chính là về động cơ của hung thủ. Không cần nói thì các tay thám tử nghiệp dư hay những người đọc truyện trinh thám cũng đều nhìn ra cái chết của nạn nhân chắc hẳn là liên quan đến cô bạn gái quá cố tên Minh. Chắc lại là một vụ trả thù, motif động cơ cũ nhèm mà luôn phổ biến.

Nói tóm lại là cũng chẳng giúp được gì thêm cho việc tìm ra thủ pháp gây án. Những thông tin không có nhiều hữu ích.

- Quả là những thông tin hữu ích. - Kỳ Nhân đột nhiên la lớn. Cái mặt cứ như Archimedes lúc vừa trần tròng chạy khắp phố vừa kêu “Eureka!” vậy. -

- Này sư phụ, đã biết ai là hung thủ chưa? - Kỳ Nhân hỏi tôi.

- Vẫn chưa. - Tôi buộc trả lời câu hỏi lần thứ ba của cậu ta bằng một giọng khó chịu.

- Hahaha. - Kỳ Nhân cười lớn. - Còn đệ tử thì đã biết rồi! Nếu đệ tử phá được vụ án này thì sư phụ phải nhận đệ tử làm đệ tử đó nha.

- Cậu biết ai là hung thủ? - Tôi không tin vào năng lực của cậu ấy chút nào nhưng việc nghe một người như cậu ta bảo rằng đã phá được án, trong khi tôi vẫn chưa nghĩ ra được điều gì khiến tôi cảm thấy có một chút tự ái. - Làm sao cậu biết được?

- Bởi vì đệ tử và nạn nhân có cùng một thói quen.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Snack, Trà Đá, Thuốc Lá - Chương Phá Án

Chương phá án luôn được mong đợi nhất đã lên kệ. Hãy chắc chắn rằng bạn đã không công muốn suy nghĩ thêm hoặc đã có một đáp án cho riêng mình. Bạn cần biết lời giải đáp từ tác giả để kiểm chứng khả năng của bản thân cũng như của chính tác giả.

Nói trước là lời giải đáp vốn dĩ rất đơn giản và nằm ngay từ trong các chương trước. Nếu bạn chưa sẵn sàng cho việc tự cảm thấy bản thân không đủ thông minh, hãy đọc lại các chương trước để có cho mình một câu trả lời hợp lý nhất trước khi đọc chương này.

Và cũng như mọi lần, hãy ủng hộ tác giả bằng cách tặng các loại điểm ái mộ, đề cử hoặc bình luận ở bên dưới để tác giả biết rằng bạn vẫn luôn ủng hộ tác giả nhé.

Chúc vui khi đọc truyện.

Nghĩ kĩ lại thì tôi cũng hoàn toàn có thể đưa ra biện pháp giúp phía cảnh sát tìm được hung thủ. Nhưng biện pháp này cần đến phần lớn nghiệp vụ của pháp y, vai trò của thám tử như tôi sẽ trở nên hoàn toàn mờ nhạt. Đối với tôi mấu chốt của vụ án này nằm ở chỗ cách thức hung thủ bôi được chất độc lên được các ngón tay của duy nhất chỉ nạn nhân, mà điều này thì tôi suy nghĩ nát cả óc vẫn chưa nghĩ ra. Vậy mà một tay cảnh sát gà mờ như Kỳ Nhân lại đoán ra được? Có thật sự là cậu ta đã đoán đúng? Tôi vẫn chưa thực sự tin tưởng.

- Cậu bảo cậu và nạn nhân có cùng một thói quen? Là thói quen gì?

Giống như những nhân vật thám tử trong các tiểu thuyết trinh thám, khi đã nắm được toàn bộ sự tình của vụ án, Kỳ Nhân cũng muốn “tạo nét” khi cố gắng giải thích lòng vòng thay vì nói thẳng ra câu trả lời mà tôi đang muốn biết.

- Chính là thói quen khiến chỉ duy nhất nạn nhân bị đầu độc chết mặc dù cùng ăn uống giống như những người khác. Hung thủ là người biết rõ điều này nên đã vận dụng nó khéo léo để thực hiện hành vi giết người.

- Nhưng mà đó rất cuộc là thói quen gì?

- Để đề từ báo cáo lại với sếp Lương. Đây là cơ hội hiếm có để đề từ thể hiện năng lực của mình trước cả đội.

Ok. Cậu ấy rõ ràng không chỉ muốn “tạo nét” với mỗi mình tôi.

***

Sài Gòn thời điểm giao mùa là lúc mà virus cảm cúm hoành hành. Tuy chỉ là bệnh lành tính và thường dễ dàng biến mất sau vài tuần nhưng không nên vì thế mà xem thường. Trong thời gian phát bệnh, các triệu chứng không mong muốn như nhức đầu, đau họng, chảy nước mũi... hay ho cũng sẽ khiến người bệnh gặp không ít phiền toái.

- E... hèm. - Chàng thiếu úy trẻ găng gọng, cậu ấy đang bị cảm ư, không phải đâu. Chỉ là một cách để thu hút sự chú ý của mọi người về phía bộ mặt đang cố tỏ ra nghiêm túc.

- Mọi người đã có mặt đông đủ, Xin tự giới thiệu, tôi tên là Phạm Kỳ Nhân, thiếu úy, cảnh sát thuộc...

- Đừng vòng vo nữa! Vào thẳng vấn đề đi! - Đại úy Lương cắt ngang.

Không riêng gì tôi, chả ai thích màn “tạo nét” của Kỳ Nhân cả.

- Vâng thưa sếp, trước hết về cái chết của nạn nhân Điền, nạn nhân tử vong do ăn phải chất cực độc kali xyanua. Loại chất độc này chỉ cần ăn phải một lượng nhỏ vài trăm mg là đã có thể dẫn tới tử vong. Trong ví của nạn nhân có tìm thấy hoá đơn đóng tiền học phí vào sáng hôm nay nên khả năng nạn nhân tự tử là không cao. Cho nên có thể nói nạn nhân bị người khác đầu độc là một kết luận hợp lý nhất.

- Nhưng anh Điền bị ai đầu độc chứ? Không lẽ... - Cô gái tên Thương bối rối.

- Hung thủ đầu độc nạn nhân không ai khác chính là một trong số 3 người. - Kỳ Nhân đưa ánh mắt hướng về phía 3 nhân chứng lúc này đã trở thành các nghi can.

- Thật điên rồ! Chúng tôi đều là bạn của Điền, tại sao chúng tôi phải đầu độc cậu ấy? - Cô gái còn lại phản ứng khá gay gắt.

- Qua khám nghiệm sơ bộ của pháp y, tìm thấy chất độc ở 2 chỗ là các đầu ngón tay cái và tay trỏ của nạn nhân, cộng với một ít trong đáy gói snack đã ăn hết. Cho nên tôi khẳng định chất độc đã được cho vào trong gói snack, sau đó nạn nhân bốc thức ăn trong gói bánh và bị dính chất độc vào các đầu ngón tay, tiếp đến nạn nhân đưa thức ăn đã dính chất độc vào miệng và bị trúng độc kali xyanua dẫn đến tử vong. - Kỳ Nhân tiếp tục.

- Tất cả chúng tôi đều từng ăn qua gói bánh đó, không lý nào chỉ có mỗi Điền bị trúng độc? - Chàng trai duy nhất trong số 3 nghi can phản bác.

- Tôi đâu có nói chất độc được cho vào gói bánh ngay từ đầu, sở dĩ chỉ có duy nhất nạn nhân ăn phải chất độc là vì chất độc được bỏ vào gói bánh sau

khi gói bánh đã được ăn hết hoàn toàn. - Những lập luận này của Kỳ Nhân khiến cho mọi người vô cùng kinh ngạc.

- Nhưng nếu bỏ độc vào một gói bánh đã được ăn hết thì làm sao có thể khiến nạn nhân cho tay vào được? - Đại úy Lương hỏi.

- Đúng là đối với người khác thì sẽ chẳng ai cho tay vào một gói bánh đã ăn hết, nhưng nạn nhân thì lại khác.

Tôi như bị cuốn theo những lập luận kỳ lạ của Kỳ Nhân. Nguyên nhân gì khiến nạn nhân lại làm hành động kì lạ đó? Và vì sao chỉ những người kì cục giống như Kỳ Nhân mới biết được?

- Có một chi tiết mà lúc lấy lời khai của các nghi phạm chúng ta đã bỏ qua thừa sắp.

- Là gì? - Câu hỏi được đại úy và hầu hết mọi người đang có mặt thốt lên, bao gồm cả tôi.

- Chính là thói quen mới xuất hiện gần đây của nạn nhân. Theo tôi tìm hiểu được từ các nghi phạm, khoảng 2 tháng trở lại đây nạn nhân bắt đầu tập hút thuốc.

- Tập hút thuốc thì sao? Có liên quan gì? - Đại úy Lương thắc mắc.

- Sếp cũng là một người hút thuốc, chắc sếp còn nhớ lúc mới tập hút thuốc của mình?

- Chuyện cũng lâu rồi tôi làm sao nhớ được? Mà có gì đặc biệt đâu?

- Nếu sếp là người mới tập hút thuốc, đầu tiên sếp ăn snack, sau đó uống trà đá, tiếp đến là hút thuốc thì trong khi hút thuốc sếp sẽ có cảm giác gì?

- Tôi chẳng bao giờ hút thuốc sau khi ăn linh tinh và uống nước đá cả! Rất nhạt miệng.

- Chính là vấn đề đó, hầu hết những người mới tập hút thuốc hay uống rượu bia sẽ cảm thấy bị tổn thương vị giác, hay nói một cách dễ hiểu là cảm thấy miệng rất nhạt do nước bọt tiết ra nhiều hơn bình thường. Chính điều này khiến họ dễ nôn ói sau đó. Cho nên họ sẽ tìm cách để nhỏ hết nước bọt ra ngoài hoặc nuốt hết vào bên trong. Do ở trong phòng karaoke cùng bạn mình nên việc nhỏ nước bọt tại chỗ sẽ trông không được lịch sự, còn cứ liên tục đi ra ngoài nhà vệ sinh thì cũng khá bất tiện. Cho nên nạn nhân đã lựa chọn nuốt hết nước bọt trở lại miệng, tuy nhiên nước bọt quá nhiều nếu ngay lập tức nuốt hết cũng sẽ gây ra cảm giác buồn nôn, cho nên...

- Tôi hiểu rồi! Do vậy nạn nhân phải tìm một thứ gì đó để ăn thì mới nuốt nước bọt được, và vì chẳng còn gì ăn cả nên nạn nhân buộc phải bóc vụn muối còn lại trong gói snack để ăn, mà không hề biết rằng đang tự tay đưa chất độc vào miệng mình. - Đại úy Lương ngắt lời.

- Chính xác là như vậy đây thừa sắp. Một gói snack đã ăn hết sẽ chẳng ai muốn động vào. Nhất là ở đây lại có 2 cô gái, hành động lục tìm thức ăn trong một gói snack trống rỗng hoặc ăn phần muối còn lại sẽ rất không đẹp mắt, hung thủ biết chắc chắn rằng 2 cô gái sẽ không làm vậy...

- Như vậy nghĩa là hung thủ đã đầu độc nạn nhân chính là anh đây? - Đại úy Lương chỉ tay vào nghi can nam. - Anh cũng là một người hút thuốc, anh biết rõ thói quen của người hút thuốc nên đã nghĩ ra cách thức đầu độc nạn nhân như vừa rồi.

- Này này đúng là tôi có hút thuốc nhưng nếu chỉ dựa vào những suy luận của anh cảnh sát đây thì ai trong số 3 chúng tôi cũng đều có thể gây án được. Các ngài có bằng chứng gì không? - Người thanh niên về cổ tỏ ra bình tĩnh đáp lại.

- Bằng chứng à? Cậu biết bằng chứng là gì không? - Đại úy Lương hỏi viên thuộc cấp.

- À... về bằng chứng thì em...

- Tôi biết. - Tôi lên tiếng, vừa nói tay trái liền cời bỏ chiếc mũ lưỡi trai đang đội xuống. - Trong túi quần của nạn nhân tìm thấy một lọ thủy tinh nhỏ có chứa chất độc kali xyanua, tất nhiên đây là do hung thủ bỏ vào sau khi chắc chắn nạn nhân đã trúng độc, hẳn sẽ không bỏ vào từ trước vì nếu nạn nhân không bị trúng độc theo kế hoạch hẳn đã sắp xếp, thì khi tìm thấy trong túi của mình có vật lạ hẳn sẽ nảy sinh nghi ngờ, thậm chí nếu đủ tỉnh ý nạn nhân sẽ biết được có người định đầu độc mình, như vậy lần đầu độc sau của hung thủ sẽ khó khăn hơn. Trên lọ thủy tinh này cảnh sát cho biết là không tìm thấy dấu vân tay của bất kì ai càng chứng minh được giả thuyết nạn nhân là bị người khác đầu độc.

- Vậy vì sao lại không có dấu vân tay của hung thủ trên lọ thủy tinh? Cả 3 nghi phạm đều không đeo bao tay mà. - Đại úy Lương thắc mắc.

- Là vì hung thủ đã bôi một lớp hồ dán lên trên các ngón tay của mình, lớp hồ sau khi khô lại sẽ trở thành một bao tay trong suốt. Do vậy lọ thủy tinh sẽ không bị dính dấu vân tay của hung thủ.

- Nói vậy chẳng phải là không còn bằng chứng gì buộc tội hung thủ sao? - Kỳ Nhân hỏi tôi.

- Thật ra đó mới chính là bằng chứng buộc tội hung thủ! - Tôi nói bằng một giọng cao ngạo. - Chính vì muốn che giấu dấu vân tay của mình trên lọ thủy tinh, hung thủ đã tạo ra một đôi găng tay trong suốt bằng hồ dán, nhưng lại quên mất rằng cũng vì vậy mà tất cả những đồ vật hung thủ từng cầm nắm qua khi vào phòng karaoke đều không lưu lại dấu vân tay của chính mình.

- Thì ra là vậy, nếu đem các đồ vật trong phòng đi đối chiếu với dấu vân tay của 3 nghi phạm sẽ phát hiện không có dấu vân tay của 1 người và người đó chính là hung thủ, kẻ đã tự bôi hồ dán vào các đầu ngón tay của mình. - Kỳ Nhân hồ hởi.

- Nhưng nếu hung thủ chỉ bôi hồ vào một tay để cầm lọ chứa chất độc, còn tay còn lại vẫn để nguyên để cầm nắm mọi thứ như bình thường thì sao? - Đại úy Lương thắc mắc.

- Lọ thủy tinh này có kích thước khá nhỏ, nếu thao tác chỉ với một tay sẽ không đơn giản. Hung thủ sẽ không muốn trong quá trình mở nắp lại khiến chất độc bên trong rơi vãi ra ngoài. Hắn vốn nghĩ rằng cảnh sát sẽ chỉ coi đây là một vụ tự tử, chỉ cần không để lại dấu vân tay trên lọ thuốc là sẽ chẳng ai buộc tội được hắn. Do vậy hắn sẽ lựa chọn biện pháp an toàn là bôi hồ lên cả các đầu ngón tay của cả 2 bàn tay. Mà cho dù hắn chỉ bôi hồ lên một tay, các nhân chứng ở đây cũng sẽ nhận ra những lúc hắn sử dụng cả 2 tay để cầm nắm đồ vật, chỉ cần cho giám định những vật đó thì sẽ thấy thiếu đi một bên vân tay.

- Rất đơn giản nếu như đem các đầu lọc thuốc mà anh đây đã hút trong phòng ra giám định, chắc chắn là sẽ không phát hiện ra dấu vân tay của anh ta. Nếu anh đây chỉ bôi hồ vào một bên tay thì một là gói thuốc, 2 là đầu lọc thuốc anh ta hút sẽ không có dấu vân tay, mà nếu cả 2 cùng có dấu vân tay thì lại là của cùng một bên bàn tay. Không thể nào chỉ dùng một tay để lấy thuốc ra khỏi bao được. - Đại úy Lương nhìn người thanh niên nói. - Thế nào, cậu đã chịu nhận tội chưa?

Người thanh niên mặt mũi tái sầm lại miệng lí nhí. - Tôi nhận tội.

- Vì sao ông lại giết anh Điền? - Cô gái mặc váy khóc sụt sướt, núm áo người thanh niên giật một cách yếu ớt.

- Tôi giết nó để trả thù cho Minh. Minh chết là vì nó. Minh và nó có thai với nhau, nhưng nó lại kêu Minh phải bỏ cái thai. Mặc dù cái thai chỉ mới 2 tháng tuổi nhưng sức khỏe của Minh vốn yếu ớt, nên sau khi phá thai, Minh đổ bệnh nặng rồi chết không lâu sau đó. Tội nghiệp Minh tại sao Minh lại yêu một thằng khốn như nó?

Người thanh niên gào khóc thảm thiết ngay sau đó. Có lẽ cậu ta dành khá nhiều tình cảm cho cô gái tên Minh. Nhưng cho dù vì lý do nào thì hành động giết người cũng là vi phạm nghiêm trọng pháp luật.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Snack, Trà Đá, Thuốc Lá - Chương Kết Thúc

- Đến cuối cùng vẫn là phải nhờ tới sự phụ mới có thể giải quyết xong vụ án. - Kỳ Nhân nói bằng một giọng ỉu xìu.

Có lẽ đã đến lúc tôi phải giải quyết rõ ràng tình trạng phiền phức này.

- Cậu đoán ra được hung thủ vì cậu là người hút thuốc, tôi không hút thuốc nên tôi không hề có tí gì tri thức về thói quen của người mới tập hút thuốc.

- Đệ từ biết là mình ăn may rồi, cho nên mới tận dụng cơ hội để đặt điều kiện với sự phụ... vậy mà cũng không thể trọn vẹn phá được vụ án này.

- Biết vậy thì từ giờ đừng gọi tôi là sự phụ nữa. Như tôi đã nói, cậu đoán ra được hung thủ là vì có kiến thức về thói quen của người hút thuốc, đã là kiến thức thì phải do học tập, nghiên cứu mà hình thành nên chứ không thể gọi là ăn may được. Tôi cảm thấy có lẽ tôi cũng còn nhiều điều phải học tập từ cậu... cho nên coi như chúng ta cùng giúp đỡ nhau, gọi nhau là cộng sự vậy.

- Cộng sự? Sự phụ nói thật hả? Sự phụ coi đệ từ là cộng sự sao? - Người cộng sự mới của tôi về mặt vô cùng xúc động.

- Đã nói đừng gọi tôi là sự phụ nữa mà!

- Vâng thưa cộng sự!

- Không cần khách sáo vậy đâu... này này... bỏ tôi ra... bỏ tôi ra! - Kỳ Nhân vòng tay ôm chặt tôi như thể nếu buông lỏng sợ tôi sẽ chạy mất. Thật là, cứ như con nít.

Vậy là tôi đã có một người cộng sự, mà lại còn là cảnh sát nữa chứ, quả là một sự kết hợp kì cục. Ngày tháng sắp tới chẳng thể nào đoán trước được. Mọi quan hệ cộng sự này liệu sẽ kéo dài được bao lâu? Tôi hỏi vậy thôi, chứ thật sự cũng chẳng quan tâm.

Người Sài Gòn dửng dưng vậy đó, chẳng ai thêm quan tâm đến ai, đặc biệt là với mấy người nhập cư như Kỳ Nhân. Những người nhập cư vào Sài Gòn, ồ ạt đến rồi lạng lẹ đi. Họ khi mới đến Sài Gòn, đều bảo Sài Gòn là "Thành phố ước mơ". Cho nên khi nhận ra, ước mơ là thứ không bao giờ đạt được, họ từ bỏ ước mơ, rồi bỏ Sài Gòn.

Chỉ mỗi Sài Gòn vẫn ở nguyên đấy, dửng dưng đón nhận những làn sóng nhập cư mới.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Sát Thủ Livestream - Chương Mở Đầu

#case5 #sat_thu_live_stream #thread

5 giờ 30 hơn một chút, đại úy Hàn Lương cùng vợ đang dùng bữa tối, gồm trứng chiên hành, rau muống luộc, nước luộc rau làm canh và một ít thịt sườn còn dư từ hôm qua được hâm lại. Ở giữa, cậu con trai 7 tuổi của ông ngồi lên một chồng 3 chiếc ghế tựa bằng nhựa. Cậu nhỏ đã có thể tự ăn được mà không cần mẹ đút, lại còn ăn rất nhanh và ngon lành. Bởi vì món mặn ăn kèm cơm của cậu là đùi gà ram chấm với nước sốt tương cà xin ở Lotteria, món mà bất kì đứa trẻ 7 tuổi nào cũng yêu thích nhưng tuyệt nhiên không hợp với người lớn đang có nhu cầu giảm cân như đại úy Lương. Cậu ăn cho xong nhanh bữa cơm rồi còn tranh thủ quét dọn nhà cửa.

“Mọi việc phải được hoàn thành trước 8 giờ tối.”

Đại úy Lương luôn tự ép bản thân như vậy. Bởi vì hôm nay là thứ tư, ông sẽ không phải chờ vợ và con trai đi chơi buổi tối. Vào những ngày trong tuần, sau bữa cơm tối, cậu con trai sẽ đến lớp học thêm từ 6 giờ 30 cho đến 8 giờ 30. Trong khoảng thời gian đó, hai vợ chồng đại úy sẽ chia nhau làm công việc nhà. Vợ của ông đảm đang hơn nên sẽ lo phần giặt, ủi quần áo và chuẩn bị bữa ăn của ngày hôm sau. Những công việc còn lại sẽ là phần của vị đại úy.

Cuộc sống đều đặn mấy năm gần đây của đại úy Lương là như thế. Ông không hẳn thích làm việc nhà, nhưng ông hài lòng về mái ấm nhỏ của mình. Sau mỗi ngày làm việc, khi cởi xuống được chiếc áo màu xanh mạ và mũ kê pi, về đến nhà, ông không bao giờ muốn nhận một cuộc điện thoại nào từ đồng nghiệp. Ông không thích nghe báo án vào buổi tối.

“Thị lực không tốt, lại rất dễ bị nhiễm lạnh!”

Ông thường hay giải thích với các đồng nghiệp và cấp trên như vậy, mỗi khi đến những hiện trường ban đêm trễ. Quả là một thái độ làm việc tồi tệ, sao một cảnh sát lại tìm cách né tránh các vụ án chứ? Thật là một điều đáng xấu hổ.

Tuy nhiên những điều không mong muốn thường hay xảy đến.

- - Tiếng điện thoại của đại úy vang lên.

Mặc dù không hề thích các cuộc gọi sau giờ làm việc, nhưng chức trách của một phó phòng cảnh sát hình sự buộc đại úy không được tắt điện thoại. Bỏ lại hết mọi công việc nhà đang dở dang, đại úy Lương tiến về phía tiếng nhạc đang mời gọi. Trên màn hình điện thoại hiện thị người gọi đến là Kỳ Nhân, cấp dưới của ông, cậu ấy là cảnh sát thuộc phòng cảnh sát hình sự thành phố.

- Alo! - Vị đại úy bắt máy bằng một giọng chán chường.

***

Gần 6 giờ tối, đại úy Hàn Lương, phó phòng cảnh sát hình sự thành phố, bước lên ngang xuyên qua đám người nhốn nháo. Cả đám người chẳng ai bảo ai, vừa nhìn thấy màu áo xanh mạ đặc trưng, liền lập tức dạt sang hai bên tạo thành lối cho vị cảnh sát đáng kính. Đại úy Lương sau khi đã vượt qua được hàng dây kiểm soát bước vào hiện trường, gương mặt ngài vẫn còn chưa hết biểu cảm nghi ngờ. Vừa trông thấy thượng cấp của mình xuất hiện, Kỳ Nhân nhanh chân bước đến làm nghi thức chào tay.

- Bớt màu mè đi!

Đáp lại sự ngênh đón nghiêm túc của thuộc cấp trái ngược lại là thái độ không mấy hài lòng của vị cảnh sát già.

- Đâu rồi? - Đại úy Lương hỏi Kỳ Nhân trong khi cặp mắt mí sụp tí hí của ngài đang đảo đảo dác khắp xung quanh.

- Sếp tìm thi thể? Bên đội pháp y đã đem đi rồi ạ. - Kỳ Nhân trả lời.

- Không phải cái đó!

- Vậy chắc ý sếp là hung khí? Cũng đã được đem đi giám định rồi.

- Cũng không phải cái đó! Tôi hỏi cái điện thoại. Nó đâu rồi?

- Nếu sếp đang hỏi về cái điện thoại của nạn nhân, thì nó vẫn đang được để ở chế độ live trực tiếp ở bên trong phòng ngủ. Còn nếu sếp hỏi cái điện thoại của em thì... nó đây!

Kỳ Nhân rút từ trong túi quần cảnh phục bên phải ra một cái iPhoneX, giơ thẳng ra trước mặt vị thượng cấp, tay trái của cậu ta mở ngửa làm động tác như các pg khi giới thiệu sản phẩm.

Về mặt hào hứng vừa trưng ra ngay lập tức thay đổi 180 độ sang ủ rũ.

- Nhưng em đã “rủ” nó vào thứ sáu tuần trước rồi mà? Hôm đó sếp không đi sao? - Kỳ Nhân làm bộ mặt ủ rũ.

- Ai hỏi cái điện thoại của cậu? Tôi hỏi cái điện thoại của nạn nhân.

“Sao cậu ta lại nghĩ rằng mình quan tâm đến cái điện thoại mới của cậu ta nhỉ? Trên đời vẫn còn có cảnh sát ngốc đến thế sao? Thật hết nói nổi!” về câu trả lời của thuộc cấp. Chắc là đại úy Lương đã lầm bầm như vậy khi chuyển bước nhanh về hướng phòng ngủ.

Bộ mặt ủ rũ của Kỳ Nhân ngay lập tức đổi 180 độ lần nữa, thành vẻ đăm chiêu, sau khi nghe ra thái độ dửng dưng của đại úy Lương về chiếc điện thoại mới tậu của mình.

“Sao sếp lại không quan tâm đến iPhone X nhỉ? Trên đời vẫn có người không quan tâm đến iPhone X sao? Thật không hiểu nổi!” về thái độ của người thượng cấp. Chắc là Kỳ Nhân đã lầm bầm như vậy khi bước tiếp theo đại úy Lương về phía cuối căn hộ.

***

7 giờ tối hơn một chút, tôi vừa đang nhấm nháp một chút pizza còn thừa từ trưa vừa đọc một quyển tiểu thuyết trinh thám mua cách đây 2 tuần. Nội dung của mấy chương đầu không thú vị mấy, tôi khá phân vân giữa việc tiếp tục đọc hay tìm một điều gì đó hào hứng hơn để làm?

Cuộc sống của tôi cả tuần nay khá nhàm chán rồi, không có công việc, không có thức ăn ngon, chứng đau đầu và chóng mặt diễn ra thường xuyên hơn. Đã 2 ngày rồi tôi chưa ra khỏi văn phòng, tôi muốn đi dạo đâu đó, vận động một chút nhưng tôi chẳng có động lực nào đủ lớn để kéo bản thân ra khỏi 4 bức tường tù túng này. Nếu như bây giờ tôi nhận được một cuộc điện thoại nhờ tôi tư vấn về một vụ án thì hay biết mấy! Ôi nhưng đó là một ước muốn xấu xa, tại sao lại mong muốn ở đâu đó xảy ra một vụ án được nhỉ? Thật là một điều tội lỗi.

Tuy nhiên những chuyện không tốt thường hay xảy đến.

- - Tiếng điện thoại của tôi vang lên, người gọi đến là Kỳ Nhân, cộng sự của tôi, cậu ấy là cảnh sát thuộc đội cảnh sát hình sự thành phố.

Mặc dù vô cùng háo hức, nhưng để giữ hình tượng thám tử tự do đẹp trai, thông minh, max ngẫu tôi quyết định chờ điện thoại reo hết một hồi chuông. Đến khi màn hình hiện thị cuộc gọi lần hai của Kỳ Nhân tôi mới chậm rãi bắt máy. Đừng hỏi vì sao tôi biết Kỳ Nhân sẽ gọi lại! Tôi còn biết nhiều hơn thế.

- Alo! - Tôi trả lời bằng một giọng từ tốn.

- Thiên Nhân! Tôi đang thụ lý một vụ, đang bí đây, cậu giúp cho vài ý kiến với! - Giọng của Kỳ Nhân ở đầu bên kia.

- Này, cậu là cảnh sát, không thể lúc nào cũng đem công việc đi nói cho một người ngoài như tôi như vậy chứ? Đại úy Lương không thích điều đó đâu.

- Tôi đã hỏi ý sếp Lương rồi, cậu có thể tham gia vào vụ án với vai trò tư vấn viên bí mật.

- Cho dù vậy, tôi cũng không tham gia! Tôi chẳng hề nhận được một chút thù lao, cũng như danh tiếng nào khi trở thành tư vấn viên bí mật cho đội của cậu cả.

- Này chẳng phải cậu đã nhận tôi là cộng sự rồi sao? Cậu phải giúp cộng sự của mình chứ? - Kỳ Nhân nài nỉ.

- Khỏi nài nỉ vô ích, tôi đang bận lắm... - Tôi quả quyết.

- Cậu làm gì có việc gì chứ! Cả ngày nằm trong văn phòng, ngay cả đến cơm trưa còn không thèm đi ăn, nếu không phải tôi mang pizza qua chẳng phải cậu sẽ ăn mì gói sao? Này này đừng cúp máy nhé! Coi như tôi thuê cậu đi! Xong vụ này tôi sẽ đãi cậu ăn buffet được chưa...

- Buffet và cơm trưa một tuần! - Tôi kì kèo.

- Tôi làm gì có nhiều tiền như vậy? Đừng quá đáng chứ!

- Buffet và đi mua đồ ăn hộ tôi một tuần.

- Vậy thì được! - Kỳ Nhân.

- Tôi chưa nói hết, đó là giá của việc tư vấn trong hôm nay, nếu vụ án kéo dài thì sẽ thương lượng lại.

- Này quá quắt vừa thôi nhé! - Tôi nghe thấy giọng của cậu ta giận dữ.

- Không đồng ý thì thôi!

- Thôi được rồi! Tôi sợ cậu lun!

- Tôi ghi âm cuộc nói chuyện lại rồi đấy, đừng nghĩ đến việc sẽ xù kèo nhé!

- Cậu đầu cần nghiêm túc tới vậy chứ Thiên Nhân!

Thật ra nếu Kỳ Nhân không trả công tôi cũng sẽ nhận tư vấn giúp cậu ấy, tôi đang cần một vụ án để khởi động lại bộ não đang chết dần của mình. Và vì tôi biết cậu ấy sẽ chấp nhận yêu cầu của tôi. Tôi luôn đưa ra một mức giá vừa đủ cho từng kiểu thân chủ. Không cần quá đắt đối với cậu ấy, nhưng không thể miễn phí được, tôi không giàu có, tôi cũng có hàng tá hoá đơn cần thanh toán hàng tháng.

- Thoả thuận rồi đấy, bây giờ kể tôi nghe xem vụ án cậu đang xử lý như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Sát Thủ Livestream - Chương Thử Trí 1

Cảm ơn các trang đã chia sẻ truyện của mình. Do một chút nhầm lẫn nên mình có đặt sai hashtag ở chương 19. Các bạn vui lòng xoá dùm mình nha. Hoặc chỉnh sửa lại thành #case4. Cảm ơn vì đã ủng hộ.

Sài Gòn cái gì cũng có, cái gì cũng nhiều, mà nhiều nhất chính là nhà cao tầng. Không một thành phố nào ở Việt Nam có thể bì nổi với Sài Gòn về khoản này. Sài Gòn trong suy nghĩ của người Việt Nam chính là một đô thị hiện đại xa hoa. Nhưng, đó chỉ là phần thủy tinh rực rỡ của bóng đèn dây tóc. Vẫn còn phần đuôi đèn lồi lõm xấu xí mà người ta đang cố tình lờ đi hay tìm cách giấu nhẹm bằng nhiều cách.

Có rất nhiều thứ đang hiện hữu tại Sài Gòn vô cùng cố chấp, mặc kệ sự kì thị của những người Sài Gòn hiện đại.

Sự quá tải phương tiện giao thông; phong cách thời trang kì quặc; những khu ổ chuột; các công trình hư hỏng, xuống cấp, quy hoạch bừa bãi với các kiểu kiến trúc không phù hợp, lỗi thời...

Như khu tập thể cũ kĩ mà Kỳ Nhân đang đứng gọi điện thoại này chẳng hạn. Một khối kiến trúc kì dị, xấu xí, lì lợm giữa bốn bề là những căn hộ mái Thái sang trọng. Thứ này rõ ràng là cần phải bị phá huỷ càng sớm càng tốt.

Nhưng chờ sau khi vụ án kết thúc đã.

- Kể tôi nghe toàn bộ những gì mà cậu biết về vụ án xem! - Tôi yêu cầu.

- À, bắt đầu từ đâu nhỉ?

- Về loại vụ án trước đi!

- Đây là một vụ án mạng! Nạn nhân là Nguyễn Thanh Phát, nam 26 tuổi, nghề nghiệp kinh doanh thực phẩm chức năng, quê quán Kiên Giang. Nạn nhân tử vong tại nhà riêng là một căn hộ thuộc khu tập thể cũ nằm trên đường Hoàng Văn Thụ. Thời điểm tử vong được xác định trong khoảng từ 4 đến 5 giờ 30 chiều ngày hôm nay. Nạn nhân tử vong do bị một nhát đâm chí mạng từ sau gáy. Hiện trường không có dấu hiệu ẩu đã hay mất trộm nên có thể bỏ qua trường hợp giết người cướp tài sản.

- Vậy ai là người phát hiện ra xác nạn nhân?

- Cảnh sát nhận được điện thoại thông báo về vụ việc... từ rất nhiều người.

- Có nhiều người cùng đến hiện trường sao? Những người đó có quan hệ thế nào với nạn nhân?

- Thật ra những người gọi điện đến báo đều nhìn thấy hiện trường thông qua một video trực tiếp trên facebook cá nhân của nạn nhân. Họ gồm người thân, bạn bè, người quen cũng là bạn trên facebook của nạn nhân.

- Nhìn thấy hiện trường thông qua video trực tiếp trên facebook? Nghĩa là sao? - Tôi chưa từng nghe đến kiểu tiếp cận hiện trường như thế này trước kia.

- Nó giống như trực tiếp bóng đá trên TV vậy. Đó là một hình thức truyền hình ảnh trực tiếp trên facebook, anh không dùng facebook sao? Kiểu video này rất thịnh hành, người xem còn có thể tương tác lại với người phát video. - Kỳ Nhân giải thích.

- Nhưng ai là người quay video?- Có lẽ là hung thủ, sau khi nạn nhân chết, hắn đặt nạn nhân ngã người trên ghế tựa trước màn hình điện thoại đã được dựng sẵn trên bàn, rồi chọn phát trực tiếp để mọi người nhìn thấy nạn nhân. Hắn thậm chí cố ý để con dao cắm nguyên trên gáy nạn nhân quay về phía camera như muốn người xem nhận ra là nạn nhân bị sát hại.

- Vậy có thấy mặt hay hình dáng của hung thủ không?

- Không! Hắn đứng nép về một bên sau khi đã sắp xếp hiện trường rồi mới ấn nút phát video.

"Thật là một tên giết người liều lĩnh, hắn cố tình trực tiếp cảnh hiện trường phải chăng là muốn thách thức lực lượng điều tra? Hay là vì một nguyên nhân nào khác?" - Tôi tự nhủ.

- Đoạn phát trực tiếp bắt đầu khi nào?

- Chính xác là 5 giờ 19 phút chiều và đến tận khi cảnh sát đến hiện trường là 6 giờ chiều vẫn còn đang tiếp tục. Thậm chí hung thủ còn rút thẻ sim và cắm cả sạc pin điện thoại, cứ như hắn sợ sẽ có người gọi điện làm gián đoạn quá trình phát cũng như không muốn điện thoại sẽ hết pin, trước khi có người xem vậy.

- Vậy tức là điện thoại dùng wifi để phát trực tiếp. - Về vấn đề này thì tôi có khái niệm nè.

"Đây rõ ràng là một vụ mưu sát đã lên kế hoạch tỉ mỉ từ trước, cho nên chắc chắn hung thủ phải là người có quen biết và mâu thuẫn lớn với nạn nhân."

- Trong thời gian nạn nhân tử vong có nhân chứng nào nhìn thấy ai khả nghi ra vào khu tập thể của nạn nhân không?

- Rất tiếc là khu tập thể này không có bảo vệ hay camera an ninh, chúng tôi cũng không có nhân chứng nhìn thấy ai vào nhà nạn nhân trong khoảng thời gian trên. Tuy nhiên chúng tôi đã xác minh sơ bộ rồi, nạn nhân có quan hệ bạn bè, đồng hương cùng một người. Người này tên là Hồ Việt Quân, 27 tuổi, quê quán An Giang, bạn hàng với nạn nhân, đang ở tại một căn hộ thuộc khu chung cư High Town trên đường Bạch Đằng. Người này được cho là thường xuyên lui tới chỗ của nạn nhân. Nên chúng tôi tạm đưa anh ta vào diện nghi can.

- Không còn nghi can nào khác? - Tôi hỏi.

- Tạm thời vẫn chưa có thêm. - Kỳ Nhân trả lời.

- Vậy đã điều tra trong khoảng thời gian nạn nhân bị sát hại người này đang làm gì?

- Về việc này, anh ta có bằng chứng ngoại phạm.

- Nếu vậy sao lại vẫn bị xem là nghi can?

- Vì bằng chứng ngoại phạm của anh ta rất kì lạ... - Kỳ Nhân giọng ấp úng.

- Kì lạ thế nào? - Tôi sốt sắng.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Sát Thủ Livestream - Chương Thử Trí 2

Khi lựa chọn nghề thám tử, tôi vốn biết sẽ phải thường xuyên dính vào các vụ án. Tôi xem đó như một phần không thể thiếu của công việc, của cuộc sống của mình. Các vụ án hóc búa giống như một liều thuốc kích thích cơ thể và não bộ của tôi hoạt động, có lẽ tôi phải cảm ơn chúng vì nếu không ngừng tư duy, tôi sợ mình sẽ trở thành một người vô định, một kẻ tai biến chỉ nằm một chỗ chờ đến giờ ăn.

- Bằng chứng ngoại phạm kì lạ? Kì lạ thế nào? - Tôi thật sự bị kích thích trước những vấn đề mà người khác cho là nan giải.

- Là thế này. - Kỳ Nhân từ tốn. - Lúc 4 giờ chiều cùng ngày người này có phát một video trực tiếp trên facebook tại nhà riêng của mình. Anh này ngoài công việc giáo viên dạy võ còn buôn bán online mặt hàng thực phẩm chức năng, khi đó anh ta live stream nhận order của khách.

- "Li trim" là gì? - Tôi cắt ngang.

- Là cách nói theo tiếng Anh của việc phát video trực tiếp. - Kỳ Nhân giải thích. - Quà thật là cậu không dùng facebook rồi.

- Tôi có sử dụng nhưng không thường xuyên. - Có lẽ là vài lần một tháng hoặc ít hơn, tôi cũng không thấy nó có gì thú vị khiến tôi muốn truy cập thường xuyên hơn. - Nhưng chuyện đó không quan trọng, cậu tiếp tục đi!

- Anh này live stream đến 4 giờ 55 phút thì nghỉ. Sau đó chuyển sang chơi liên quân tới 5 giờ 28 thì quay lại facebook live stream một lần nữa cho đến 5 giờ 43 thì nghỉ.

- Cậu nói "chuyển sang liên quan" là sao? - Tôi hỏi lại, đoạn này Kỳ Nhân nói khá lủng củng.

- Không phải "liên quan" mà là "LIÊN QUÂN" - Kỳ Nhân nhấn mạnh.
- Liên Quân là cái gì?
- Là một loại game nhập vai, dần trận trực tuyến trên điện thoại, giới trẻ thời nay đa số đều chơi trò này.
- Tôi không chơi game, tôi không hiểu rõ lắm.
- Cậu cứ ở trong văn phòng suốt, thời gian rảnh chỉ toàn đọc truyện, xem phim trình thám làm sao biết được!
- Tôi vẫn theo dõi các tin tức thời sự và các chương trình khoa học, tôi còn nghiên cứu thêm về luật kinh tế và luật hôn nhân gia đình, chưa hết trước khi ngủ tôi đều dành 30 phút để nghe các bản nhạc thính phòng...
- Vâng! Cậu cứ như một ông lão 60 tuổi trong thân xác một thanh niên vậy, các mối bận tâm của cậu chẳng có cái nào giống với đa số thanh niên thời nay cả.
- Đó là sở thích của tôi! Mà quay trở lại vụ án đi! Chơi game gì đó thì sao trở thành bằng chứng ngoại phạm được?
- Cậu không chơi nên không biết, loại game này đòi hỏi kỹ năng cao, người chơi phải tập trung cao độ trong quá trình chơi. Ngoài ra đây là loại game mang tính đồng đội, sự tương tác giữa người chơi và các người khác là rất quan trọng...
- Ý cậu là anh ta có những người cùng chơi làm chứng rằng anh ta liên tục chơi game trong suốt khoảng thời gian từ khoảng 4 giờ 55 đến gần 5 giờ 28?
- Khoảng thời gian chính xác là từ 5 giờ đến gần 5 giờ 28. Anh này có hẹn với bạn cùng nhau chơi vào 5 giờ chiều mỗi ngày. Trong thời gian này họ đánh 2 trận, trận đầu khoảng trên 15 phút, trận sau khoảng 8 phút, 2 trận cách nhau khoảng 2 phút. Họ đều làm chứng là không có chuyện anh này đứng yên cho feed mặc dù ở gần cuối trận các trận đột nhiên anh này đều bị AFK.
- Phút hả? Rồi A-F-K là cái gì?
- Feed thì cậu cứ hiểu là những người cùng chơi với nghi can làm chứng rằng anh này liên tục tương tác với game trong suốt khoảng thời gian đó. Còn AFK là bỏ game giữa chừng, anh này khai rằng do mất kết nối internet. Tuy nhiên khoảng thời gian này không quá lâu, sau khi đã vào trận game thứ nhất được 15 phút thì mất kết nối khoảng 3 phút, và 2 phút sau khi vào trận game thứ 2 được 6 phút. Sau khi kết nối có lại thì anh này không chơi game nữa mà trở lại facebook và phát lần live stream thứ 2. Chi tiết về thời gian chơi game có lưu lại chi tiết trên tài khoản của anh ta. - Kỳ Nhân có vẻ phát cáu trước những thắc mắc của tôi.
- Tôi vẫn chưa hiểu rõ về loại game này lắm, nhưng game trên di động thì chẳng phải có thể vừa đi vừa chơi được mà đúng không? Nếu anh này sau khi phát trực tiếp, bật game rồi vừa chơi vừa đi tới căn hộ của nạn nhân, sau đó chờ đến lúc nghỉ giữa 2 trận thì giết nạn nhân và sắp đặt hiện trường, dùng điện thoại nạn nhân để quay trực tiếp hiện trường, tiếp đến là tiếp tục chơi game và đi về căn hộ của mình, rồi chơi xong game lại phát trực tiếp như bình thường.
- Điều này không thể được. Từ 4 giờ 6 giờ chiều các đoạn đường quanh khu vực nhà nghi can đều trong tình trạng kẹt xe, mặc dù nếu nghi can thông thạo các đường nhánh thì có thể đi xe máy đến chỗ nạn nhân chỉ khoảng 10 phút nhưng vì chơi game này không thể vừa chơi vừa điều khiển xe máy được. Còn nếu chạy bộ thì sẽ mất rất nhiều thời gian, tôi ước chừng phải trên 30 phút nếu chạy nhanh. Đi taxi cũng không vì càng mất nhiều thời gian hơn do kẹt xe, có thể là trên 40 phút. Nghĩa là sẽ không kịp gây án trong khoảng thời gian nghỉ giữa 2 trận game.
- Các lời khai về thời gian chơi game có đáng tin không?
- Đó là lời khai của cả 7 người, họ đều khai tương đối giống như vậy nên tôi nghĩ là có thể tin tưởng được.
- Vậy còn thời gian phát trực tiếp, có thể điều chỉnh thời gian hay nghi can sử dụng thủ thuật nào đó để phát một đoạn video đã quay từ trước?
- Không đâu, vì trong khoảng thời gian phát trực tiếp có sự tương tác qua lại của nghi can và các khách hàng của người này, có rất nhiều người tương tác nên không thể là clip quay sẵn từ trước được. Cả 2 đoạn phát trực tiếp đều như vậy.
- Cậu có hỏi nghi can vì sao lần phát trực tiếp thứ 2 lại ngắn hơn lần thứ nhất khá nhiều không? Nếu tôi nhớ không lầm thì lần đầu khoảng 55 phút còn lần sau chỉ có 15 phút?
- Anh này khai lý do lần live stream thứ 2 kết thúc khá sớm là vì các bạn chung trên facebook của anh này và nạn nhân vào video trực tiếp của anh ta thông báo về cái chết của nạn nhân. Những người bạn chung này nhìn thấy đoạn phát trực tiếp tại hiện trường trên facebook cá nhân của nạn nhân. Một vài người trong số này cũng là người gọi điện báo với cảnh sát. Mà cậu chú ý lần live thứ 2 làm gì, trước đó 20 phút nạn nhân đã bị sát hại rồi mà.
- Linh cảm của thám tử thôi, tôi sợ mình bỏ sót một chi tiết tưởng như vô giá trị nhưng thật ra là quan trọng. Tôi muốn biết cả 2 đoạn video đó không có gì bất thường chứ, phần hậu cảnh của chúng có giống nhau không?
- Giống nhau đến từng chi tiết, thậm chí là chúng vô cùng hoàn hảo để làm bằng chứng ngoại phạm cho nghi can. Ở đoạn video đầu tiên, trong mấy phút đầu còn có sự xuất hiện của người giao pizza. Chúng tôi đã cho liên hệ với người này và được xác nhận của anh ta về thời gian và địa điểm giao hàng, hoàn toàn trùng khớp với thời gian trên video và địa điểm nơi nghi can ở.

- Trong suốt thời gian phát trực tiếp nghi can luôn ở trước màn hình chứ? Có thể có khả năng là một đoạn video cắt ghép không?
  - Như tôi đã nói là không phát một đoạn video đã được chuẩn bị từ trước đâu, trong suốt quá trình phát luôn có sự tương tác qua lại giữa nghi can và những người khác. Nghi can cũng không rời khỏi màn hình trong suốt quá trình phát trực tiếp. Tôi phải nhấn mạnh lại một lần nữa là chúng hoàn hảo, những bằng chứng hoàn hảo.
  - Nếu đã là bằng chứng hoàn hảo vì sao cảnh sát còn nghi ngờ sự trong sạch của nghi can? - Tôi hỏi lại câu mà mình đã hỏi lúc này.
  - Cũng giống như cậu, linh cảm của cảnh sát mách bảo tôi rằng hẳn thật sự là hung thủ và cái đồng bằng chứng đó thực chất chỉ là những mảnh khoé để che đậy cho tội ác của hắn.
- Tôi cũng khá nghi ngờ liệu những bằng chứng ngoại phạm kia có phải được dựng lên để bảo vệ cho hung thủ, hay phía cảnh sát đã sai khi nghi ngờ một người vô tội? Dù sao tôi cần có chút thời gian để sắp xếp lại mọi dữ kiện.
- Tôi cần chút thời gian để suy nghĩ, khi nào nghĩ ra tôi sẽ gọi cho cậu. - Tôi nói với Kỳ Nhân.
  - Vậy trong khi cậu suy nghĩ tôi sẽ gửi nick facebook của nạn nhân và nghi phạm sang cho cậu. Cậu có thể vào trang cá nhân của họ để xem các đoạn live stream. Tất cả đều ở chế độ công khai nên cậu có thể vào xem bằng nick của cậu. Tôi sẽ gửi trong messenger nhé.
  - Ừ cũng được. - Tôi đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sát Thủ Livestream - Chương Thử Trí 3

9 giờ tối thứ tư, tại một căn hộ cũ nát thuộc khu tập thể đang chờ ngày giải toả trên đường Hoàng Văn Thụ, thiếu úy Kỳ Nhân, nhân viên thuộc đội thu thập hiện trường, phòng cảnh sát hình sự thành phố, cùng các đồng nghiệp trong đội của mình vẫn miệt mài tìm kiếm các dấu vết có liên quan đến một vụ án mạng vừa xảy ra tại đây ít tiếng trước.

Đại úy Lương đã trở về nhà cách đây mười phút trước, sau khi phân công nhiệm vụ cho các đội.

Với quyết tâm cao độ “nhất định phải đưa kẻ thủ ác ra trước vành móng ngựa”, Kỳ Nhân dựa vào khả năng tư duy phá án nông cạn của mình cảm thấy việc thực hiện quyết tâm trên quả thật là một điều nan giải. Cho nên cầu viện vào “người cộng sự vừa nhận”, là tôi, có lẽ là giải pháp thích hợp hơn nếu muốn nhanh chóng giải quyết vụ án.

Đó là lời giải thích cho hành động nhờ vả vô trách nhiệm của cậu ấy.

Còn tôi thì nghĩ, lý do thật sự, chính là cậu ta vốn là loại người lười suy nghĩ nhưng lại há danh. Bảo đảm rằng sau khi tôi đã tìm ra lời giải đáp thật sự cho vụ án và nói với Kỳ Nhân, chắc chắn cậu ấy sẽ tìm cách ra oai giải án và cam đoan với đại úy Lương rằng toàn bộ suy luận là do tự cậu ta vắt kiệt bộ óc nghĩ ra.

Dù sao đó cũng là chuyện nội bộ cơ quan của cậu ta. Miễn là thù lao tôi nhận được đầy đủ thì tôi cũng chẳng quan tâm lại được cảnh sát thành phố biểu dương hay không. Thêm một tờ giấy khen treo trong văn phòng? So với ăn một bữa buffet thì còn kém xa.

Nhưng trước hết phải tìm ra lời giải cho vụ án này trước đã. Một vụ khá lằng nhằng đây, có rất nhiều mốc thời gian xảy ra dễ khiến cho việc hệ thống tư duy không được chặt chẽ.

Cho nên bây giờ tôi phải sắp xếp lại thứ tự thời gian các sự việc diễn ra.

4:00 PM - 4:55 PM: nghi can phát trực tiếp.

5:00 PM - 5:15 PM: trận game thứ nhất.

5:15 PM - 5:18 PM: xảy ra sự cố mất kết nối internet.

5:18 PM - 5:20 PM: nghỉ giữa 2 trận.

5:20 PM - 5:26 PM: trận game thứ 2.

5:26 PM - 5:28 PM: sự cố mất kết nối lần 2.

5:28 PM - 5:43 PM: nghi can phát trực tiếp lần 2.

Ngoài ra

5:19 PM - 6:00: hung thủ phát trực tiếp hiện trường sau khi đã giết nạn nhân.

Việc hệ thống cơ bản là như vậy. Chuyển tất cả vào sơ đồ dòng thời gian, có thể dễ thấy nếu nghi can đó thật sự là hung thủ, thì thời gian hắn ra tay sát hại nạn nhân chỉ có thể rơi vào khoảng từ sau khi hắn thoát trận game thứ nhất cho đến lúc trước khi hắn phát trực tiếp video cảnh hiện trường, tức là từ 5 giờ 15 cho đến 5 giờ 19, trong vòng 4 phút. Có thể việc thoát game không phải do mất kết nối internet mà vì anh ta muốn có thêm thời gian để gây án. Anh này và những người bạn thường cùng nhau chơi game nên có thể tự áng chừng được thời gian một trận game diễn ra, ở đây có thể là khoảng dưới 20 phút mỗi trận. Nghi can là một võ sư nên chỉ cần 4 phút cũng có thể vừa sát hại nạn nhân vừa sắp xếp hiện trường. Tôi vẫn nhớ rõ thông tin nạn nhân bị một vết đâm chí mạng sau gáy mà. Điều này dẫn đến khoảng thời gian mà nghi can di chuyển từ căn hộ của mình đến chỗ nạn nhân sẽ là từ thời điểm sau khi đoạn phát trực tiếp đầu tiên của nghi can kết thúc cho đến thời điểm trận game thứ nhất kết thúc, tức là từ 4 giờ 55 đến 5 giờ 15, trong vòng 20 phút. Điều này lại rất mâu thuẫn vì chỉ với 20 phút thì không đủ thời gian để đi một quãng đường như vậy trong khoảng giờ tan tầm giao thông tắc nghẽn ở Sài Gòn. Ngoài trừ, nếu nghi can di chuyển bằng xe máy, nhưng như vậy cũng không thể vì không thể vừa chạy xe máy vừa chơi game được. Và vì rõ ràng trận game thứ nhất vẫn diễn ra bình thường nên sẽ không có khả năng nghi can vừa chơi game vừa chạy xe máy đến chỗ ở của nạn nhân được. Đó chỉ mới là lượt đi, còn lượt về thời gian lại càng ngắn hơn. Thời gian lượt về chỉ vọn vẹn trong khoảng sau khi nghi can phát đoạn video trực tiếp tại hiện trường đến trước khi hắn phát đoạn video trực tiếp lần thứ 2 tại nhà mình, từ 5 giờ 19 đến 5 giờ 28, chỉ có 9 phút, ngay cả đi bằng xe máy cũng không thể. Rõ ràng việc đi lại như vậy là bất khả thi. Có nghĩa đây là bằng chứng hoàn hảo?

Trực giác của một thám tử đẹp trai, tài ba, tốt bụng nói với tôi, phạm những thứ hoàn hảo đều không đáng tin.

-

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Sát Thủ Livestream - Chương Phá Án

Hãy chắc chắn rằng bạn không thể suy nghĩ thêm được nữa và quá tò mò về đáp án. Bởi vì đây là một vụ án để nên tôi khuyên bạn hãy dành thêm một chút thời gian để suy nghĩ, nếu không đến khi đã đọc xong phần đáp án này, bạn sẽ cảm thấy tiếc rằng bản thân đã quá nóng vội khi không cho chính mình cơ hội để giải ra một vụ đơn giản đến thế.

8 giờ sáng nay, khi đã nhận được toàn bộ chỉ dẫn phá án từ Thiên Nhẫn vào cuối ngày hôm trước, Kỳ Nhân mời sếp Lương và nghi can vào phòng thẩm vấn để trình bày lại, tất nhiên cậu ấy sẽ nói rằng đó toàn bộ là những suy luận do cậu ta tự nghĩ ra, là tự do cậu ta không cần đến gợi ý, hỗ trợ hay chỉ dẫn của bất kì ai.

Tôi chẳng đã bảo rồi sao, cậu ta là một kẻ hám danh.

- Mời sếp ngồi! - Kỳ Nhân kéo chiếc ghế trong phòng thẩm vấn ra mời đại úy Lương.

Đại úy Lương ngồi xuống, không nói gì mà chỉ nhìn Kỳ Nhân đầy ngờ vực. Kỳ Nhân hiểu cái ánh nhìn đó có ý nghĩa gì. 100% là vị cấp trên của mình đang nghĩ "Ồ đây không có cậu thám tử kia đâu!". Ý ông ta đang ám chỉ đến tôi đấy. Còn nhớ vụ hôm trước Kỳ Nhân cũng đứng ra giải án nhưng đến cuối cùng vẫn là cần đến những lập luận của tôi mới khiến hung thủ thật sự khuất phục.

Vị sếp này chả bao giờ tin tưởng vào tài năng của Kỳ Nhân cả.

Dễ hiểu mà, làm gì có ai tin tưởng vào tài năng của cậu ta chứ.

"Nếu đã thế, hôm nay tôi sẽ đọc chiếm cả sân khấu này và thể hiện một màn phá án xuất thần. Rồi thì sau đó, khi mà những lập luận đánh thép của tôi đưa ra từng bước, từng bước khiến hung thủ không còn đường chối tội, chính thời điểm đó sếp đáng kính sẽ nhận ra rằng từ trước đến giờ đã sai vì không đánh giá đúng khả năng của tôi." - Kỳ Nhân đã tự động viên mình như thế.

- Có sếp và nghi can ở đây, bây giờ em sẽ trình bày những suy luận của mình về vụ án mạng giết anh Nguyễn Thanh Phát vào chiều nay.

- Nghi can là sao? Tôi đã nói là mình không giết Phát, tôi có bằng chứng ngoại phạm rõ ràng quá còn gì! - Nghi can Hồ Việt Quân tỏ vẻ tức giận.

- Những thứ như vậy không thể hoàn toàn xem là bằng chứng ngoại phạm được anh có hiểu không? - Kỳ Nhân nói, sếp Lương vẫn im lặng nhìn người thuộc cấp đầy thâm dò.

- Sao lại không chứ? Đoạn live stream trên facebook của Phát bắt đầu lúc 5 giờ 19 phút, lúc đó tôi đang ở căn hộ của mình chơi game. Những người bạn cùng chơi game với tôi có thể làm chứng.

- Bởi vì anh đã thuê xe ôm chở mình đến nhà nạn nhân. Nếu đặt xe từ trước thì cũng không mất nhiều thời gian chờ đợi và hoàn toàn có thể đến hiện trường trong thời gian cho phép mà vẫn có thể vừa chơi game được. - Đại úy Lương chen vào cắt ngang mạch diễn xuất của Kỳ Nhân. - Bây giờ các dịch vụ xe ôm rất thịnh hành ở Sài Gòn, lại còn có thể đặt chuyến qua ứng dụng điện thoại vô cùng tiện lợi.

Vừa nói dứt lời, dường như khung cảnh giao thông Sài Gòn hiện ra trong phòng thẩm vấn. Những bóng hình các tài xế Grab mặc áo khoác, đội mũ bảo hiểm màu lá có in logo, đang chờ khách chen chúc giữa dòng xe đông đúc, kèm theo cả khói bụi, nắng gió, tiếng còi inh ỏi. Sài Gòn nhiều nhất là gì? Chắc chắn là xe máy. Về điểm này đừng nói là Việt Nam, trên thế giới chả có thành phố nào bì nổi.

Kẹt xe ở Sài Gòn là một cảnh tượng kinh hoàng, đặc trưng bậc nhất trong giao thông.

“Cho nên hãy ngừng ngay màn liên tưởng này lại đi!” - Kỳ Nhân rùng mình khi cố xoá những hình ảnh khủng khiếp mà ngày nào cậu cũng trải qua ra khỏi đầu.

Quay lại vấn đề chính, tất nhiên không phải là phán án. Phán án chỉ là phụ, điều quan trọng lúc này là không thể để mất sự thu hút vào người thượng cấp được. Kỳ Nhân đã hạ quyết tâm phải giành được vai trung tâm của buổi phá án, đừng nói là sếp Lương, bây giờ dù cho Thiên Nhân có xuất hiện cậu ta cũng tìm cách đá ra. Phán cảnh cao trào này chỉ có thể có một người được tỏa sáng.

- Đó cũng là một khả năng, nhưng khá mạo hiểm thừa sếp. Vì nếu cảnh sát tìm được người tài xế đó thì mọi kế hoạch của hung thủ xem như thất bại. Và khả năng tìm được nhân chứng kiểu này cũng rất cao, nên chắc chẳng có ai dẫn đến mức thuê người chở mình đến hiện trường gây án đâu. - Kỳ Nhân kéo sếp Lương và nghi can trở lại phòng thẩm vấn.

Nghe qua thì cũng có vẻ hợp lý đấy, nhưng hình như có gì đó lẩn cẩn, khiến lòng ngực đại úy Lương không được thật thoải mái.

“À!”

Khi tiếng lòng của viên đại úy bộc ra câu cảm thán nửa vơi đó, rốt cuộc ông cũng đã nhận ra điều gì khiến ông không thoải mái khi nghe những phản bác từ Kỳ Nhân.

- Ý cậu tôi là một tên đàn khi nghĩ rằng hung thủ sẽ thuê xe ôm chở mình đến hiện trường gây án sao? Cậu dám nói tôi đàn sao? Tôi và cậu chưa biết ai đàn hơn đâu. - Vị đại úy bỗng phát cáu, lớn tiếng quát người thuộc cấp trước mặt nghi can.

Dễ hiểu mà, làm gì có ai không phát cáu khi bị một kẻ đàn như Kỳ Nhân gọi là đàn chứ. Ở phòng cảnh sát hình sự thành phố làm gì có ai đàn bằng Kỳ Nhân. Đại úy Lương chắc chắn là không đàn bằng Kỳ Nhân rồi.

Đại úy này, dù cho giận đến thế nào thì cũng không nên tranh nhau xem ai đàn hơn chứ?

- Sếp hiểu lầm ý em rồi! Ý em là nghi can quá thông minh, nên sẽ không sử dụng cách thuê xe ôm để tạo ra bằng chứng ngoại phạm. Hắn đã dùng một thủ thuật khác cao tay hơn nhiều, vừa dễ thực hiện lại không để lại dấu vết hay nhân chứng nào cho cảnh sát tìm ra.

- Thật vậy sao? - Đại úy Lương hồ hởi. - “Thì ra không phải cậu ta nói mình đàn. Mình chỉ là không thông minh bằng hung thủ thôi. Dù sao không thông minh bằng nghi can cũng vẫn tốt hơn là đàn bằng Kỳ Nhân!”

Đại úy à, ông đang nghĩ đi đâu vậy? Còn tưởng là ông hào hứng muốn biết thủ thuật thật sự của nghi can nữa chứ.

- Những người cùng chơi game vào thời điểm sau khi anh kết thúc live lần thứ nhất chỉ khai là có cùng chơi với nhân vật trong game của anh trong khoảng thời gian đó, nhưng điều đó không thể xem là bằng chứng ngoại phạm được vì rất có thể anh đã nhờ ai đó sử dụng nick của mình để vào game thay anh, còn anh thì đi đến chỗ nạn nhân và gây án. - Kỳ Nhân tiếp tục màn suy luận. - Nếu dùng cách này thì anh hoàn toàn có thể đi từ căn hộ của mình đến nhà nạn nhân chỉ với 10 phút chạy xe máy.

- Nhờ ai chứ? Các ông có tìm ra người đó không? - Nghi can lên tiếng phản bác.

- Cậu chẳng bảo nghi can sử dụng thủ thuật mà không để lại nhân chứng sao? Cách nhờ người thứ ba chơi hộ game, thậm chí còn dễ tìm ra nhân chứng hơn là cách thuê xe ôm đấy. Chỉ việc điều tra các mối quan hệ quanh nghi can, độ tuổi dưới 35 nếu là nam hoặc dưới 25 nếu là nữ. Trong số đó, biết chơi game này chắc cũng chẳng có mấy người.

- Sẽ chẳng tìm ra người nhân chứng đó đâu thừa sếp. Bởi người chơi game hộ cho nghi can mà em muốn nhắc đến không ai khác chính là, nạn nhân! - Kỳ Nhân cắt ngang cơn tức giận của nghi can và sự thắc mắc của vị thượng cấp.

“À!”

Trong khoảnh khắc, đại úy Lương chợt như nghe thấy một tiếng keng lớn làm thức tỉnh trí não đang thi u ngủ của mình, tiếng lòng ngài bỗng bộc ra câu cảm thán nửa vơi.

Dễ hiểu mà, trong các vụ án liên quan đến trò chơi điện tử nhập vai, kịch hoá trang, phim trường có diễn viên đóng thế... những thủ thuật tráo đổi thân phận giữa hung thủ và nạn nhân vốn vẫn hay thường được sử dụng. Các truyện tranh, tiểu thuyết, phim ảnh trinh thám đều từng nhắc đến. Mấy vụ nhập môn, sơ đẳng thế này ngay cả dân nghiệp dư cũng đoán ra được, vậy mà đại úy Lương lại không nghĩ ra?

Đừng nói rằng ngài chưa từng được kinh qua thể loại này chứ?

- Như vậy tức là chết không đối chứng rồi? - Vị đại úy thốt lên, ánh mắt vẫn chưa hết ngỡ ngàng.

- Không đâu thưa sếp, nếu cần chúng ta có thể trưng cầu thông tin từ phía nhà phát hành game, có thể sẽ biết được game đã được chơi từ máy điện thoại nào.

- Cái gì chứ? Cứ đi hỏi đi! Không phải dựa vào điều đó mà các người nói tôi là hung thủ sao? Hồ đồ vừa thôi!

- Tất nhiên bấy nhiêu đó không đủ để kết tội anh được. Nhưng, điều đó đã chứng minh rằng bằng chứng ngoại phạm của anh là có kẻ hở. Nói tóm lại anh không thể xem đó là bằng chứng ngoại phạm nữa. - Kỳ Nhân đáp lại.

- Cái gì mà không thể xem là bằng chứng hả? Vậy các người giải thích xem nếu tôi thật sự đã phát đoạn live stream ở nhà Phát lúc 5 giờ 19 thì làm sao tôi có thể trở về lại căn hộ của mình trước 5 giờ 28 để live stream một lần nữa. Lần này chỉ có 9 phút và khi đó Phát đã bị giết, vậy ai sẽ là người thay tôi chơi game để tôi chạy xe máy về căn hộ của mình? Và chỉ có 9 phút thì dù có chạy xe máy cũng không thể nào về kịp? Nên nhớ khoảng thời gian này khắp các ngã đường đều kẹt xe, tôi không thể nào đủ thời gian để đi một đoạn đường như vậy.

- Ủ, ai sẽ thay nghi can chơi game? Cho dù là đi xe ôm hay nhờ người chơi game hộ thì cũng không thể từ hiện trường trở về lại căn hộ của nghi can chỉ với 9 phút được. Chưa kể đến việc thời gian thực tế lúc đó sẽ có thể ít hơn. - Đại úy Lương thắc mắc.

- Nhưng thưa sếp, vấn đề ở đây là có thật sự nghi can đã trở về... lại căn hộ của mình? - Kỳ Nhân hơi cuối đầu trả lời ngài đại úy rồi hất mặt nhìn nghi can.

Mặt của nghi can bắt đầu lộ vẻ lo sợ, ánh nhìn cũng vì thế mà không còn cương chính như trước. Nếu lúc này mà có máy quay phóng đại hình ảnh đỉnh trán của nghi can, thế nào cũng sẽ thấy mồ hôi đang rì.

Để hiểu mà, những mảnh khoé nguy tạo đã đến lúc phải được lật tẩy. Trong tình huống như thế này có mấy hung thủ có thể giữ nổi bình tĩnh.

- Anh đã rất khôn khéo khi tính toán thời gian dùng những trận game vừa đủ để chứng trở thành bằng chứng ngoại phạm cho mình. Đặc biệt là ở trận game thứ 2, khi anh quyết định rút ngắn đi thời gian để tạo ra tâm lý cho phía cơ quan điều tra rằng việc di chuyển từ căn hộ nạn nhân trở về căn hộ của anh là bất khả thi cho dù là sử dụng cả xe máy. Để làm được điều đó ở lượt về này anh đã không trở về căn hộ của mình mà về một căn hộ đã được bài trí sẵn giống căn hộ kia. Anh chắc chắn đã vừa chạy bộ vừa chơi game, và căn hộ đó phải là một căn hộ ở gần nhà của nạn nhân, cách nhà nạn nhân dưới 9 phút chạy bộ. Chính vì vậy nên anh không thể live stream lần thứ 2 quá lâu được. Anh trình bày rằng có người thông báo cho anh về cái chết của nạn nhân nên anh ngừng live stream, nhưng thật ra nếu không có người thông báo thì anh cũng sẽ tìm một lý do khác dùng việc live stream để tránh khi cảnh sát tìm đến nhà nhưng lại không thấy anh mặc dù trên tài khoản facebook của mình anh vẫn đang trực tiếp tại một nơi có khung cảnh tương tự.

-... - Những điều Kỳ Nhân vừa trình bày khiến nghi can như suy sụp, đến nỗi miệng không nói nên lời.

Cảnh trí hiện ra lúc này trong suy nghĩ của Kỳ Nhân, nghi can tựa hồ như bại tướng đã trúng hàng chục mũi tên. Sức lực đã hao tổn quá chín phần. Cơ bản là chỉ còn đợi đòn kết liễu.

- Theo suy đoán của tôi, đó là một căn hộ thuộc khu chung cư Hồng Sông ở đường Đỗ Tấn Phong cách nhà nạn nhân chỉ 200m. Nếu cho điều tra thì chắc chắn sẽ tìm được căn hộ được bài trí một góc giống hệt với góc căn hộ trong đoạn live stream thứ nhất của anh. Tất nhiên người đứng tên thuê căn hộ đó không ai khác cũng chính là anh.

-... - Sếp Lương quá sốc trước sự tình huống trong suy luận của người thuộc cấp thường ngày vẫn hay đóng vai ngốc nghếch, đến mức miệng tro ra không nói nên lời.

Toàn bộ phản cảnh đều do Kỳ Nhân độc chiếm, thật sự đã một mình tỏa sáng.

- Chắc sếp đang thắc mắc rằng làm sao mà em đoán ra được những điều đó? Chính là nhờ những đoạn live stream của nghi can đây. Khi quan sát và đối chiếu đoạn đầu của 2 đoạn video này với nhau em nhận thấy chúng có phần hậu cảnh rất giống nhau. Đến cả vệt bóng đổ của chiếc ly sứ trên bàn khi được nắng chiếu vào cũng xê dịch rất ít. Vệt bóng đổ đó đã khiến em nhận ra rằng 2 đoạn live stream đó là được quay ở 2 nơi khác nhau. Bởi thời điểm quay 2 đoạn video đó cách nhau gần 1 tiếng rưỡi, cho dù mọi thứ đứng yên nhưng mặt trời sẽ luôn di chuyển, bóng của đồ vật dưới ánh sáng mặt trời cũng sẽ vì vậy mà di chuyển theo. Càng về chiều thì góc quay của bóng sẽ càng rộng, ít nhất phải hơn 15 độ chứ không thể chỉ xê dịch rất ít như trong 2 đoạn video đó được. Nếu đem đoạn cuối đoạn live stream thứ nhất ra so sánh với đoạn đầu đoạn live thứ nhất sẽ thấy bóng của chiếc ly có di chuyển khá nhiều về phía bên trái, nhưng ở đoạn đầu đoạn live thứ 2 của nghi can thì bóng này lại di chuyển về bên phải trở lại vị trí ban đầu. Điều này là không thể xảy ra vì mặt trời chỉ luôn đi theo một hướng nhất định.

- Cho dù các người tìm được căn hộ đó thì cũng đã sao chứ? Tôi không được thuê cùng lúc 2 căn hộ sao? Sở thích của tôi là bày trí cho chúng giống nhau đấy. Đừng hòng buộc tội được tôi nếu không có bằng chứng! - Đến những giây phút sau cuối vẫn cố chấp giữ vững khí tiết ngoan cường, nghi can đưa ra sự chống trả yếu ớt.

Vô ích thôi, mũi tên đã rời cung. Lần bắn này nhất quyết 100% là “xuyên tảo”.

- Rõ là ngoan cố! Để xem đến lúc chúng tôi tìm được căn hộ và tìm thấy những quần áo dính máu nạn nhân mà anh chưa kịp phi tang được cất giấu trong đó, thử coi anh còn chối cãi được không? - Kỳ Nhân kiên quyết.

Bằng những lập luận chính xác của mình cuối cùng nghi can cũng nhận tội. Lý do giết người của hung thủ xuất phát từ những mâu thuẫn trong việc kinh doanh. Khi biết nạn nhân thích chơi game giống mình hung thủ đã lập nên kế hoạch giết người và ngụy tạo những bằng chứng hòng giúp bản thân trở thành ngoại phạm.

Nhưng rất tiếc cho hắn vì kế hoạch tinh vi đó đã bị lật tẩy.

“Là do tôi lật tẩy. Tôi chứ không phải Kỳ Nhân.”

Thiên Nhân cười sáng khoái sau khi nghe Kỳ Nhân thuật lại diễn biến buổi phá án.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Sát Thủ Livestream - Chương Kết Thúc

Cuối tuần, Kỳ Nhân mời tôi một bữa buffet nướng phong cách nhà làm. Toàn bộ chi phí và khâu chuẩn bị đều do cậu ta chịu trách nhiệm. Tôi miễn cưỡng chỉ cho cậu ta mượn văn phòng để thực hiện, vì Kỳ Nhân đang tạm trú cùng đồng nghiệp tại kí túc xá cơ quan, mà chỗ này thì không tiện cho việc tổ chức nấu nướng.

- Cậu phụ tôi làm nước chấm đi! - Kỳ Nhân nài nỉ.

- Tôi chịu cho cậu mượn văn phòng để nướng thức ăn là đã quá tử tế rồi đấy. Lúc giao kèo còn nghĩ cậu sẽ mời tôi ăn BBQ ở tiệm nữa chứ... - Tôi vừa đọc sách vừa trả lời với thái độ hơi khó chịu.

- Thức ăn ở tiệm làm sao đảm bảo bằng tự làm được. Hơn nữa đồ nướng thì ăn ở đâu chẳng giống nhau, miễn bao no cho cậu thôi.

- Sao mà giống được, ở tiệm người ta có đủ các loại thịt và nước uống!

- Thôi mà, tôi cũng đã mua nước ép táo cho cậu rồi mà! Cậu phụ tôi đi, một mình tôi làm sợ tới 1 giờ chiều cũng chưa có ăn đâu. - Kỳ Nhân tiếp tục ra sức mài nỉ.

- Nếu tới 12 giờ vẫn chưa xong thì cậu lo mà đi mua com cho tôi! Thịt nướng để lại cho bữa tối.

- Ê! Đừng quá đáng chứ!

- Chưa hết, bày bừa ra thì một lát tự lo mà dọn dẹp! Tôi nói trước tôi rất ghét ăn mỡ nên tôi sẽ chỉ ăn bò và hải sản. Tôi ăn nhiều lắm nên cậu đừng có giành với tôi. Cậu tốt nhất chỉ được ăn những thứ tôi không chọn!

- Cậu quá đáng vừa thôi! Tôi cũng thích ăn bò mà, cậu không thể chỉ cho tôi ăn ba rọi chứ?- Ai bảo cậu tiếc tiền mua bò ít làm gì.

- Cái gì chứ, rõ ràng đều toàn bộ là tiền của tôi. Cậu còn bảo là tôi tiếc tiền?

- Không tiếc tiền thì sao không dẫn tôi đi ăn tiệm?

- Đi ăn tiệm đắt lắm! Mà chẳng đã nói rồi sao, thức ăn ở tiệm làm sao mà đảm bảo được...

10 giờ 30 trưa chủ nhật, trong căn phòng nhỏ chưa đầy 25 mét vuông ở tầng hai một chung cư dùng làm văn phòng thám tử, ngày hôm nay đóng cửa không tiếp khách. Thế nhưng nếu có ai vô tình đi ngang qua hoặc ở những phòng cạnh bên, hẳn sẽ nghe được tiếng hai thanh niên một giọng Sài Gòn một giọng Hà Nội đang cãi nhau chí chóe.

Nếu chỉ nghe nội dung cuộc cãi và trẻ con này, chắc chẳng ai ngờ rằng hai con người kia một là cảnh sát hình sự một là thám tử hành nghề tự do. Hai nghề nghiệp có thể nói là đối thủ không đội trời chung trong các tiểu thuyết trinh thám, ngoài đời lại là một cặp cộng sự.

Là một cặp cộng sự ẩn ý đã giúp phòng cảnh sát hình sự thành phố phá giải khá nhiều vụ án hóc búa.

Nếu đã ẩn ý như vậy, có sao lại cãi nhau?

Nào đâu, đó không đơn thuần chỉ là cãi nhau, đó là cách mà sợi dây liên kết hai con người đối nghịch.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lời Nhắc Ở Hiện Trường - Chương Mở Đầu

Trong các thể loại vụ án ở các tiểu thuyết trinh thám, không thể thiếu các vụ án mà ở hiện trường sót lại những lời nhắc từ người chết. Có rất nhiều độc giả rất thích suy đoán từ những lời nhắc để tìm ra hung thủ, theo họ việc giải đáp những bí ẩn của những mật mã kiểu này cũng là một thách thức đầy thú vị.

Mình đã suy nghĩ rất nhiều vì rất mong muốn đem đến cho các bạn đọc một vụ về chủ đề này. Hy vọng vụ án lần này sẽ mang đến cho mọi người một góc nhìn mới lạ hơn về các vụ án có lời nhắc ở hiện trường.

Gần 8 giờ 30 phút sáng thứ bảy, phòng cảnh sát hình sự thành phố nhận được tin báo về một vụ án mạng tại một dinh thự thuộc địa phận quận 12. 30 phút sau, đại úy – phó trưởng phòng cảnh sát hình sự thành phố - Hàn Lương cùng các thuộc cấp của mình có mặt, không thể không nhắc đến là thiếu úy Kỳ Nhân, chức danh điều tra viên, cánh tay phải đắc lực nhất hiện tại của đại úy Lương. Gần đây thiếu úy Kỳ Nhân liên tục phát biểu ra những lập luận sắc bén giúp phòng cảnh sát hình sự thành phố giải quyết thành công nhiều vụ án hóc búa. Chỉ trong một thời gian ngắn đã được cất nhắc từ nhân viên thu thập hiện trường lên chức danh điều tra viên. Vụ án lần này hy vọng với sự có mặt của điều tra viên Kỳ Nhân sẽ nhanh chóng được giải quyết.

Hiện trường vụ án là căn hộ một phòng ngủ nằm biệt lập về phía đông trong khuôn viên dinh thự của dòng họ Lê Thanh, mà người trực tiếp nắm quyền sở hữu là ông Lê Thanh Kiểm - nguyên giám đốc công ty Thanh Hoà chuyên sản xuất và kinh doanh về các mặt hàng gia dụng. Cụ ông cao lớn này tuy đã nhường ghế giám đốc công ty cho con trai lớn của mình cách đây 3 tháng nhưng trên thực tế cổ phần công ty cùng các tài sản liên quan vẫn do ông đứng tên sở hữu. Ở độ tuổi 65 ông Kiểm vẫn còn rất minh mẫn và phong độ. Mái tóc bạc được nhuộm đen lấy, làn da căng cứng nhờ tiêm botox, áo sơ mi màu kem và quần màu be đặt may riêng, tuy nhiên đó chỉ là vẻ bề ngoài, bởi thực chất ông đang chống chọi với căn bệnh ung thư gan giai đoạn 2.

Ông Kiểm cũng chính là nạn nhân của vụ án lần này. Ông chết trong tư thế nằm sấp, tay phải co ngang đầu, ngón tay trở bàn tay phải dính máu.

- Bị đánh vào đầu à? - Đại úy Lương.

- Vâng thưa sếp, đó là nguyên nhân gây tử vong. - Điều tra viên Kỳ Nhân trả lời. - Không có dấu hiệu ấu dâm nhỉ? - Tiếp tục là một câu hỏi tu từ từ đại úy Lương.

- Vâng thưa sếp, nạn nhân bị đánh bất ngờ vào sau đầu bằng gậy đánh golf khi đang ở trước lối đi ra cửa khoảng 3m, nạn nhân ngã sấp về hướng vào trong căn hộ, cú đánh rất mạnh gây chấn thương não phải. Hung khí được bỏ lại tại hiện trường. Theo như kết quả giám định từ pháp y thì thời điểm nạn nhân tử vong là khoảng hơn 2 tiếng trước, từ 6 giờ 30 đến trước 7 giờ sáng. Căn hộ của nạn nhân nằm trong khuôn viên dinh thự được bảo vệ nghiêm ngặt bởi hệ thống camera an ninh và chuông báo động, mới lắp đặt cách đây một tuần nên hoạt động rất tốt. Nhưng trước thời điểm nạn nhân tử vong không hề có thông báo về việc có sự xâm nhập của người lạ. Cho nên có thể nói hung thủ của vụ án chỉ có thể là những người thân của nạn nhân đang có mặt trong khuôn viên dinh thự. Hiện trường không có dấu hiệu ấu dâm, xáo trộn càng chứng tỏ không phải do trộm cắp từ bên ngoài gây ra.

- Chẳng phải ông ta cũng chẳng còn sống được bao lâu sao? - Liên tục đặt ra những câu hỏi tu từ, không rõ ý định của đại úy Lương là gì?

- Vâng thưa sếp, đó chính là điều mâu thuẫn trong vụ án lần này. Những người thân trong gia đình nạn nhân đều biết rằng ông ta vốn cũng không thể sống được lâu, cho dù là có mâu thuẫn hà cớ gây nên án mạng không cần thiết?

Việc trả lời những điều mà ai cũng nắm được vốn chẳng thể hiện được tí năng lực nào cả. Phải chăng Kỳ Nhân không thể phân biệt giữa câu hỏi thường và câu hỏi tu từ?

- Không lẽ cái chết đột ngột của nạn nhân có thể khiến ai đó được lợi ích gì? - May quá, đây chính xác là câu hỏi mà mọi người đều quan tâm.

- Hãy tiến hành lấy lời khai nhé sếp! Chúng ta có thể sẽ tìm ra động cơ thật sự của các nghi can thông qua thẩm vấn. - Kỳ Nhân đề nghị. Là một đề nghị quá sức dĩ nhiên

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Lời Nhắc Ở Hiện Trường - Chương Thử Trí 1

Một vụ án với đầy những mâu thuẫn trong lời khai của các nghi can.

Dấu vết duy nhất còn sót lại ở hiện trường là một dòng chữ bằng máu... nhưng đã bị xóa không thể nào đọc được.

Chỉ qua lời kể lại liệu thám tử trẻ tuổi đẹp trai nhà mình có thể tìm ra hung thủ? Tất nhiên là được rồi.

Nhưng bằng cách nào thì phải đọc truyện mới biết được.

Nhớ ủng hộ cho mình bằng cách tặng điểm ái mộ nhé.

Có tất cả 6 nghi can, đều là những người đang sống và có mặt trong khuôn viên dinh thự trong khoảng thời gian nạn nhân bị sát hại. Bao gồm con trai lớn của nạn nhân Lê Thanh Hoàn, con trai thứ Lê Thanh Hồ, con gái út Lê Thanh Thiên Lý, Em trai nạn nhân Lê Thanh Nam, cháu trai nạn nhân - con ông Nam - Lê Phước Viên và người quản gia ông Lê Minh Tâm.

Hãy bắt đầu hỏi từng người về bằng chứng ngoại phạm và những điều liên quan khác.

Nghi can thứ nhất, ông Lê Minh Tâm, 52 tuổi, quản gia của gia đình nhà Lê Thanh, người đầu tiên phát hiện ra nạn nhân. Một người quản gia với vẻ ngoài của một quý ông. Ông ấy cứ như chỉ vừa bước qua tuổi 40. Thân hình cao ráo nhanh nhẹn như các thanh niên, khoẻ mắt tuy có nếp nhăn nhưng nhìn vẫn rất tươi trẻ. Và cái kiểu mặc áo ghi lê đen khoác ngoài khiến ông ta trông cứ như chủ của ngôi biệt thự này vậy.

- Vì sao ông qua căn hộ của ông Kiếm vào lúc 8 giờ 30? - Kỳ Nhân hỏi.

- Tôi đến để thu dọn bữa sáng đã mang sang trước đó thưa ngài cảnh sát.

- Nói vậy là trước đó ông đã đến căn hộ một lần? Vào khi nào?

- Vào trước 6 giờ sáng tôi có đem điểm tâm và thuốc sang chỗ ông chủ, nhưng lúc đó ông chủ vẫn đang ngủ. Vì vậy như thường lệ tôi để điểm tâm trên bàn ở phòng khách và đi về.

- Làm sao ông biết ông chủ của mình vẫn đang ngủ?

- Tôi thấy cửa phòng ngủ vẫn đóng, và lại ông chủ thường thức dậy sau 6 giờ 30.

- Sau đó ông làm gì? Có ai chứng kiến không? Ông vui lòng nói rõ về thời gian.

- Sau khi trở về từ chỗ ông chủ tôi vào bếp để chờ mọi người dùng bữa sáng. Khoảng 6 giờ 10 tôi nấu bữa sáng cho cậu Viên. Khoảng gần 7 giờ thì tôi được ông Nam nhờ pha dầm một tách cà phê. Tiếp đến là cậu ba và cô út kêu tôi nấu bữa sáng. Sau khi mọi người đã ăn xong, tôi ở lại nhà bếp rửa bát rồi chuẩn bị một số thứ cần thiết theo như yêu cầu của cô út. Khoảng 7 giờ 45 cô út vào bếp để làm món bánh cho bữa trưa, tôi luôn ở cạnh để phụ giúp cô các công việc vặt. Cho đến 8 giờ 30 thì tôi mới qua chỗ ông chủ.

- Như vậy là từ trước 6 giờ 30 cho đến trước 7 giờ ông chỉ ở một mình?

Bằng một giọng đều đều người quản gia trả lời câu hỏi của điều tra viên Kỳ Nhân.

- Như đã khai báo thưa ngài cảnh sát, tôi phải luôn có mặt ở nhà bếp để chờ phục vụ bữa sáng, bất kỳ lúc nào, cho mọi người trong nhà.

- Tôi hiểu rồi! Nghĩa là ông sẽ không thể tự ý bỏ đi đâu nếu mọi người chưa dùng xong bữa sáng.

- Đúng vậy thưa ngài cảnh sát.

- Ông có chìa khoá căn hộ của ông chủ?

- Tôi có chìa khoá của tất cả các phòng thưa ngài cảnh sát.

- Ngoài ông ra còn ai có chìa khoá căn hộ của ông Kiếm không?

- Ông chủ cũng có chìa khoá căn hộ của mình.

- Ô! Tất nhiên là tôi biết điều đó. - Kỳ Nhân chống chế. - Ý tôi là có ai có thể lấy được chìa khoá căn hộ từ ông không?

- Tôi cam đoan là không. Tôi luôn giữ chìa khoá bên người.

- Nói vậy tức là ông là người duy nhất có thể ra vào căn hộ của nạn nhân.

- Nếu như được ông chủ cho phép thì bất kỳ ai cũng có thể ra vào căn hộ của ông chủ thưa ngài cảnh sát.

- Ô! Tất nhiên là tôi biết điều đó. - Kỳ Nhân chống chế, một lần nữa. - Tất cả mọi người đều là người thân của nạn nhân, nên sẽ không khó để ra vào căn hộ. Ý tôi là khi ông đến căn hộ lần đầu vào sáng nay căn hộ vẫn đang khoá trong chứ?

- Đúng vậy thưa ngài cảnh sát, căn hộ vẫn đang khoá trong.

- Vậy ở lần sau khi đến căn hộ ông nhìn thấy những gì?
- Khi vừa đến trước căn hộ, tôi thấy trên nền sân đất có một hàng dấu dép hướng ra.
- Ông không nhìn lắm chứ? Sao chỉ có một hàng dấu dép hướng ra?
- Tôi nhớ rất chính xác thừa ngài cảnh sát.
- Xung quanh căn hộ còn có lối nào có thể đi được không?
- Do ông chủ thiết kế hàng kiềng rào kín xung quanh nên chỉ có một lối duy nhất để qua căn hộ là đi qua nền sân đất thôi.
- Nhà giàu vậy mà không cho đồ si sân cho sạch à?
- Về việc này tôi nghe nói ông chủ đang đặt thợ đào hồ nuôi cá và xây cầu để đi lại.

Suy nghĩ của người giàu và người nghèo đúng thật là khác nhau.

- Ông có nhận ra dấu dép đó là từ đôi dép nào không?
- Đó là dấu của loại dép đi lại dùng chung trong nhà, mọi người khi muốn đến căn hộ ông chủ thường sử dụng loại dép này để tránh bẩn giày cá nhân. Những đôi dép như vậy tôi luôn đặt sẵn ở các cửa ra vào nhà chính.

Vận dụng khả năng suy luận của một điều tra viên cấp thành phố, Kỳ Nhân kết luận một điều mà mọi người đều biết rõ.

- Như vậy là ông không thể biết được dấu dép đó là của ai.
- Rất tiếc là tôi không thể biết được thừa ngài cảnh sát.
- Ông nghĩ vì sao chỉ có một hàng dấu dép hướng ra? Chẳng phải sẽ hợp lý hơn nếu có thêm một hàng hướng vào sao?
- Dĩ nhiên là do trời mưa lớn đã xóa mất hàng dép đi vào. Chẳng phải nền sân rất ướt sao?
- Ô! Tất nhiên là tôi biết điều này! - Chồng chế quá nhiều lần sẽ khiến mọi người nghi ngờ rằng thật ra là Kỳ Nhân không biết câu trả lời hay không biết cách đặt câu hỏi. - Ý tôi là ông có biết chính xác thời gian cơn mưa bắt đầu và tạnh hẳn không?
- Cơn mưa trái mùa đầu tiên đến khá bất ngờ, có lẽ là từ sau 6 giờ 30 một chút đến 8 giờ.
- Sau khi phát hiện ra nạn nhân ông có đụng vào nạn nhân hay chỗ nào ở hiện trường không?
- Tôi có lại gần và gọi ông chủ nhưng không thấy ông chủ trả lời nên tôi lập tức điện thoại cho mọi người tập trung lại căn hộ. Những việc thế này dù sao cũng nên để các cô cậu chủ quyết định.
- Nghĩa là ông không "vô tình" chùi đi dòng chữ viết bên cạnh xác nạn nhân?
- Tất nhiên không rồi thừa ngài cảnh sát. Tôi còn chẳng biết ngài đang nói đến dòng chữ nào. Như đã nói tôi chỉ lại gần và gọi ông chủ nhưng không thấy ông chủ trả lời nên tôi lập tức điện thoại cho mọi người tập trung lại căn hộ. Chỉ có vậy thôi thừa ngài.
- Thôi được, thế theo ông ông chủ của mình và những người trong gia đình có mâu thuẫn gì không?
- Tôi nghĩ là ông chủ không có mâu thuẫn với ai cả. Tối hôm qua sau khi công bố di chúc ông chủ và mọi người còn cùng nhau trò chuyện vui vẻ đến tận hơn 10 giờ thì mới về nghỉ. Có tôi và các cô cậu chủ cùng đưa ông chủ về căn hộ của mình mà.
- Còn ông? Ông có điều gì không hài lòng về ông chủ của mình không?
- Tôi không có gì không hài lòng về ông chủ của mình cả thừa ngài cảnh sát.
- Còn một chuyện nữa, ông và ông Kiêm có họ hàng gì với nhau đúng không? - Kỳ Nhân nhìn xoáy vào người đàn ông đang ngồi trước mặt mình.
- Há? - Có một chút bối rối, nhưng người quản gia cũng kịp định thần lại và trả lời rất quả quyết. - Tất nhiên là không thừa ngài cảnh sát.

***

Nghi can thứ hai là con trai lớn của nạn nhân, anh Lê Thanh Hoàn, 30 tuổi, giám đốc đương nhiệm của công ty gia đình Thanh Hoà. Người đàn ông cao lớn với gương mặt thuần Á Đông, mái tóc cắt gọn gàng, ăn bận đơn giản, tuy nhiên nếu để ý kỹ sẽ nhận ra anh ấy đang mặc áo thun màu hồng pastel của Dolce and Gabbana, quần jeans của H&M và đồng hồ Rolex 1992.

- Vào thời điểm từ 6 giờ 30 sáng cho đến khi phát hiện ra nạn nhân anh đã ở đâu và làm gì? Có ai làm chứng không? - Kỳ Nhân hỏi.

- Các ông nghi ngờ tôi sao?

Một phản ứng hợp lý trong tình huống thế này.

- Đây là các thủ tục điều tra cần thiết. Yêu cầu anh hợp tác.

Một xử trí hợp lý trong tình huống điển hình thế này.

- Tôi làm việc trong phòng riêng, đến 8 giờ 30 thì nghe mọi người gọi báo về chuyện của bố thì tôi mới ra khỏi phòng.

- Có ai làm chứng cho anh không?

- Không có.

- Anh không ra ngoài ăn sáng sao? Người quản gia không phục vụ bữa sáng cho anh sao?

- Không. Tôi không có thói quen ăn sáng vào cuối tuần.

- Anh có mâu thuẫn với bố mình về di chúc phải không?

- Không có. Di chúc bố tôi cũng đã lập và thông qua trước mọi người trong nhà, phần lớn cổ phần công ty và các tài sản đều giao lại cho tôi. Tôi chẳng có gì không hài lòng về di chúc cả. Mà cho dù không nhận được gì thì tôi cũng không bao giờ đi giết bố của mình. Ông là một người bố tuyệt vời, ngay cả khi mẹ chúng tôi mất đã lâu ông cũng không hề có ý định tái hôn.

- Anh 30 tuổi mà vẫn chưa lập gia đình sao? Có phải vì điều này mà anh và bố của mình mâu thuẫn?

Đàn ông 30 tuổi vẫn chưa lập gia đình đâu phải là chuyện lạ, trong tình huống này đáng lẽ Kỳ Nhân nên hỏi "Bố anh hẳn rất muốn anh sớm lập gia đình, nhưng anh thì chưa, vì vậy mà anh và bố của mình mâu thuẫn?" thì sẽ hợp lý hơn.

- Tôi chỉ là chưa cưới, nhưng đã chuẩn bị cho việc tổ chức lễ ăn hỏi vào giữa tuần sau. Tôi biết bệnh tình của bố nên cũng muốn đẩy nhanh quá trình... vậy mà...

Có thể cảm nhận được một nỗi buồn sâu sắc trong những lời nói nghẹn ngào của nghi can. Người đàn ông cao lớn vừa bước qua ngưỡng cửa trưởng thành, sở hữu trong tay những điều mà hầu hết những người đàn ông khác đều thèm muốn. Hoá ra cuộc sống của người giàu cũng không dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Lời Nhắc Ở Hiện Trường - Chương Thử Trí 2

Nghi can thứ ba, con trai thứ của nạn nhân, anh Lê Thanh Hồ, 26 tuổi, nghiên cứu sinh ngành Toán học tại Hàn Quốc. Một anh chàng cao nhòng và ốm nhom, mái tóc dài chấm cổ, đeo kính cận, làn da thì trắng bệch như người vừa ngâm nước. Nhưng điều kì cục nhất là chiếc áo ba lỗ Armani màu trắng rộng thùng thình mà anh ta đang mặc, chẳng ai mặc như thế khi gặp cảnh sát cả, thật bất lịch sự.

- Các ông điều tra bằng chứng ngoại phạm của tôi sao? - Người thanh niên mặc chiếc áo ba lỗ hỏi.

- Đây là các thủ tục điều tra cần thiết. Yêu cầu anh hợp tác.

- Nhưng tại sao lại hỏi về thời gian sau 7 giờ cho đến khi phát hiện vụ án? Lúc này tôi nghe các ông bảo rằng bố tôi bị giết trong khoảng từ 6 giờ 30 đến trước 7 giờ mà?

- Là bởi vì ông Tâm, người đầu tiên phát hiện ra nạn nhân có khai báo rằng khoảng 8 giờ 30 thời điểm ngay trước khi phát ra nạn nhân, khi ông đến trước căn hộ có nhìn thấy tại nền sân đất phía trước có một hàng dấu dếp hướng đi ra. Trước đó ở khu vực này có một trận mưa lớn từ sau 6 giờ 30 đến 8 giờ, về điều này chắc anh cũng biết.

- Đúng vậy tôi có nghe chú Tâm kể lại về hàng dấu dếp.

Bằng kinh nghiệm của một điều tra viên cấp thành phố, Kỳ Nhân giải thích về những điều mà mọi người đều hiểu rõ.

- Dựa vào chi tiết hàng dấu dếp có thể suy ra trước khi ông Tâm phát hiện nạn nhân thì đã có một người nữa từng có mặt ở hiện trường. Và người này đã đến hiện trường vào thời điểm trước khi cơn mưa tạnh hẳn rồi mới bỏ đi. Tất cả chúng ta đều biết rõ đó không thể là người từ bên ngoài, nhưng còn lý

do vì sao người đó không báo động về cái chết của ông Kiêm thì cần phải làm rõ.

- Có thể xác định chính xác thời gian người đó đến hiện trường không?

- Tạm thời chỉ có thể nói rằng người này rời khỏi hiện trường sau khi cơn mưa tạnh hẳn, tức là sau 8 giờ. Còn việc người đó có mặt và lưu lại hiện trường trong bao lâu thì còn cần phải điều tra. Tất nhiên không loại trừ trường hợp người đó chính là hung thủ, mà khả năng này là rất cao. Quay lại câu hỏi của tôi, anh hãy cho biết từ 6 giờ 30 sáng cho đến khi phát hiện ra nạn nhân anh đã ở đâu và làm gì? Có ai làm chứng không?

- Từ 6 giờ sáng đến khi trời bắt đầu mưa tôi và em gái tập yoga ở vườn hoa phía tây nhà lớn. Vì trời mưa khá to nên chúng tôi di chuyển vào sảnh phía tây và tiếp tục tập yoga cho đến 6 giờ 50. Sau đó chúng tôi trở vào nhà và cùng ăn sáng khoảng 10 phút, tiếp theo tôi ngồi tại phòng khách cùng xem TV với chú và em họ. Tôi ngồi xem đến 8 giờ hơn, thì trở về phòng riêng cho đến khi nghe chú Tâm báo về cái chết của bố.

- Trong khoảng thời gian tập yoga, ăn sáng và xem TV anh hoặc các nhân chứng của mình có bỏ đi đâu làm gì một mình không?

Không bỏ sót bất kỳ tiểu tiết nhỏ nhất nào, đó là nguyên tắc cơ bản của một điều tra viên.

- Tôi có đi vệ sinh sau khi ăn sáng tại nhà vệ sinh ở cạnh phòng ăn, rất nhanh chắc chỉ khoảng 2 phút.

- Anh về nước được bao lâu rồi?

- Tôi về nhà từ tối hôm thứ năm.

- Anh về nước nhằm mục đích gì?

- Bố gọi tôi về, ông muốn tôi có mặt trong buổi họp gia đình vào thứ sáu, để nghe ông thông báo về di chúc.

- Anh có điều gì không hài lòng về bản di chúc không?

- Tôi không có. Tôi vốn không thích công việc kinh doanh, tôi cũng không có ý định sẽ ở Việt Nam. Bố cũng ủng hộ việc tôi sẽ định cư ở Hàn Quốc. Trước đó ông cũng đã cho tôi tiền mua nhà ở bên đó, trong di chúc hôm qua thì bố có cho tôi thêm một số tiền khác để sinh sống. Từ khi biết mình bị ung thư, bố cứ lo lắng rằng sẽ chết bất ngờ nên sốt sắng vụ di chúc như vậy. Mà không ngờ... cứ như bố biết trước mọi chuyện sẽ xảy ra vậy.

***

Nghi can thứ tư, con gái út của nạn nhân, Lê Thanh Thiên Lý, 20 tuổi, sinh viên ngành truyền thông. Một cô gái xinh đẹp với một thân hình gợi cảm. Mái tóc xoăn nhẹ ngang cằm vai màu hạt dẻ của cô hiện đang là mode. Mọi thứ đều rất tuyệt vời ngoại trừ chiếc áo thun cao cổ tay dài hiệu Chanel màu xanh navy, thật sự rất không hợp với màu da nâu latin của cô ấy.

- Cô chắc chắn rằng trong suốt thời gian tập yoga cô không ngủ quên? - Kỳ Nhân hỏi cô gái xinh đẹp đang ngồi trước mặt mình.

- Ý của anh là nghi ngờ anh ba tôi nhân lúc tôi không chú ý lên bỏ đi giết bố sao! - Cô gái tức giận nói. - Thoughtless! Tôi khẳng định là từ khi bắt đầu tập yoga cho đến khi ăn sáng xong, chúng tôi luôn đi cùng nhau. Riêng tôi sau đó trở về phòng riêng, đến 7 giờ 45 giờ thì tôi xuống phòng ăn để làm món bánh cho buổi trưa, có chú Tâm cùng giúp tôi cho đến tận 8 giờ 30 thì chú Tâm mới đi qua chỗ bố.

- Ông Tâm giúp cô chính xác từ khi nào?

- Ngay từ lúc bắt đầu, khi tôi xuống nhà bếp chú Tâm đã có mặt từ trước.

- Thời điểm cô và ông Tâm bắt đầu làm bánh trời đã tạnh mưa rồi phải không?

- No no! Lúc đó trời vẫn còn mưa, nhưng khoảng 10 phút sau thì tạnh hẳn. Tôi nhớ là như vậy. - Theo tôi được biết thì cô là người thứ hai có mặt tại hiện trường. Khi cô đến nơi cô có nhìn thấy trên nền đất trước căn hộ của bố mình có gì không?

- Lúc đó tôi khá hoảng nên cũng không nhớ rõ lắm. Nhưng có lẽ là có rất nhiều dấu dẫm.

- Cô có nhớ được là những dấu dẫm đó hướng ra hay hướng vào? Có mấy hàng dấu?

- Sorry! Tôi thật sự là không chú ý.

- Theo cô thì bố của mình có mâu thuẫn gì với những người trong gia đình không?

- Chắc là không! Bố khá là tốt với mọi người.

- Cô có điều gì không hài lòng về di chúc của bố mình không?

- Tôi không có ý kiến. Anh ba không giành thì tôi cũng không giành. Tôi không thể tiếp quản được công việc kinh doanh của bố, nhưng được chia một số tiền và căn nhà này rõ là bố cũng quá thương tôi rồi. Lúc trước tôi cứ hay ganh với anh hai vì nghĩ bố thương anh hơn, hai bố con vì vậy cũng có khoảng cách, nhưng từ khi biết bố bị ung thư tôi cũng đau lòng lắm, bắt đầu nói chuyện với bố nhiều hơn. Tiếp xúc với bố nhiều mới nhận ra bố thật sự

rất tốt, là người luôn nghĩ cho gia đình. Thật không hiểu vì sao bố lại bị sát hại như vậy?

***

Nghi can thứ năm là em trai nạn nhân, ông Lê Thanh Nam, 55 tuổi, nghề nghiệp buôn bán nhỏ các sản phẩm của công ty Thanh Hoà, nhưng hiện tại công việc kinh doanh đang tạm ngừng. Trên gương mặt của người đàn ông thấp béo này hiện lên nỗi ưu tư, trông ông ta như già hơn vì cái đầu hói gần hết. Chiếc áo tay dài mới phẳng phiu màu xám từ thương hiệu Việt Tiến cũng không khiến ông ấy trông sang lên thêm tí nào.

- Tôi ngủ trong phòng đến gần 7 giờ mới thức dậy. Sau đó tôi ra phòng khách cùng xem TV với con trai, sau đó thì thằng Hồ vào. Ba chúng tôi xem TV cho đến khi ông Tâm kêu mọi người tập trung lại căn hộ của anh tôi.

- Ông xem chương trình gì trên TV?

- Thường thuật lại trận Barca và Juve tối hôm qua thôi. Hôm qua tôi không được xem.

- Theo tôi được biết thì ông đang mắc một khoản nợ lớn do thua cá cược, phải bán cả nhà riêng mà vẫn chưa trả hết. Hiện tại đang sống tạm tại nhà anh trai, đã được hơn 1 tuần. Công việc kinh doanh nhỏ cũng đã ngừng hoạt động, chi phí sinh hoạt chủ yếu là từ sự trợ cấp của người anh và con trai phải không?

Những câu hỏi kèm cả câu trả lời sẽ khiến buổi lấy lời khai diễn ra nhanh chóng hơn, điều tra viên Kỳ Nhân tin như vậy. Cậu ấy cho rằng chỉ những điều tra viên đẳng cấp cao, ít nhất là từ cấp thành phố trở lên, mới áp dụng các câu hỏi thế này khi hỏi cung.

- Nhưng không phải vì thế mà tôi giết anh của mình đâu! Hôm qua trong đi chúc anh tôi có nói sẽ cho tôi một số tiền đủ để trả nợ. Tất cả mọi người trong buổi họp gia đình đều biết mà. - Người đàn ông hỏi đầu thanh minh.

***

Nghi can cuối cùng, anh Lê Phước Viên, con trai của ông Lê Thanh Nam, cháu ruột của nạn nhân, hành nghề kinh doanh tự do. Một thanh niên có dáng người trung bình, gương mặt già hơn tuổi thật 26, nước da ngăm đen và mái tóc rối bời. Anh mặc loại trang phục bình dân gồm áo thun xanh đậm và quần bò mua ở các chỗ bày bán vỉa hè, khác xa với những người còn lại trong gia đình này.

- Tôi thức dậy từ 6 giờ, sau đó tôi xuống phòng ăn để ăn sáng. Ăn sáng xong là gần 6 giờ 20, thì tôi ra phòng khách chờ xem bóng đá cho đến khi nghe mọi người kêu là bác chết ở bên nhà rồi. Tối hôm qua nghe bác báo là bị ung thư giai đoạn 2 nên lúc đó tôi cứ nghĩ là bác bị đột quỵ chứ. Thật không tin được là bị giết!

- Trong khoảng thời gian sau khi ăn sáng cho đến khi bắt đầu xem bóng đá có ai ở cùng anh không?

- Tôi ngồi một mình đến khi vừa vào trận một chút thì có bố tôi lại xem cùng, lúc đó khoảng 7 giờ. Sau đó khoảng vài phút thì có anh Hồ nữa. Chúng tôi ngồi xem đến giữa hiệp thì tôi có đi vệ sinh.

- Anh đi vệ sinh trong bao lâu?

- Khoảng 10 phút. Tôi vừa kịp xem hiệp thứ 2 mà.

- Trước khi chuyển về sống ở nhà bác thì anh ở đâu?

- Củ Chi. Tôi ở cùng bố, bố có nhà và một cửa hàng nhỏ ở Củ Chi. Nhưng sau khi nhà bị bán và cửa hàng phải trả mặt bằng lại cho chủ thì tôi và bố có dọn ra ở trọ khoảng 1 tháng, cho đến khi bác đề nghị bố và tôi về nhà bác cách đây gần 1 tuần.

- Anh cảm nhận về bác của mình như thế nào?

- Tôi nghĩ bác là một người tốt, bác đối xử rất tốt với bố tôi. Hôm qua không phải là lần đầu tiên bác giúp bố trả nợ. Riêng tôi cũng được bác nhiều lần đề nghị về làm việc trong công ty của bác nhưng tôi thích tự lập hơn nên luôn từ chối. Dù vậy bác vẫn rất quý tôi. Tôi cũng không ngờ là bác để lại di chúc cho tôi 1% cổ phần công ty nữa. - Chàng trai có nước da sạm màu nói.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Lời Nhắc Ở Hiện Trường - Chương Thử Trí 3

Buổi lấy lời khai các nghi phạm tạm thời dừng lại. Đại úy Lương trong suốt quá trình hỏi cung không hề tham gia vào, chỉ ngồi chăm chú quan sát nhất cử nhất động của các nghi phạm, cho nên công việc chủ tọa và thư ký đều do điều tra viên Kỳ Nhân đảm nhiệm. Các công việc như thế từ khi chưa trở thành điều tra viên, thiếu úy Kỳ Nhân đều làm rất tốt. Cho nên hiện tại khi đã là một điều tra viên cấp thành phố, Kỳ Nhân cũng không gặp khó khăn gì.

- Cậu làm tốt lắm. - Đại úy Lương nói với Kỳ Nhân

Nghe qua thì cứ nghĩ rằng đó là một lời khen, nhưng thật ra thì có thể hiểu câu nói đó thế này "Cậu đã làm rất tốt những công việc mà trước nay cậu thường hay làm. Và đó cũng chỉ là những việc vặt vãnh mà tất cả các thành viên khác đều từng làm qua."

Nói tóm lại, giống như khen một học sinh trung học vì giải được một bài toán tiểu học. Là một câu xã giao thừa thải.

- Cậu hãy tổng kết lại những nghi can không có bằng chứng ngoại phạm xem. - Đại úy Lương yêu cầu Kỳ Nhân.

- Vâng thưa sếp. Vào thời điểm nạn nhân chết, tức là khoảng từ sau 6 giờ 30 đến trước 7 giờ chúng ta có 3 người không có chứng cứ ngoại phạm là người con trai lớn Lê Thanh Hoàn, em trai nạn nhân Lê Thanh Nam và cháu trai Lê Phước Viên. Còn về nghi can có khả năng để lại dấu dếp theo như lời kể của người quản gia thì chỉ có duy nhất người con trai lớn thừa sếp. Nhưng cũng có thể đó là lời khai man do tay quản gia tự tung ra để làm lệch hướng điều tra.

- Vậy theo cậu trong vụ này ai là hung thủ?

- Thừa sếp, theo suy đoán của em có lẽ người con trai lớn chính là kẻ ra tay sát hại bố mình. Còn tay quản gia chính là đồng phạm đã giúp hung thủ xoá lời trần trối của nạn nhân.

- Cậu bị ngốc à? Chẳng phải ông ta khai rằng nhìn thấy hàng dấu dếp có ra mà không có vào sao? Chỉ có duy nhất người con trai lớn là làm được điều đó. Vậy lời khai của ông không phải là lời khai của đồng phạm mà là lời khai tố cáo đấy. Làm sao mà cậu lại nghĩ rằng họ là đồng phạm của nhau được?

- Vậy có khả năng ông ta cho lời khai giả để buộc tội cậu chủ của mình?

- Cũng chưa chắc, vì trùng hợp là người con trai lớn ở một mình trong phòng nên không có bằng chứng ngoại phạm. Nếu trong khoảng thời gian trước đến sau khi con mưa tạnh, cậu ta đi gặp ai đó thì lời khai của người quản gia sẽ trở nên vô giá trị, nghĩa là ông ta sẽ trở thành nghi phạm hàng đầu vì đã cho lời khai giả.

- Hay vì ông ta biết rõ thói quen của người con trai lớn là luôn ở một mình vào sáng thứ bảy?

- Cho dù cậu ta thật sự có thói quen đó cũng không thể chắc rằng cậu ta ngủ suốt trong phòng. Việc cậu ta gọi video cho một ai khác cũng sẽ trở thành bằng chứng ngoại phạm.

- Vậy nghĩa là lời khai của người quản gia là thật? Nhưng nếu thế thì người con trai lớn chính là kẻ đã tạo ra hàng dấu dếp. Vậy thì sẽ có 2 trường hợp có thể xảy ra. Một là người con trai lớn chính là hung thủ, sau khi gây án xong anh ta ở lại hiện trường đến khi con mưa tạnh, điều này chắc chắn không thể xảy ra vì quá mạo hiểm. Vậy chỉ có thể là anh ta đã rời khỏi hiện trường trước đó rồi lại quay lại hiện trường và rời đi sau khi con mưa tạnh. Nhưng mà vì sao lại làm vậy? Là vì anh ta muốn xoá lời trần trối của nạn nhân ư? Làm sao anh ta biết rằng nạn nhân sẽ để lại lời trần trối? Rõ ràng là không thể biết được, cho nên anh ta không thể là hung thủ. - Điều tra viên Kỳ Nhân đưa ra những suy luận của mình trước người thượng cấp.

- Như thế có nghĩa là anh ta thuộc trường hợp thứ hai, một nhân chứng vô tình đến hiện trường. Nhưng tại sao khi nhìn thấy bố mình bị giết mà anh ta lại không báo cảnh sát? Tức là anh ta cũng không phải là nhân chứng. Vậy thì ai là người đã tạo ra hàng dấu dếp đó? Suy nghĩ kiểu gì cũng dẫn tới kết luận rằng lời khai của người quản gia là giả. - Đại úy Lương thắc mắc.

- Nhưng ông ta không thể là hung thủ, ông ta có bằng chứng ngoại phạm. Nghĩa là... ông ta là đồng phạm của hung thủ. - Vậy ai mới là hung thủ?

- Em vẫn nghĩ đó là người con trai lớn. Vì nếu cần đồng phạm có lẽ hai bố con người em đã thông đồng với nhau, như vậy sẽ đảm bảo hơn là đặt lòng tin vào người ngoài.

- Tức là lại trở lại suy luận bạn nãy, người con trai lớn là hung thủ còn người quản gia là đồng phạm? Rắc rối nhỉ? Nhưng cậu ta đâu có động cơ giết người?

- Làm sao chúng ta có thể biết được những thù oán bên trong của hung thủ hả sếp? Biết đâu do ngày nhỏ cậu ta thường bị bố của mình bạo hành nên sinh lòng thù hận. Nhưng cậu ta vẫn nhẫn nhịn chờ đến ngày hôm nay, khi đã nắm được toàn bộ tài sản của gia đình thì mới ra tay giết bố của mình.

- Cậu tưởng tượng hay nhỉ? Vậy còn dòng chữ trần trối bên cạnh nạn nhân, tổ phân tích có giải mã được dòng chữ đó không?

- Bên tổ phân tích nói rằng dòng chữ bị xoá không thể giải mã hoàn toàn được. Chỉ có thể tạm phỏng đoán rằng đây là một từ gồm khoảng 4 đến 5 chữ cái, và chữ cái cuối cùng là một chữ có đuôi dài, có thể là "g" hoặc "y".

- Tận cùng là "g" hoặc "y"? Vậy là chữ gì nhỉ? Trong số các nghi phạm có ai có tên tận cùng là "g" hoặc "y" sao?

- Không có ai có tên mà tận cùng là "g" hoặc "y" cả thừa sếp. Cả họ và chữ lót của các nghi phạm cũng đều không.

- Nếu người con lớn là hung thủ, vậy dòng chữ đó thật ra là viết về điều gì?

- Em không biết thừa sếp!

- Tất nhiên là tôi biết cậu không biết.

"Tôi là đang tự hỏi mình." Đại úy Lương có lẽ muốn nói như vậy.

- Được rồi hôm nay tạm dừng lại tại đây, thứ hai chúng ta sẽ lấy lời khai của các nghi phạm một lần nữa. Cậu hãy về suy nghĩ thêm xem "dòng chữ đó là gì?"!

Đại úy Lương nhìn "cánh tay phải đặc lực" của mình vài giây rồi nói tiếp.

- Cho tôi thấy lại khả năng thất thường của cậu đi!

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Lời Nhắc Ở Hiện Trường - Chương Phá Án

Có một thói quen đặc trưng của người Sài Gòn đó là uống cà phê sáng. Những người bận rộn thì chỉ cần cà phê gói và nước đun sôi, mùi vị có thể hơi công nghiệp và có chứa nhiều chất hoá học tổng hợp nhưng loại này lại siêu tiết kiệm và vô cùng tiện dụng. Ít bận rộn hơn một chút và chịu thêm một chút tiền thì có thể uống được những ly cà phê đậm đà hơn, các xe bán cà phê take away hay các quán cà phê phong cách Highlands nhan nhản khắp nơi tại Sài Gòn. Còn nếu không thích kiểu cầm xách lung lửng, không thích uống cà phê trong ly nhựa tái chế thì chịu khó vào quán gọi một ly cà phê, nhớ đi quán quen cho đúng ý. Ngồi nhâm nhi ly cà phê và nhìn bên ngoài người xe hối hả, có khi tôi cảm thấy như mình được ai đó tặng thêm mấy tiếng đồng hồ mỗi ngày.

Sài Gòn này người ta uống cà phê nhiều đến nỗi khách nước ngoài du lịch còn tưởng cà phê là đặc sản của Sài Gòn, mặc dù rõ ràng trên bịch cà phê có ghi rõ "cà phê Buôn Mê Thuột".

Như thường lệ, mỗi sáng chủ nhật khi không ngủ lơ đến giờ ăn trưa, thì tôi luôn ra quán cafe quen ở gần văn phòng để tiêu chút tiền cho một ly cà phê sữa nóng. Và sáng chủ nhật hôm nay cũng thế, 7 giờ sáng tôi được đánh thức bởi cuộc điện thoại của Kỳ Nhân - thiếu úy trẻ thuộc đội cảnh sát hình sự thành phố, hiện tại đang giữ chức danh điều tra viên. Quên mất, cậu ta còn là cộng sự bất đắc dĩ của tôi. Kỳ Nhân gọi điện để nhắc tôi về cuộc hẹn vào sáng hôm nay. Cậu ấy luôn tìm đến tôi mỗi khi gặp phải những vụ án rắc rối.

Cho nên, vào lúc 8 giờ tối qua cậu ấy nhất mực nài nỉ hẹn gặp tôi cho bằng được.

- Cho nên, cậu kiên quyết "chép" đẹp tôi cho bằng được?

Vẫn như mọi khi, Kỳ Nhân không bao giờ ngay lập tức đồng ý điều kiện mà tôi đưa ra.

- Cậu có quyền không thỏa thuận. - Tôi trả lời sau khi nhấp một muỗng cà phê.

- Tôi đề nghị đôi ăn sáng một tuần thành ăn trưa một tuần.

Vẫn như mọi khi, Kỳ Nhân bắt đầu màn thương lượng.

- Cũng như nhau thôi, tôi hiếm khi thức dậy sau 9 giờ.

- Tôi không nói về thời gian, ý tôi là chúng ta sẽ chuyển từ ăn sáng 40k ở quán sang cơm hộp 25k.

- Cũng như nhau thôi vì tôi chỉ ăn cơm hộp khi có kèm theo sinh tố trái cây.

- Đâu có được! Ăn là ăn uống là uống, cậu không được yêu cầu thêm như vậy.

- Nếu cậu nói thế thì chuyển từ sinh tố trái cây sang chè đậu đen.

- Cũng có khác gì nhau đâu! Cậu tính toán với cộng sự của mình vậy sao Nhân?

"Cũng có khác gì nhau đâu! Cậu tính toán với cộng sự của cậu vậy sao Nhân?". Chính xác là tôi cũng đang muốn nói câu này.

- Đây không phải là công việc chung của chúng ta nên không thể bảo là tôi "tính toán với cộng sự của mình" được. - Tôi giải thích cho "người thích làm công sự với mình".

- Coi như cậu giảm giá cho khách quen đi nha! Tôi đề nghị lâu bờ kè thay cho một tuần ăn sáng. Cậu thấy được không?

Vẫn như mọi khi tôi luôn là người kết thúc cuộc thương lượng bằng một mức giá mà thân chủ của mình có thể chấp nhận.

- Lẩu bò kê và cà phê cuối tuần.

- Đồng ý! - Kỳ Nhân đưa tay phải về phía tôi, chờ đợi một cái bắt tay.

Vậy thì bắt tay. Thương lượng thành công.

***

Kỳ Nhân kể cho tôi mọi điều về vụ án mà cậu ấy biết, trong khi ngậm cà phê nửa ngọt nửa đắng đang dần thấm vào đầu lưỡi của tôi. Với sự tự tin của một điều tra viên cấp thành phố, cậu ấy hỏi tôi một câu hỏi tu từ.

- Cậu cũng nghĩ rằng người con trai lớn là hung thủ và người quản gia là đồng phạm cho lời khai giả đúng không?

Phải nói như thế nào nhỉ? Tôi có nên "trả lời" câu hỏi tu từ của cậu ấy không? Với sự lịch thiệp của một thám tử trước khách hàng của mình, tôi gỡ chiếc mũ đang đội ngược trên đầu xuống, quyết định sẽ đáp lại.

- Nếu tôi là cậu có lẽ tôi cũng sẽ nghĩ như vậy. Nhưng... bởi vì tôi là một thám tử hành nghề tự do có rất ít kinh nghiệm nên tôi có những suy nghĩ khác.

- Thay vì cậu cứ bảo là "Tôi lại không nghĩ vậy" như mọi khi chắc là sẽ khiến tôi dễ chịu hơn đấy.

- Cậu cảm thấy không vui trước việc tôi không đồng ý với ý kiến của cậu sao?

- Không có gì! - Giọng hậm hực. - Cậu nói tiếp đi! - Kỳ nhân yêu cầu.

- Như vừa nói, tôi nghĩ rằng suy luận người con trai lớn là hung thủ và người quản gia là đồng phạm là không hợp lý.

- Bởi vì người con trai lớn không có động cơ?

- Tất nhiên không phải vì lý do đó. Cũng giống như cậu, tôi cũng nghĩ rằng chúng ta không thể biết hết được những thủ oán bên trong của hung thủ.

"Vậy vì sao?" Tôi có thể nhận ra câu hỏi không cất thành lời của Kỳ Nhân. Để không mất thêm thời gian của cậu ấy, tôi giải thích luôn.

- Là vì nếu người quản gia là đồng phạm của người con trai lớn, thì việc khai với cảnh sát rằng người con trai lớn có mặt cùng mình trong khoảng thời gian nạn nhân bị sát hại sẽ hay hơn rất nhiều là tự vẽ ra một hàng dấu dếp của một ai đó, phải không? Điều đó thậm chí chẳng giúp người con trai lớn thoát khỏi danh sách bị tình nghi mà chỉ càng khiến mọi người tin rằng kẻ tạo ra hàng dấu dếp chính là người con trai lớn. Bởi chỉ có duy nhất anh ta là có khả năng làm được điều đó.

- Đúng thật như vậy nhỉ. Nhưng nếu người quản gia không phải kẻ đồng phạm, nghĩa là lời khai về hàng dấu chân là có thật, vậy không lẽ người con trai lớn sau khi sát hại bố mình lại bất chấp nguy hiểm có thể bị người khác phát hiện, nhất quyết ở lại hiện trường hơn một tiếng đồng hồ? Vì sao phải làm vậy? Vì hiện trường có gì khiến anh ta phải lưu lại? Hay vì anh ta không thể rời khỏi hiện trường?

Ngay lúc này, dường như có một tia sáng loé lên ngang đầu của Kỳ Nhân.

- Tôi hiểu rồi anh ta không thể rời khỏi hiện trường vì trời mưa! Nếu bị ai khác trong gia đình phát hiện ướt mưa khi chạy về nhà chính thì sẽ bị nghi ngờ. Đúng như vậy phải không?

- Rất tiếc nhưng không phải như vậy. - Câu nói của tôi khiến Kỳ Nhân một lần nữa cảm thấy không vui. - Căn nhà chính chắc hẳn sẽ có rất nhiều lối để vào như cửa chính, cửa sau, các cửa ra vườn hoa và căn hộ của nạn nhân, khả năng mọi người trông thấy cũng không cao. Cho nên thay vì liều lĩnh ở lại hiện trường chờ hết mưa thì về ngay trong cơn mưa có lẽ là khả thi hơn.

- Vậy còn lời khai về hàng dấu dếp của người quản gia? Không lẽ người con trai lớn quay trở lại hiện trường sau đó?

- Chắc chắn là không phải vậy. - Tôi quả quyết. - Nếu anh ta là hung thủ, anh ta sẽ không làm vậy. Chẳng ai biết trước cơn mưa sẽ tạnh vào khi nào để lựa chọn thời điểm quay trở lại hiện trường. Mà quay lại hiện trường để làm gì? Để tạo ra hàng dấu dếp có ra mà không có vào? Điều đó chỉ càng khiến anh ta trở thành nghi phạm số một.

- Nhưng mà chỉ có mỗi anh ta là có khả năng tạo ra hàng dấu dếp như vậy, chẳng phải sao?

Kỳ Nhân nhìn tôi đầy thăm dò, cứ như một chàng trai chờ đợi cái gật đầu của cô gái sau khi tỏ tình vậy.

Thật đơn giản để nói ra câu trả lời, nhưng tôi muốn gợi ý cho cậu ấy một chút nữa.

- Thế cậu nghĩ vì sao chỉ có một hàng dấu dếp hướng ra? - Tôi hỏi lại.

- Dĩ nhiên là do trời mưa lớn đã xóa mất hàng dếp đi vào. Chẳng phải nền sân rất ướt sao? - Quả nhiên là cậu ấy sẽ nói y chang người quản gia.

- Thật ra thì thứ xóa mất hàng dếp đi vào là nước.

- Nước với mưa thì có khác gì nhau?

- Cậu vẫn chưa hiểu ra sao? Nước mà tôi nói đến là nước chứ không phải là mưa. Còn nước mà cậu đang nghĩ đến là mưa chứ không phải là nước mà tôi đang nói đến. Nói tóm lại nước mà tôi nói đến đó là nước chứ không phải là nước mưa.

Giải thích như thế chỉ càng khiến Kỳ Nhân rối thêm. Nhìn bộ mặt ngờ nghệch của cậu ấy kia, chắc là tôi phải nói huyet tẹt ra luôn thôi.

- Thực chất muốn tạo ra một hàng dấu dếp như vậy rất đơn giản. Không cần phải đi vào trước khi mưa tạnh, rồi trở ra sau khi mưa tạnh. Việc cần làm chỉ là chờ con mưa tạnh hẳn, đi vào để tạo ra hàng dấu dếp đi vào, đến khi đi ra tìm cách xoá hàng dấu dếp đi vào lúc này là xong.

- Nhưng mà bằng cách nào? Trời đã tạnh mưa thì làm sao xoá được?

- Tôi đã nói rồi mà, thứ xoá hàng dấu dếp đó là nước. Khi đi ra chỉ cần cầm theo một bình nước, đi song song với hàng dấu dếp trước, tưới nước lên và dùng tay làm phẳng mặt đất. Nạn nhân có cả một hàng rào bằng các loại cây kiểng nên chắc chắn ở căn hộ sẽ có bình tưới cây đúng không?

- Nhưng làm như vậy thì mặt đất trông sẽ không tự nhiên lắm.

- Chẳng sao cả, vì người vào sau sẽ chỉ chú ý đến thứ dễ chú ý hơn là hàng dấu dếp. Và những dấu vết đó rồi cũng sẽ bị dẫm tan tành bởi những người trong gia đình nạn nhân.

- Đúng vậy, khi cảnh sát đến thì nền sân đã không còn có thể phân biệt được là do bao nhiêu người, ra vào bao nhiêu lần. Nhưng nếu mà dùng cách đó thì kẻ có thể làm được ngoài người con lớn ra chỉ có mỗi người con thứ? Cậu muốn ám chỉ cậu ta là hung thủ sao?

- Tất nhiên cậu ấy không phải là hung thủ. Cậu ta có bằng chứng ngoại phạm khi nạn nhân bị sát hại mà.

- Vậy là do người con lớn tạo ra những dấu dếp đó?

- Không! Vẫn người con thứ, chính anh ta là người tạo ra hàng dấu dếp kì lạ đó. Đến đây cậu đã hiểu chưa?

- Thôi cậu giải thích luôn đi! Bị cậu xoay vòng vòng nãy giờ tôi chóng mặt lắm rồi.

- Nói tóm lại, hàng dấu dếp là do người con thứ tạo ra nhưng anh ta không phải là hung thủ. Còn lý do vì sao anh ta làm như vậy? Để giải thích cho điều này hãy cùng nhớ lại lời khai của anh ấy! Anh ấy khai rằng ngồi xem TV đến khi con mưa tạnh thì về phòng, nghe qua thì cảm giác rất bình thường nhưng thật ra lại không bình thường tí nào. Vì sao ư? Bởi vì chương trình TV mà anh ấy xem là trận tranh vé vào bán kết Champions league giữa Barca và Juve.

- Trận đấu vẫn chưa kết thúc nhưng anh ta đã bỏ xem, ý cậu là như vậy? Thì sao chứ? Dù sao cũng chỉ là tường thuật lại, nếu đã biết tỉ số thì tôi cũng chẳng muốn xem.

- Nhưng cậu không thấy lạ khi thời điểm anh ta dừng xem, lúc mà hiệp 2 đã diễn ra hơn 10 phút? Thông thường người ta sẽ dừng xem ở 20 phút đầu hiệp 1 nếu đó là một trận quá dở. Hoặc không thì thường "cố" coi cho hết hiệp 1 rồi nghỉ luôn. Nhưng người con thứ này lại ngồi xem đến khi hiệp 2 đã qua một lúc. Cho thấy việc xem bóng đá chỉ là cách anh ta giết thời gian trong khi chờ mưa tạnh. Vậy anh ta chờ mưa tạnh để làm gì? Chắc chắn không phải để trở về phòng của mình. Lời giải thích chỉ có thể là anh ta cần ra ngoài, hay nói chính xác hơn là anh ta cần qua căn hộ của bố mình.

- Anh ta cần qua căn hộ của bố mình? Để làm gì?

- Có nhiều lý do có thể nghĩ ra, như anh ấy muốn trực tiếp hỏi thăm sức khỏe của bố, hoặc ý kiến riêng về di chúc, hoặc bất kì lý do nào khác mà tôi không thể nào đoán được. Dù gì điều đó cũng không quan trọng. Điều quan trọng là anh ấy đã qua chỗ bố của mình, sau khi con mưa tạnh hẳn.

Kỳ Nhân gật đầu tỏ ý chấp nhận lời giải thích của tôi, cũng như ra hiệu cho tôi biết rằng "Tôi hiểu rồi, cậu hãy nói tiếp đi".

- Sau khi con mưa tạnh, người con thứ đi qua chỗ của bố mình. Lúc này là 8 giờ hơn, và bố của anh ta đã bị ai đó sát hại. Khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, anh ta đã tính hô hoán lên để thông báo cho mọi người. Nhưng rất may anh ta đã nhìn thấy một thứ, nên kịp dừng lại.

- Là cái gì?

- Phải nói rằng không may mới đúng, vì đó là thứ mà anh ta không muốn thấy. Nhưng thực tế thì anh ta đã nhìn thấy nó. Chính vì điều đó đã khiến sự việc sau đó trở nên vô cùng rắc rối.

- Vậy rốt cuộc đó là cái gì?

- Đó là dòng chữ bằng máu cạnh nạn nhân. Dòng chữ ghi "hồ", tên của anh ta.

- Cậu có nhầm không? Bên tổ phân tích đã bảo đó là một từ có độ dài từ 4 chữ cái và có tận cùng là "g" hoặc "y" mà?

- Bởi vì đó là dòng chữ khi bị xoá, còn dòng chữ ban đầu thì chỉ ngắn gọn là "hồ" thôi. Để tôi nói rõ về tình huống lúc này cho cậu dễ hình dung. Như vừa nói, sau khi phát hiện ra dòng chữ ghi tên mình ở cạnh bên nạn nhân, anh ta ngay lập tức hiểu ra có kẻ muốn đồ tể giết người cho mình. Trong tình huống thế này thì phải làm sao đây? Chắc chắn là phải xoá dòng chữ đó đi, nhưng có chắc xoá rồi cảnh sát sẽ không đọc ra hay không? Anh ta không

biết được vì anh ta không phải là cảnh sát. - Nói đến đây tôi thầm nghĩ cảnh sát có đọc ra được dòng chữ đầu mà. - Vì lo sợ cho dù có xoá đi thì cũng sẽ vẫn có người đọc được. Nên anh ta quyết định, thay vì xoá nó đi thì khiến nó trở thành tên của một người khác là một phương án an toàn hơn. Vì thế anh ta đã sửa nó thành "hồng". Tại sao lại là "hồng" mà không phải là một cái tên nào khác? Trong lúc rối loạn, cái tên "hồng" là thứ dễ dàng liên tưởng đến đầu tiên từ "hò", tôi cam đoan như thế.

Dùng muỗng nhỏ 3 đốt tay múc một ngụm cà phê đưa vào miệng, khi đã nuốt sạch trơn thứ chất lỏng màu nâu, sóng sánh, thơm lừng, tôi nói tiếp.

- Cũng chính điểm này đã khiến tôi loại đi trường hợp người thay đổi cái tên là người con trai lớn. Bởi vì chẳng ai ngốc đến nỗi sửa "Hoàn" thành "Hoàng" trong tình huống này. Về cơ bản thì cả 2 chẳng khác gì nhau.

Gật đầu liên tục này giờ như con chó đồ chơi thường đặt trong xe hơi, Kỳ Nhân bây giờ mới lên tiếng hỏi.

- Vậy ai là người xoá cái tên đó?

- Cũng chính là anh ta. - Tôi trả lời. - Vì sao anh ta lại xoá nó? Dễ hiểu thôi, vì anh ta nhận ra những chữ cái viết thêm vào sau có vẻ không khớp với những chữ có sẵn. Phải rồi 2 người khác nhau thì chữ viết tất nhiên sẽ khác nhau, đặc biệt với một nghiên cứu sinh Hàn Quốc sử dụng loại chữ tượng hình thường xuyên hơn là bảng chữ cái latin. Vì thế nét chữ sẽ không thống nhất. Nhận thấy việc chỉnh sửa chữ viết không thành công anh ta liền xoá luôn dòng chữ đó. Nhưng có lẽ do máu đã khô nên việc xoá đi trở nên khó khăn hơn. Cố gắng lắm thì anh ta cũng đã xoá xong. Mặc dù dòng chữ bị xoá lem nhem không thể đọc được, nhưng bộ phận phân tích của cảnh sát vẫn phỏng đoán ra rằng đó là một từ trên 4 chữ cái, và có chữ cái cuối cùng là "g" hoặc "y". Chính những điều này đã giúp tôi nhận ra nội dung thực sự của dòng chữ đó.

- Đến đây thì tôi hiểu rồi. Sau khi xoá dòng chữ, người con thứ ngay lập tức ra khỏi căn hộ, nhưng anh ta lại nhìn thấy dấu dẫm đi vào căn hộ của mình. Anh ta rơi vào tình huống bó tay cũng không được mà ở lại cũng không xong. Nếu ở lại hiện trường, anh ta bắt buộc phải thông báo cho mọi người về nạn nhân, nhưng do anh ta vừa xoá đi dòng chữ bằng máu, máu của nạn nhân có thể đã dính vào tay của anh ta. Cùng với dòng chữ bị xoá cảnh sát rất có thể sẽ nghi ngờ anh ta là hung thủ hoặc ít ra cũng đoán được anh ta là kẻ đã phá hoại hiện trường, rồi anh ta phải khai ra đó là dòng chữ viết tên mình. Và vì anh ta không biết được nạn nhân bị giết chính xác vào lúc nào, anh ta vốn không phải là cảnh sát. - Nghe Kỳ Nhân nói đến đây tôi thầm nghĩ cảnh sát như Kỳ Nhân cũng có biết cách xác định thời gian từ vong đầu mà. - Anh ta lo sợ nếu nạn nhân bị giết từ đêm hôm qua, lúc đó anh ta đang ngủ, nghĩa là không có bằng chứng ngoại phạm. Tất nhiên là nếu vậy thì tất cả mọi người đều không có bằng chứng ngoại phạm. Nhưng anh ta vẫn là kẻ khả nghi nhất vì dòng chữ tỏ cáo. Cho nên không thể ở lại được.

Lần này Kỳ Nhân không còn nhìn tôi đầy thăm dò nữa. Cậu ấy không cần chờ tôi gật đầu đồng tình mà nói một mạch.

- Nhưng nếu anh ta cứ mặc kệ hàng dấu chân đi vào mà bỏ đi thì cũng không được. Vì khi điều tra chứng cứ ngoại phạm, anh ta cũng sẽ nằm trong số các tình nghi khi vắng mặt trong khoảng thời gian mưa tạnh. Và vì anh ta không biết được nạn nhân bị giết chính xác vào lúc nào. Ở trường hợp này anh ta lo sợ nếu không may nạn nhân chỉ vừa mới bị giết, thì vừa không có bằng chứng ngoại phạm, cùng với dòng chữ mặc dù đã bị xoá, nếu nhờ không may cảnh sát vẫn đọc được và đoán ra được dòng chữ trước khi bị thay đổi, thì anh ta cảm chắc tội giết người.

Tôi tranh thủ nhấp một ngụm cà phê trong khi nghe Kỳ Nhân nói nốt phần còn lại.

- Đang không biết phải làm sao thì anh ta nhìn thấy bình tưới cây ở gần đấy. Thế là anh ta nghĩ ra cách thức tạo bằng chứng ngoại phạm giả cho mình bằng cách dùng bình tưới cây xoá dấu dẫm đi vào. Nhưng nếu thế thì rốt cuộc hung thủ thật sự là ai?

- Nói tới như vậy rồi mà cậu vẫn không đoán được hung thủ là ai? - Tôi hỏi người bạn cộng sự đang ngồi đối diện mình.

- Tôi chỉ nghĩ ra được tới đó thôi. Cậu nói luôn hung thủ đi!

- Hung thủ chính là người không có bằng chứng ngoại phạm vào thời điểm nạn nhân bị giết và có động cơ gây án.

- Có 3 người không có bằng chứng ngoại phạm là người con lớn, người em trai và người cháu. Nhưng trong số bọn họ chẳng ai có động cơ gây án cả.

- Sao cậu dám chắc rằng chẳng ai trong bọn họ có động cơ gây án? Chẳng phải chính cậu từng nói làm sao chúng ta có thể biết được những thù oán bên trong của hung thủ đó sao?

- Vậy theo cậu động cơ của vụ án này là gì?

- Theo tôi nó liên quan đến buổi họp công bố di chúc. Vì ngay sau đêm hôm đó nạn nhân đã bị sát hại.

- Ý cậu là có người không hài lòng về việc chia tài sản? Tôi cảm thấy nạn nhân trước khi chết đã làm việc này rất hợp lý, chẳng ai có vẻ gì là không vừa lòng cả.

- Vấn đề nó không nằm ở di chúc. Nó nằm ở điều chỉ mới được công bố trong buổi tối hôm đó.

Ngay lúc này, dường như có một tia sáng loé lên ngang đầu của Kỳ Nhân.

- Tôi biết rồi, đó là về căn bệnh ung thư gan giai đoạn 2. Mặc dù không hiểu căn bệnh này thì có liên quan gì đến động cơ của hung thủ, nhưng nếu đó là điều mà cậu ám chỉ thì nghi phạm của vụ này đã được thu hẹp lại chỉ còn 2 người. Là bố con người em trai, 2 người này chỉ mới biết về căn bệnh ung thư của nạn nhân vào tối hôm đó.

- Đúng vậy. Tôi đây rồi hẳn là cậu đã đoán được ai là hung thủ?
- Là ai nhỉ? Tôi không biết. Có điều gì để nhận biết được sao?
- Chính là trời mưa. Trong vụ án lần này cơn mưa đóng một vai trò rất quan trọng.
- Tôi chịu. Cậu nói luôn đi!

Thật tiếc, Kỳ Nhân đã đến rất gần với đáp án. Nhưng cũng giống như hầu hết học sinh trung học, cậu ấy thích chép theo văn mẫu hơn là tự viết một bài của riêng mình.

- Như đã nói lúc nãy, nếu cho rằng động cơ có liên quan đến chuyện công bố căn bệnh ung thư vào tối hôm thứ sáu, thì ngay tối đó hung thủ chắc đã muốn gặp riêng và giết nạn nhân. Nhưng buổi họp gia đình kết thúc khá muộn, nạn nhân đã về căn hộ của mình nghỉ ngơi và không tiếp ai sau đó. Vì thế hung thủ đành phải chờ đến sáng hôm sau, khi nạn nhân vừa thức dậy. Mọi người trong gia đình đều biết nạn nhân thường thức dậy vào 6 giờ 30.

Chân dung về hung thủ đang dần hiện rõ trong mắt Kỳ Nhân, những mảnh ghép cuối cùng đang dần được lắp vào đúng vị trí của nó.

- Lúc 6 giờ 30 thì trời chưa mưa. - Tôi tiếp tục. - Hung thủ lúc này đã vào được căn hộ của nạn nhân, gây án và tạo ra lời nhắn giả. Nhưng trời bỗng đổ mưa to. Con mưa trái mùa đầu tiên đến bất ngờ, nên chắc chắn hung thủ chẳng biết để chuẩn bị dù. Và ở chỗ nạn nhân cũng chẳng có sẵn. Tuy nhiên dù mưa có to thế nào, dù là không có dù thì hung thủ vẫn phải rời khỏi hiện trường. Tức là hung thủ sẽ bị ướt mưa sau khi từ hiện trường trở về.

Mặc dù khoảng cách giữa căn hộ nạn nhân và khu nhà chính không quá xa. Tôi đoán vậy, vì Kỳ Nhân không nói với tôi chi tiết này.

- Không ướt nhiều thì cũng sẽ ướt ít nếu chạy dưới mưa. Miễn là ướt thì là phải thay quần áo. Người cháu trai từ khi ăn sáng do người quản gia phục vụ, cho đến khi cùng xem bóng đá với bố và anh họ của mình không hề thay đổi quần áo. Chỉ có người em trai của nạn nhân, vào xem TV lúc gần 7 giờ, trước đó không ai trông thấy ông ta mặc loại trang phục như thế nào.

- Tôi hiểu rồi, sau khi gây án và trở về phòng của mình, ông ấy lập tức thay đổi quần áo bị ướt mưa, rồi giả vờ như vừa thức dậy, vào phòng khách xem TV cùng con trai. - Kỳ Nhân cuối cùng cũng đã hiểu ra vấn đề.

- Nhưng còn bằng chứng?

Thật ra thì kết thúc vụ án ở đây cũng được rồi. Khi mà đã xác định được hung thủ, việc buộc hẳn nhận tội chỉ là chuyện nhỏ, cảnh sát vốn rất giỏi điều này. Nhưng không sao tôi có thể giúp cảnh sát tiết kiệm thời gian.

- Bằng chứng nằm ở camera an ninh bí mật đặt trước căn hộ của nạn nhân. - Tôi trả lời khi vừa uống ngụm cà phê cuối cùng trong ly.

- Có camera bí mật ở trước căn hộ của nạn nhân sao? Làm sao cậu biết điều đó? - Kỳ Nhân kinh ngạc thấy rõ. Cũng phải thôi, tôi chưa từng đến hiện trường, nhưng lại nói những điều về hiện trường mà ngay cả những người đã từng đến hiện trường như Kỳ Nhân cũng không biết được.

- Chẳng phải hệ thống camera an ninh và chuông báo động mới lắp đặt cách đó một tuần sao? Bởi vì nạn nhân sống một mình ư? Nếu vậy thì hẳn phải cho lắp đặt từ khi căn hộ vừa xây dựng xong chứ không phải mãi đến bây giờ. Lý do hợp lý nhất ở đây là vì sự có mặt của người em trai hay cò bạc của nạn nhân. Nạn nhân một mặt không thể bỏ rơi em trai của mình sống khổ cực, một mặt vẫn không thể tin tưởng hoàn toàn một kẻ đã từng thất hứa rất nhiều lần. Cho nên dĩ nhiên là phải gắn camera an ninh công khai quanh nhà và camera bí mật chỉ một mình nạn nhân biết. Chỉ cần tìm trong căn hộ của nạn nhân, chắc chắn sẽ tìm ra đầu ghi những đoạn video an ninh bí mật đó.

Kỳ Nhân mắt tròn xoe nhìn tôi. Đó có phải là biểu hiện của sự ngưỡng mộ không? Tôi không dám chắc, những thứ liên quan đến cảm xúc tôi thường không suy đoán được.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Lời Nhắn Ở Hiện Trường - Chương Kết Thúc

Mấy hôm sau, khi mà vụ án đã chính thức khép lại, như đã hứa Kỳ Nhân mời tôi ăn lẩu cá kèo bờ kè. Trong bữa ăn Kỳ Nhân kể lại cho tôi về động cơ của người em trai.

"Anh trai của ông ta giàu có và luôn giúp đỡ ông ta khi cần. Điều đó khiến ông ta luôn mong đợi có một ngày, khi ông ta trở nên giàu có còn anh trai mình thì thất bại, lúc đó ông ta sẽ ra tay giúp đỡ ngược lại anh mình. Thật là một suy nghĩ tức cười, nhưng ông ta đã nói như vậy. Vì thế nên ông ta luôn trông chờ vào may mắn từ những trò cá cược. Rồi đến hôm họp gia đình khi nghe anh trai mình nói rằng bị ung thư và không còn sống được bao lâu, giấc mơ mà ông ta thường tưởng tượng sụp đổ. Ông ta không chấp nhận được việc anh của mình sẽ chết bất kì lúc nào. Ông ta không còn cơ hội để vượt qua người anh. Nên ông ta giết anh của mình."

Còn về lý do ông ta tạo ra lời trần trối giả để đổ tội cho cháu mình? Mục đích là muốn khiến nội bộ gia đình người anh lục đục, nghi kỵ lẫn nhau. Điều này là do tôi tự nghĩ, Kỳ Nhân không đề cập, tôi cũng không hỏi đến.

Sau bữa ăn, Kỳ Nhân chở tôi về văn phòng của mình khi người cả hai đã thấm hơi bia. Trên đường, người xe vẫn còn nhộn nhịp lắm. Ánh sáng đèn đường, đèn giao thông, đèn xe, đèn từ các biển quảng cáo... chúng làm người ta không còn nhận ra ánh sáng yếu ớt từ những vì sao.

Sài Gòn không có sao đêm, Sài Gòn không bao giờ ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Lí Do Của Căn Phòng Kín - Chương Mở Đầu

Một vụ án tiếp theo lại ra mắt, lần này là một vụ án về căn phòng kín nhé. Cùng với những gọi mở về quá khứ của Thiên Nhân, các mối quan hệ và những bí ẩn... Đây là vụ cuối cùng của tập 1 rồi đấy. Đọc và chia sẻ truyện nhé, tác giả cần thấy sự tương tác của mọi người để có động lực viết tiếp lắm!

Nhắc đến Sài Gòn không thể không nói đến ẩm thực. Sài Gòn tuy không có món nào gọi là đặc sản, nhưng do sự đa dạng về dân cư, đủ các tầng lớp người từ khắp nơi trên đất nước, người nước ngoài tập trung về đây sinh sống mà ẩm thực cũng trở nên vô cùng đa dạng.

Các món ăn với đủ mọi phong cách, đủ mọi phương vị, từ Bắc chí Nam, từ cao cấp đến bình dân, từ cầu kì đến đơn giản. Có điều kiện bạn nhất định phải đến Sài Gòn để chiêu đãi bản thân. Dù cho nền ẩm thực của Sài Gòn là sự pha tạp, trộn lẫn. Dù cho những món bạn từng biết, từng quen thuộc, đặc sản của nơi nào khác, nhưng trải qua cái biến của người Sài Gòn nhất định cũng sẽ có một hương vị khác, một chất riêng không trộn lẫn. Mang đậm dấu ấn Sài Gòn.

- Pizza hôm nay không ngon nhỉ? – Kỳ Nhân chau mày.
- Ừ, hình như mỏng hơn mọi lần! – Tôi đáp.
- Ý tôi là vị của nó hơi khác. Hơi mặn!
- Ừ! Nếu mà có thêm sinh tố dâu thì ngon hơn.
- Cậu có bị điên không? Tôi đang nói về vị của pizza, liên quan gì đến sinh tố dâu?
- Cậu sùng sỏ với ai đấy? Đây là văn phòng của tôi đấy. – Tôi quát lại.
- Nay, tôi mua pizza cho cậu đấy nhé! – Kỳ Nhân kẻ công.
- Vậy sao không mua thêm sinh tố dâu?
- Cái gì? Sao cậu trơ trên dử vậy!
- Thì cậu cũng uống mà?
- Thật hết nói nổi.

Vâng, đó là cuộc sống thường ngày của tôi, từ sau khi Kỳ Nhân và tôi trở thành cộng sự. Mỗi khi rảnh rỗi, thường là vào cuối tuần thứ hai của tháng, Kỳ Nhân sẽ mua đồ ăn, thường là pizza hoặc đồ ăn sẵn, mang sang cùng ăn với tôi. Cũng chẳng có gì tốt lành. Cậu ấy nếu không nhờ tôi tư vấn về những vụ án đang bế tắc, thì cũng là bắt tôi kể cho nghe những vụ mà tôi từng trải qua.

- Hôm nay cậu kể tôi nghe một vụ nào đó nữa đi! – Kỳ Nhân đề nghị.
- Có vụ nào nữa đâu. Đều đã kể cho cậu nghe hết cả rồi. – Tôi thoái thác.
- Không thể nào. Nếu vậy kể về lí do vì sao cậu trở thành thám tử đi!
- Vì sao hả? Vì thầy tôi muốn giải nghệ, nên quyết định truyền nghề cho tôi.
- Ý tôi hỏi là vì sao cậu muốn làm thám tử kia, chứ có phải... mà thôi cậu nói về thầy cậu đi! Vì sao ông ấy muốn giải nghệ vậy?

- Tại ông bị cảnh sát bắt.
- Là sao? Ông làm gì phi pháp hả?
- Chuyện kể ra thì dài dòng lắm.
- Thì cứ kể đi! Tôi đang nghe nè.
- Để ăn nốt miếng này đã. – Vừa nói tôi vừa ngoạm nốt miếng pizza cuối cùng trong hộp. Tất nhiên không quên sai Kỳ Nhân “Cậu rót hộ tôi ly nước đi! Nhanh lên!”

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lí Do Của Căn Phòng Kín - Chương Thử Trí 1

Giống như hầu hết những thiếu niên khi vừa tốt nghiệp phổ thông, Thiên Nhẫn rất háo hức được trải nghiệm cuộc sống tự lập.

Sau khi trượt trường đại học mà ba của cậu “chọn dùm”, Thiên Nhẫn đăng kí vào một trường luyện thi lại cách nhà hơn 15 km. Ngôi trường có kí túc xá nội trú nên ba của cậu đã đồng ý lời thuyết phục “sẽ tốt hơn cho việc ôn thi nếu có thể ở lại kí túc xá trường”. Thiên Nhẫn dùng số tiền đóng học phí để thuê một phòng trọ nhỏ ở khu vực vùng ven quận 4 và mua một chiếc xe đạp. Cậu cũng đã tìm được một việc làm bán thời gian tại một khách sạn ở quận 7. Cơ bản kế hoạch dọn ra khỏi nhà và bắt đầu cuộc sống tự lập của cậu đã thành công.

Từ một anh chàng vừa đủ 18 tuổi với nước da trắng như con gái, tóc đen cắt gọn theo quy định của ngôi trường trung học danh tiếng nhất quận 1, lúc nào cũng kè kè cặp kính cận gọng đen nhàm chán, chỉ trong vòng 6 tháng Thiên Nhẫn đã thay đổi thành một diện mạo hoàn toàn khác.

Thiên Nhẫn vào thời điểm này đã không còn đeo kính cận gọng đen nữa, cậu ấy chọn cách đeo kính áp tròng cho đến khi dành dụm đủ tiền mổ mắt. Thiên Nhẫn cũng đã nuôi đủ tóc để tạo kiểu đầu mà cậu vẫn hằng mong muốn. Chỉ có làn da trắng là mãi không thay đổi. Như thế cũng tốt, bởi Thiên Nhẫn yêu thích màu da sáng hơn.

Cậu ấy hiện tại rất tự hào về vẻ ngoài điển trai của mình.

Tuy nhiên, đẹp trai không thôi vẫn chưa đủ. Sâu thẳm trong ánh mắt Thiên Nhẫn là một nỗi muộn phiền. Cậu luôn thường tự vấn bản thân câu hỏi “Thật ra mình muốn trở thành người như thế nào?” mỗi đêm trước khi ngủ.

Một câu hỏi ngờ nghệch mà cậu đã luôn muốn biết đáp án kể từ năm cuối lớp 9.

Người thiếu niên sống trong sự bảo bọc quá đà của gia đình này được vẽ sẵn con đường đến một tương lai sáng lạn, nơi có mọi thứ mà ba cậu thích, nhưng hình như Thiên Nhẫn lại thích một điều khác hơn.

Nhưng là điều gì? Cậu cũng không rõ. Chỉ là cậu cảm thấy cậu thích một cuộc sống khác với mong muốn của ba cậu.

Thiên Nhẫn yêu thích việc đọc sách. Cậu thích các loại sách khoa học, lịch sử và phóng sự xã hội. Thiên Nhẫn cũng thích thể thao. Môn thể thao yêu thích của cậu là cầu lông và đá cầu. Ngoài ra cậu còn thích ăn và ngủ.

Thật khó để nghĩ ra một ngành nghề nào phù hợp với những sở thích của mình. Cho nên Thiên Nhẫn quyết định phải thay đổi môi trường sống. Cậu không muốn đi theo con đường mà ba cậu chọn dùm mình nữa.

“Trải qua cuộc sống tự lập, có lẽ sẽ biết bản thân muốn gì.”

Thiên Nhẫn đã nghĩ như vậy.

Tuy nhiên cuộc sống tự lập không đơn giản như cậu nghĩ. Thiên Nhẫn phải tự làm mọi thứ mà không có sự hỗ trợ của bất kì ai. Chưa kể đến vấn đề về sinh hoạt phí, khẩu phần ăn bị cắt giảm cũng ảnh hưởng rất nhiều đến sức khỏe bình thường vốn đã không tốt của cậu.

Dù vậy, Thiên Nhẫn mỗi ngày đều phải làm ít nhất 10 giờ đồng hồ tại một khách sạn 4 sao ở quận 7. Công việc tiếp tân kiêm lao công khá vất vả và đòi hỏi phải thức khuya vào 4 ngày/1 tuần.

Hôm nay là một ngày như thế. Thiên Nhẫn trực quầy tiếp tân vào ca hai, tức là từ 5 giờ chiều đến 6 giờ sáng ngày mai. Sau khi hết ca trực đầu tiên, Hữu Minh, một nhân viên khác của khách sạn, bàn giao quầy lại cho cậu và tiếp tục làm một số công việc dọn dẹp trước khi ra về. Lúc mà Hữu Minh đang tranh thủ lau lại sảnh chính thì có một nhóm hai vị khách từ hướng lối cửa thông qua khu hồ bơi bước lướt qua chỗ Thiên Nhẫn, phía bàn tiếp tân, tiến về thang máy.

Rất nhanh chóng để nhận ra, một trong hai người họ là chú Kiệt, bạn của ba mình.

Thiên Nhẫn nghĩ trong đầu “Hình như là chú Kiệt làm nghề đòi nợ thuê hay theo dõi gì đó?”.

Thiên Nhẫn lục lại trong từ điển của bản thân, phần danh mục nghề nghiệp, cái tên chính xác của loại công việc mà cậu cần để miêu tả về người bạn của ba mình.

“À nhớ rồi, là thám tử. Là chú Khắc Kiệt thám tử.”

Thiên Nhẫn đã phải tự khen mình khi có thể nhớ ra được đúng tên công việc hiếm gặp đó.

Về phần chú Khắc Kiệt, đã rất lâu không thấy chú ghé chơi nhà, cũng phải từ hồi Thiên Nhẫn học lớp 6. Tuy vậy trông chú ấy cũng không có nhiều thay đổi. Một người đàn ông cao lớn vạm vỡ, tóc tai bồm xồm, râu quai nón, lông mày rậm và màu da rám.

“Có lẽ là người gốc Ấn” Thiên Nhẫn đã từng nghĩ về chú như vậy vào ngày nhỏ.

Chú Kiệt khoảng tuổi ba của Thiên Nhẫn, tức là mới chỉ hơn 40.

“Nhưng nhìn có vẻ hơi già” Thiên Nhẫn nghĩ như vậy khi gặp lại người bạn cũ của ba mình.

Chú Kiệt vừa đi bơi về. Đó là một suy luận dễ hiểu, vì chú ấy bước ra từ cửa thông với khu hồ bơi. Bản thân chú lúc này đầu tóc vẫn còn ướt nước, lại cời trần và chỉ mặc độc mỗi quần bơi. Không những vậy, người khách nữ đi cùng chú cũng trong tình trạng tương tự. Có khác chăng là cô ấy mặc loại áo bơi một mảnh, trên tay đeo một vòng thun gắn chìa khoá phòng và miếng thẻ nhựa màu xanh thâm khắc số 508.

Xét về ngoại hình cả hai trông rất xứng đôi. Cùng nhau nghỉ tại một khách sạn, đi bơi riêng chỉ có hai người nữa chứ.

“Đây hẳn là vợ của chú ấy rồi!” Thiên Nhẫn đã nghĩ như thế khi nhìn thấy người khách nữ đi cùng chú Kiệt.

Chẳng riêng gì Thiên Nhẫn, ai mà lại không nghĩ như vậy chứ?

Nhưng Hữu Minh thì không như thế. Cậu ấy chỉ gọi to hai tiếng “Chú ơi!” để thu hút sự chú ý của chú Kiệt, trong khi đáng lẽ phải kêu “Cô chú ơi!”. Hữu Minh hình như không quan tâm đến quý bà đi cùng chú, gác lại công việc lau dọn còn dang dở, bước chân băng băng về hướng đã định.

Khi đã tiến tới đủ gần vị khách nam, cậu thanh niên trạc tuổi Thiên Nhẫn với mái đầu nhuộm màu đất, trên người mặc trang phục đơn giản hỏi chú Kiệt bằng giọng Phú Yên đặc trưng.

- Có phải chú ở phòng 505? Chú không có chìa khoá vào phòng đúng không ạ? Bạn cùng phòng với chú lúc này có nhấn tin vào điện thoại của khách sạn dặn cháu cho chú mượn chìa khoá dự phòng. Vì chú ấy đã ra ngoài nhưng lại quên gửi lại chìa khoá cho tiếp tân.

Sau khi chắc chắn rằng chú Kiệt đã hiểu rõ vấn đề, Hữu Minh hướng dẫn chú lại chỗ Thiên Nhẫn lấy chìa khoá dự phòng. Dù rằng đã rất tránh né việc nhìn thẳng vào chú, Thiên Nhẫn không muốn bị người bạn cũ của ba mình nhận ra bởi nỗi lo có một ngày nào đó người này sẽ đem chuyện cậu ấy đi làm thêm trong khách sạn kể lại với bạn của mình, tuy nhiên vị thám tử già này quả thật trí nhớ vẫn còn rất tinh tường. Cho dù lần cuối cùng cả hai gặp nhau đã cách hơn 7 năm, Thiên Nhẫn một phần trải qua giai đoạn dậy thì đã thay đổi khá nhiều, một phần khác phong cách trau chuốt hiện tại so với hình ảnh một học sinh chuẩn mực ngày bé thật sự là không còn điểm nào liên quan, vậy mà ông chú này chỉ liếc sơ đã gọi đúng phước tên “Thiên Nhẫn!”.

Cho nên đành phải xã giao vài câu thôi.

Vẫn giữ lối nói chuyện tung tung như xưa, chú Kiệt tỏ ra bất ngờ về ngoại hình và cuộc sống hiện tại của Thiên Nhẫn.

- Còn tưởng cháu sẽ trở thành một doanh nhân, thì ra không phải chọn cái đầu, mà là chọn cái mặt. Haha!

(Đây sẽ là câu đố cho các bạn đọc giả. Hãy giải thích ý nghĩa thật sự câu nói trên của chú Kiệt. Đáp án sẽ có trong vụ án cuối cùng của tập 3. Bây giờ mới chỉ là vụ cuối của tập 1 thôi nên vẫn còn rất nhiều thời gian. Trả lời bằng cách inbox vào facebook Dương Ami của mình hoặc bình luận trực tiếp bên dưới để mình biết nhé. Không có quà gì cả, chỉ chơi cho vui thôi nhé!)

Thiên Nhẫn cười miễn cưỡng trước câu nói đùa ẩn ý rồi rẽ câu chuyện quay ngược về chú Kiệt. Cậu hỏi về sức khỏe, về công việc và về người phụ nữ đang đứng cạnh chú. “Hai người không phải vợ chồng?” Thiên Nhẫn vẫn chưa hoàn toàn tin vào lời kể của người khách nam.

Vậy ra chú, cô đây cùng hai người nữa đang nghỉ tại khách sạn cùng nhau. Cô đây là khách hàng của chú. Mọi người vừa thuê phòng vào buổi sáng và sẽ đi Tây Nguyên bàn công việc vào ngày mai.

Sau phần chào hỏi xói lở, cả hai trở lại vấn đề chính. Như đề nghị từ Hữu Minh, Thiên Nhẫn lấy trong tủ của quầy ra một chùm to chìa khoá, nhanh chóng tháo chiếc chìa nhỏ màu đồng đen có dán nhãn “505” trong đấy và đưa cho chú Kiệt một cách kính cẩn. Không quên dặn dò người khách nhận chìa khoá dự phòng “Sau khi bạn chú về, chú nhớ đem trả lại cho quầy tiếp tân nhé!”. Người khách nam đáp lại câu đảm bảo, chào tạm biệt cậu trai và lại cùng người bạn nữ của mình đi về hướng thang máy. Chỉ vừa ngoảnh mặt đi, Thiên Nhẫn và Hữu Minh đã không còn thấy bóng dáng hai vị khách ấy trong sảnh khách sạn nữa.

Hữu Minh tiếp tục công việc đang dang dở, cậu ấy mất thêm tầm 15 phút, nhanh hơn hẳn mọi ngày, trước khi xách chiếc túi vải nhỏ đựng quần áo chuẩn

bị ra về.

Khi cánh cửa kính tự động giữa sảnh chính mở ra về hai phía một lần nữa, khoảng sau khi Hữu Minh đã ra về hơn 15 phút, một người đàn ông cao gần m8, mặc cả bộ đồng một màu xanh lục bước vào, theo sau ít bước là một người nữa, trẻ hơn nhưng phong cách tương tự.

Cả hai mặt mũi lầm lì tiến thẳng về phía Thiên Nhẫn, trước sự ngỡ ngàng theo dõi của tất cả mọi người có mặt ở sảnh.

Thời điểm người đàn ông ấy rút từ trong chiếc ví da cũ của mình ra một tấm thẻ có mặt sau màu đỏ giơ lên trước mặt Thiên Nhẫn và nói lớn “Tôi là thượng úy Hàn Lương, điều tra viên thuộc phòng cảnh sát hình sự thành phố. Chúng tôi nhận được thông báo tại phòng 505 của khách sạn xảy ra án mạng. Yêu cầu phía khách sạn hợp tác để chúng tôi xác minh thông tin trên!”, mạch máu trong đầu Thiên Nhẫn đột nhiên căng tức.

Đây là lần đầu tiên cậu đứng gần cảnh sát đến như vậy. Cái khí tiết vô hình mà bộ cảnh phục ẩn chứa gây ức chế sự hoạt động các giác quan của cậu. Cậu không rõ vì sao bộ trang phục vốn mang lại cho người khác sự an tâm ấy lại khiến cậu cảm thấy khó chịu, xen lẫn với hưng phấn.

Nhận ra vẻ mặt căng cứng của chàng tiếp tân trẻ, người cảnh sát lớn tuổi nhấn mạnh lại một lần nữa câu “Yêu cầu anh hợp tác!”. Bấy giờ Thiên Nhẫn mới trấn tĩnh lại, thần thái bỗng nhiên hoàn chuyển thành kiểu rất mực tự tin, đáp “Tất nhiên rồi!”.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lí Do Của Căn Phòng Kín - Chương Thử Trí 2

Tương tác đi mọi người, truyện sắp hoàn rồi đây (chỉ còn 3 chương nữa thôi).

Vui lòng add nick facebook tác giả <http://facebook.com/vuhaiduong.vn> (Dương Ami)

Hãy cho tác giả biết suy nghĩ của mọi người về truyện nhé.

Giống như hầu hết những người đàn ông trên 40 tuổi nhưng vẫn còn độc thân, chú Kiệt có một đời sống tình cảm không mấy suôn sẻ.

Theo như lời của ba Thiên Nhẫn, chú Kiệt và ông là đôi bạn thân. Cả hai cùng học chung một lớp từ khi còn là học sinh trung học. Có một thời điểm chú Kiệt từng tâm sự với người bạn thân của mình về chuyện đang yêu thầm một cô gái, nhưng chỉ duy nhất lần đó, sau này ba của Thiên Nhẫn cũng chưa từng nghe lại một chuyện nào tương tự.

Sau khi học hết cấp ba, cả hai cùng đăng kí vào trường cao đẳng cơ khí thành phố, lực học của chú Kiệt vốn không tốt bằng ba của Thiên Nhẫn, kết quả cả hai chấm dứt khoảng thời gian đồng học 7 năm. Chú Kiệt rời Sài Gòn, xin vào làm tại một nhà máy ở Đà Nẵng. Chính thức mỗi người mỗi chí hướng, đơn độc bước đi trên con đường tìm tương lai.

Năm 23 tuổi, ba Thiên Nhẫn kết hôn, cô dâu là cô bạn cùng học chung ngày nhỏ. Hôm đó không rõ chú Kiệt hay tin từ ai nhưng đã đến rất sớm. Gặp lại người bạn thân đã mất liên lạc từ lâu, ba của Thiên Nhẫn vô cùng xúc động. Cả buổi hôm đó, trừ những khi phải cùng cô dâu đi mời rượu quan khách, hai người bạn quăn quít với nhau như hình với bóng.

Một thời gian ngắn sau, chú Kiệt chuyển hẳn về Sài Gòn sinh sống và mở một văn phòng thám tử nhỏ gần nhà bạn mình. Hai người bạn ngỡ thất lạc nay đã nối lại mối quan hệ thân thiết như xưa.

Công việc kinh doanh của ba Thiên Nhẫn khá bận rộn, có những tháng ông phải đi miền Tây bảo trì máy cho khách gần cả 20 ngày. Việc nhà một tay giao cho cô vợ trẻ đang bầu bí quán xuyến. Cũng may có chú Kiệt thường hay ghé nhà phụ giúp vợ ông những việc nặng nhọc. Còn nhớ vào ngày mẹ Thiên Nhẫn trở dạ, hôm đó chú Kiệt cùng ba Thiên Nhẫn thức canh suốt đêm trước cửa phòng hộ sinh. Khi mà Thiên Nhẫn cất tiếng khóc đầu tiên trong đời, chú Kiệt đã ngó ý mong muốn trở thành ba đỡ đầu cho đứa nhỏ. Có điều ba của Thiên Nhẫn đã khéo léo từ chối. Ông không muốn người bạn của mình có lý do để trở thành một người cha đơn thân.

- Cậu cũng nhanh tìm một cô để cưới và sinh con cho đi! - Ba của Thiên Nhẫn đã trêu người bạn thân của mình như thế.

Nhưng người đàn ông này không hiểu cố chấp điều gì, cương quyết theo đuổi chủ nghĩa độc thân. Nhiều năm sau đó, khi mà nhiều lần khuyên can không thành, ba của Thiên Nhẫn đã thôi không nói về việc vợ con với chú Kiệt nữa. Gia đình nhỏ 3 người đã chấp nhận một ông chú già độc thân thường ghé chơi nhà như là thành viên thứ tư.

Cho đến đầu năm Thiên Nhẫn học lớp 6, mẹ cậu mất vì một tai nạn giao thông. Thiên Nhẫn và ba đã khóc rất nhiều khi hay tin dữ. Suốt 2 hôm đám tang, chú Kiệt không đến tiễn. Chú bảo rằng “đang bận việc ở tỉnh”. Kể từ đó về sau Thiên Nhẫn không thấy chú ghé nhà chơi nữa. Có lần Thiên Nhẫn hỏi ba về chú, ba cậu chỉ nói gọn “chú Kiệt rất bận”.

Có đôi lần Thiên Nhẫn chủ động đạp xe qua chỗ văn phòng thám tử của chú Kiệt, nhưng không thấy mở cửa. “Chú Kiệt quả thật rất bận” cậu đã nghĩ như vậy. Nửa năm sau đó Thiên Nhẫn phải tập với việc sống một mình nhiều hơn khi số ngày ba cậu đi sửa máy ngày càng tăng. Cậu nhỏ 12 tuổi làm quen với việc sau khi đi học về là phải phụ ba trông coi cửa tiệm. Guồng quay công việc tất bật chiếm hết tâm trí Thiên Nhẫn. Trong đầu của cậu thiếu niên, sự vắng mặt của người chú già từ lâu đã không còn là mối bận tâm.

Thời gian này người đàn ông tên Kiệt đó đang ở Long An. Ông ta dồn hết số tiền dành dụm bấy lâu đầu tư vào ruộng trồng dưa. Ở đây, thông qua giới thiệu, ông có gặp gỡ với một cô gái địa phương. Nhưng cũng chẳng được bao lâu, khi ông phát hiện cô nàng hiền lành là một ả bất cá hai tay, cũng là lúc hai người kết thúc mối quan hệ trong êm đẹp. Ông bấy giờ toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc đồng áng. Nhưng trải qua 3 năm thất bát, toàn bộ vốn liếng đã dần cạn kiệt. Ông chú rút cuộc trở về điểm xuất phát. Hết đường đành phải quay lại Sài Gòn, tiếp tục hành nghề thám tử.

Người đàn ông 40 tuổi đầu, không gia đình, không tiền bạc bắt đầu lo lắng về tương lai của mình. Có những đêm ông trằn trọc chỉ để suy nghĩ về lý do khiến cuộc đời của ông bị dấn đến vậy.

Nhưng là gì? Cố nghĩ mãi cũng không ra. Thế là ông đổ lỗi cho tiền kiếp của mình. Nghĩ rằng bản thân mình kiếp trước hẳn đã làm nhiều điều xấu. Ông ra sức chuộc tội bằng cách bắt đầu năng đi bái chùa, đăng kí tham gia vào các nhóm thiện nguyện, tập ăn chay... Tuy nhiên công việc ở văn phòng thám tử của ông ngày càng bận rộn. Sài Gòn mấy năm trở lại đây, tệ nạn mỗi năm mỗi gia tăng, năm sau lại luôn phức tạp hơn năm trước. Nhiều lúc ông định bụng phải dừng hẳn công việc thám tử mất thời gian này để chuyên tâm vào chuyện tu tập.

Nhưng các loại hoá đơn sinh hoạt không cho phép ông thực hiện ý định đó. Và lại, khi văn phòng thám tử của ông đã bắt đầu có chút danh tiếng, việc đoạn tuyệt với thành quả bấy lâu cất công vun đắp là một chuyện không hề dễ dàng.

“Phải chi tìm được một người kế nghiệp mình.”

Ông thật sự mong muốn như vậy.

Tuy nhiên công việc thám tử không phải loại nghề nghiệp mà giới trẻ thời nay có hứng thú. Thậm chí đối với nhiều người “Chắc chỉ có các nhân vật trong tiểu thuyết trinh thám mới muốn trở thành thám tử”. Nghề thám tử, về căn bản là hơi bấp bênh trong nhận thức của số đông thanh niên.

Dù vậy, mỗi ngày chú Kiệt luôn phải sẵn sàng tâm thế đối mặt với công việc bấp bênh, hoàn toàn phụ thuộc vào nhu cầu từ khách hàng này. Nghề thám tử mà chú trót dấn thân không chỉ có tăng suất làm việc không ổn định mà còn chứa đựng nhiều nguy hiểm, lắm khi phải di chuyển xa, đòi hỏi nhiều kỹ năng, và đặc biệt là thường khiến bản thân nhân công dấn vào rắc rối.

Hôm nay là một ngày như thế. Chú Kiệt đang gặp phải một rắc rối lớn, khi tình cờ trở thành một trong các nhân chứng đầu tiên phát hiện ra hiện trường của một vụ án mạng. Nạn nhân không ai khác lại chính là người bạn cùng thuê phòng với mình. So ra thì trong số các rắc rối mà công việc thám tử mang đến cho chú từ khi làm nghề đến nay, rắc rối lần này chính là một đại cực phốt. Không biết chừng có thể sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự nghiệp đang lên của chú. Chú Kiệt đã lo sợ sẽ là một ảnh hưởng xấu, khi nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt người cảnh sát lúc thẩm vấn mình và các nhân chứng khác.

- Anh ta thật sự đã nói với mọi người như thế sao? - Thượng úy Lương xác nhận lại những điều mà chú Kiệt vừa trình bày từ các nhân chứng.

- Đúng là như vậy thưa anh cảnh sát. - Người khách nữ cùng vị hôn phu của mình gật đầu xác nhận.

- Như vậy có nghĩa là sau khi cùng anh Kiệt đây đi đến trước phòng của anh ta, chị và anh ta đã gặp chồng của mình ở phòng đối diện đi ra. Thông qua lời của chồng mình cho biết chủ của căn phòng, tức bạn cùng phòng của anh Kiệt có hẹn với chồng mình vào lúc 3 giờ 30 chiều. Chồng của chị có gõ cửa nhưng không thấy có dấu hiệu phản hồi từ bên trong, nghĩ rằng người chủ phòng có việc ra ngoài một lát nên anh ta quay trở về phòng, trùng hợp khi anh này có chuyện cần ra ngoài thì gặp chị và anh Kiệt. Lúc này anh Kiệt mới dùng chìa khoá dự phòng lấy từ quầy tiếp tân của khách sạn mở cửa, vì mỗi phòng chỉ được phát một chìa nhưng hiện tại chiếc chìa khoá này là do người bạn chung phòng của anh Kiệt nắm giữ. Tuy nhiên khi vào bên trong phòng thì đã thấy người mà chồng chị cần gặp nằm bất động theo tư thế ngã sấp người trên bàn. Anh Kiệt lấy lý do muốn bảo vệ hiện trường nên đã bảo chồng chị trở về phòng của anh ta mang cho anh Kiệt mượn một bộ quần áo để thay, đồng thời cũng nhờ chồng chị gọi điện thoại báo với cảnh sát. Về phần chị, anh Kiệt đây cũng bảo chị trở về phòng của mình thay đồ sẵn, trước khi cảnh sát có mặt. Đúng thế không? - Thượng úy Lương tóm tắt lại lời khai của chú Kiệt.

- Chính xác là như thế thưa anh cảnh sát. - Người khách nữ cùng vị hôn phu của mình gật đầu xác nhận một lần nữa.

- Vậy còn chuyện căn phòng đã khoá cửa trước khi hai người đến, làm sao chị biết được?

- À... về điều này tôi cũng không dám chắc, tôi chỉ nghe lại từ anh ta thôi. - Vị khách nữ giải thích với người cảnh sát.

- Là bởi vì khi đến, tôi có thử mở cửa vào vì nghĩ anh Mạnh đang chờ sẵn. Nhưng cửa phòng đã khoá, nghĩ là anh Mạnh có việc ra ngoài, vì thế tôi đã trở về phòng mình chờ anh Mạnh qua tìm. - Người đàn ông chồng của người khách nữ giải thích thêm về những thiếu sót trong lời khai của mình.

- Tôi hiểu rồi. Vậy còn anh Kiệt, anh có căn cứ nào để khẳng định cửa của căn phòng đã khoá trước khi anh mở không? - Thượng úy Lương quay sang hỏi chú Kiệt.

- Tôi nghĩ là cửa căn phòng thật sự đã khoá trước đó. Lúc tôi tra và xoay chìa khoá, có nghe thấy tiếng chốt cửa bị đẩy ra mà. Lúc đó có cả cô Kim và chồng của cô ấy đứng cạnh bên, hai người chắc cũng có nghe thấy đúng không? - Chú Kiệt nhìn sang phải sang trái chỗ vị trí mà hai nhân chứng còn lại đang đứng.

- Tôi không chú ý. - Người phụ nữ đáp.

- Tôi có nghe thấy, là tiếng chốt cửa khi bị chia khoá đẩy ra, lúc đó tôi đứng gần sát với anh đây mà. - Người đàn ông đồng tình với lời khai của chú Kiệt.

- Vậy ngay lúc phát hiện ra nạn nhân đang nằm bất động, trong số các anh chị có ai đến gần động chạm vào thi thể nạn nhân không?

- Tôi không. Tôi sợ chết khiếp. Không biết anh ấy bị gì nên tôi chỉ đứng nhìn thôi! - Người phụ nữ trả lời, trên gương mặt vẫn còn hiện rõ nỗi hoảng sợ.

- Tôi cũng vậy. Tôi cũng khá sợ. Khi tôi định tiến gần hơn để xem chuyện gì thì anh Kiệt đã ra lệnh cho tôi đứng yên. Chỉ có mỗi anh Kiệt lại gần và lay nhẹ người của anh Mạnh. À tôi có thấy anh ta kiểm tra mắt của anh Mạnh nữa. Sau đó thì như đã trình bày lúc này, anh Kiệt ra lệnh cho tôi và vợ trở về phòng.

- Vậy anh Kiệt này, từ sau khi hai anh chị đây trở về phòng mình, anh vẫn luôn túc trực tại hiện trường chứ? Anh có tự ý thay đổi hay động chạm vào chỗ nào ở hiện trường không? Ngay cả sau khi anh Dũng đây mang đồ sang cho anh mượn, anh có rời khỏi hiện trường để thay đồ và nhờ anh Dũng hoặc ai khác canh giữ, bảo vệ hiện trường hay không?

- Về điều này tôi hoàn toàn cam đoan với anh thưa anh cảnh sát. Tôi hiểu về tầm quan trọng của việc bảo vệ sự nguyên vẹn hiện trường. Như anh thấy đây, tôi phải nhờ anh Dũng cho mượn quần áo mặc trong khi tôi vốn có thể tự lấy quần áo của mình ngay trong phòng. Ngay cả lúc mặc đồ tôi cũng đứng trước cửa phòng để thay, điều này anh Dũng cũng có chứng kiến. Tóm lại là tôi không hề động chạm vào bất kì thứ gì tại căn phòng này sau khi phát hiện án mạng cả. Và tôi cũng không để cho bất kì ai tự ý vào hiện trường cho đến tận khi phía cảnh sát các anh đến thưa anh cảnh sát.

- Thật sự như vậy sao? Thế thì thật kì lạ... - Vị cảnh sát thờ dài, ánh mắt thể hiện sự hoài nghi.

Nghe đến đây, đồng loạt các ánh nhìn chĩa về phía người cảnh sát có đôi mắt híp buồn rầu, trong đầu họ cùng hiện ra câu hỏi “Cái gì kì lạ?”.

Không thể giấu nổi những ngờ vực trong lòng, cũng như cảm thấy cản trở lời những thắc mắc cho các nhân chứng hiểu. Điều tra viên số một của phòng cảnh sát hình sự thành phố quyết định chia sẻ vấn đề nan giải nhất trong vụ án lần này trước những kẻ tò mò.

- Chúng tôi tìm thấy một chiếc chìa khoá móc trên giá ngang, dùng để móc áo quần, đóng ở ngay phía trên vị trí xác chết. Qua đối chiếu thì chiếc chìa khoá này chính là chìa khoá của căn phòng.

- Tưởng gì! - Người phụ nữ ồ lên câu cảm thán đầy thất vọng. - Cái chìa móc ngay đó ai mà chẳng thấy.

- Tôi cũng có thấy khi đứng nhìn anh Mạnh. - Chồng của người phụ nữ tiếp lời.

- Tôi cũng vậy, nó đã luôn được móc ở đó từ trước lúc chúng tôi lại gần nạn nhân. - Chú Kiệt bổ sung. - Điều đó thì có gì kì lạ thưa anh cảnh sát?

Đúng vậy! Có gì kì lạ đâu? Chìa khoá móc ở giá treo áo quần, vốn là chuyện rất bình thường mà! Hai nhân chứng hẳn đã có cùng thắc mắc như chú Kiệt. Duy có mỗi Thiên Nhẫn từ nãy đến giờ đứng im chăm chú lắng nghe là hiểu điều mà vị cảnh sát đang muốn ám chỉ.

“Ôi trời! Các người vẫn chưa hiểu sao?”. Thượng úy Lương dường như muốn phun ra câu nói đầy khinh thường đó. Cũng may ông đã kịp kìm bản tính tự cao của mình lại. Ông dần bưng, nhẹ nhàng quay sang hỏi người nhân viên khách sạn, tức cậu thanh niên làm thêm Thiên Nhẫn.

- Cậu làm việc ở đây, hẳn cậu hiểu điều mà tôi muốn nói chứ? Có thể nào khoá cửa căn phòng mà không cần dùng đến chìa khoá không?

Trong giây phút ngắn ngủi, các nhân chứng lần lượt được câu hỏi đã có sẵn cả đáp án của thượng úy Lương khai thông.

- Không được đâu chú! Loại ổ khoá này phải dùng đến chìa khoá mới khoá lại được. Cái loại tay nắm tròn, chỉ cần bấm chốt trong rồi đập mạnh cửa để khoá rất mau hự, khách sạn 4 sao ai mà xài loại đó chứ. - Thiên Nhẫn trả lời kèm theo lời quảng cáo thừa thãi.

- Mọi người đã nghe thấy rồi đây! Không thể khoá cửa mà không có chìa khoá được! Cửa thì khoá, nạn nhân thì bị giết ở bên trong, căn phòng nằm trên lầu 5 không có ban công thông qua các phòng khác, chìa khoá duy nhất lại được móc trên giá treo. Hung thủ gây án xong đã thoát khỏi hiện trường như thế nào? Làm thế nào hắn khoá được cửa mà không dùng đến chìa khoá? Đây rõ ràng là một điều bất khả thi!

Thời khắc khi thượng úy Lương bộc bạch bằng hết những trăn trở trong lòng, Thiên Nhẫn dường như cảm nhận được có ai đó cũng đang lăm bằm giống mình câu nói “Tức là án mạng trong phòng kín?”.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Lí Do Của Căn Phòng Kín - Chương Thử Trí 3

Giống như hầu hết fan cuồng trình thám, thượng úy Hàn Lương đặc biệt yêu thích các vụ án.

Từ ngày còn là học sinh cấp hai, cậu nhỏ Hàn Lương đã bị cuốn hút bởi các tiểu thuyết trinh thám. Các nhân vật thám tử, điệp viên, hình cảnh tài trí trong các tiểu thuyết trinh thám trở thành thần tượng, hình mẫu để cậu theo đuổi thay vì các ca sĩ, diễn viên, vận động viên thể thao như bạn bè đồng trang lứa.

Cậu nhỏ thường hay tập các thói quen quan sát, giải thích hiện tượng; nghiên cứu, sáng tác các loại mật mã; suy đoán tính cách, hành động của mọi người xung quanh. Cậu thích phức tạp hoá những vấn đề đơn giản, vì theo cậu “như vậy mới ngầu”.

Năm mơ cũng thấy vụ án. Cậu nhỏ với niềm ham thích thái quá quyết tâm lớn lên sẽ trở thành một cảnh sát hình sự, để có nhiều cơ hội tiếp xúc với các vụ án hóc búa. Cậu tin rằng với trí tuệ hơn người của bản thân về lĩnh vực trinh thám, nhất định cậu sẽ trở thành một hình cảnh tài ba, tương tự như Harry Hole vậy.

Nỗ lực không ngừng vì đam mê, sau 3 năm thi lại đại học, cuối cùng Hàn Lương cũng trở thành học viên của học viện cảnh sát nhân dân. Trầy trật 4 năm cũng đến lúc tốt nghiệp, chàng thiếu úy trẻ vui mừng khôn xiết khi nhận được quyết định phân công công tác tại phòng cảnh sát hình sự thành phố. Ông trời quả nhiên không phụ người có lòng. Rốt cuộc ước mơ bao ngày của cậu trai trẻ đã thành hiện thực. “Hình cảnh số một Việt Nam, Hàn Lương! Ta đến đây!” Cậu đã hét lên như thế trong đêm đầu tiên khi ngủ tại đơn vị.

Trải qua 5 năm công tác, quân hàm đều đặn đã thăng đến cấp bậc thượng úy. Số vụ án tại Sài Gòn mỗi năm cậu tiếp xúc chỉ có nhiều lên. Có điều, chưa một lần nào Hàn Lương thể hiện được khả năng hơn người về phá án như ngày nhỏ anh hằng tưởng tượng.

Giải thích cho điều này, viên cảnh sát vừa bước qua tuổi 30 thường biện hộ rằng “do toàn gặp các vụ quá đơn giản, các đồng nghiệp khác đều giải quyết được” hay “chưa kịp điều tra thì hung thủ đã đầu thú” hoặc thậm chí là “công nghệ khoa học quá tiên tiến, bộ phận giám định đã làm thay hết mọi việc”.

Xem ra, việc trở thành một hình cảnh tài ba như Harry Hole không đơn giản như Hàn Lương nghĩ. Thời gian ngày một lâu nhưng ước mơ vẫn chưa đi đến đâu. Khi những hoài bão của tuổi trẻ bắt đầu bị lu mờ bởi nỗi lo của tuổi già, là lúc những suy nghĩ tiêu cực bắt đầu len lỏi vào đầu anh.

Người cảnh sát từng rất nhiệt huyết với nghề đã phân vân “không hiểu mình có đang lãng phí tuổi trẻ và tài năng cho công việc này?”, khi nhìn thấy những người bạn đồng trang lứa bây giờ đều đã trở nên thành đạt trong những công việc kinh doanh, nghệ thuật mà họ theo đuổi. Anh bắt đầu nhớ ra mình từng cũng rất thích viết lách. Sẽ ra sao nếu anh đi theo con đường văn sĩ nhỉ? Anh không thể biết được, cũng đã lâu rồi anh không nghĩ về việc sáng tác. Anh hình như đã bớt sự yêu thích dành cho nó, cũng như dành cho các vụ án. Dù vậy anh vẫn giữ vững sự tự tin rằng mình là một cảnh sát hình sự tài ba.

“Nếu mà gặp một vụ hóc búa, chắc chắn mình sẽ giải quyết được.”

Thượng úy Lương đã tin tưởng như vậy.

Tuy nhiên các vụ án hóc búa không phải là một chuyện cứ muốn là gặp được. Mà cho dù có gặp được, nếu người cảnh sát không đủ năng lực để giải quyết, chẳng khác nào trở thành trò cười cho những kẻ tay ngang.

Dù vậy nếu chỉ vì sợ không đủ năng lực mà né tránh các vụ án, thì làm sao có thể chứng tỏ được bản thân, làm sao tìm ra được đáp án cho câu hỏi về lý tưởng sống của cuộc đời. Rốt cuộc đó cũng chỉ là một trong những nỗi sợ trên đời này. Không thể không đối mặt, không thể nào né tránh.

Hôm nay là một ngày như thế. Hiện trường bên trong căn phòng 505 lúc mà thượng úy Lương và người đồng nghiệp lần đầu nhìn thấy trông khá đáng sợ. Mọi thứ bên trong căn phòng 2 giường ngủ thật lộn xộn. Có lẽ đã xảy ra xô xát. Rèm cửa sổ bị kéo hồng nhẹ một bên. Bút, cặp tạp nãm vương vãi dưới thảm. Tuy nhiên điều gây hoảng sợ nhất cho thượng úy Lương cùng những người nhìn thấy khác chính là xác một người đàn ông nằm đè trên chiếc bàn làm việc bị lật ngã, cạnh bên là hai chiếc ghế một ngã một dựng sát vách tường.

Dựa vào các nhân chứng có mặt trước cửa căn phòng, phía cảnh sát xác định được danh tính của nạn nhân. Nạn nhân là ông Bùi Minh Mạnh, 50 tuổi, đang hành nghề luật sư. Do yêu cầu công việc, nạn nhân cùng với 3 nhân chứng đầu tiên phát hiện ra hiện trường, tạm thời đến lưu trú tại khách sạn từ 12 giờ trưa nay. Để tiết kiệm các chi phí không cần thiết, nạn nhân và chủ Kiệt được sắp xếp ở đây phòng 2 giường, trong khi vợ chồng chị Kim anh Dũng sẽ ở riêng mỗi người một phòng đơn phía đối diện. Thời điểm tử vong của nạn nhân được phía pháp y dự đoán rơi vào tử trước đến sau 3 giờ chiều cùng ngày 15 phút. Nạn nhân chết do chấn thương não bộ, hung khí là chiếc gạt tàn thuốc được tìm thấy trong nhà tắm. Phía cảnh sát tạm thời chỉ cung cấp chút ít thông tin như vậy cho các nhân chứng, để tiện cho việc lấy lời khai.

Về quan hệ giữa nạn nhân và các nhân chứng, phía cảnh sát cũng đã tiến hành làm rõ.

Nhân chứng đầu tiên là chị Nguyễn Thị Kim, 33 tuổi, nghề nghiệp kinh doanh tự do. Nạn nhân là luật sư tư vấn cho chị và chồng mình trong việc giải quyết các tranh chấp tài sản khi ly hôn. Trả lời cho câu hỏi hơi tế nhị về lý do muốn ly hôn với chồng, chị Kim thẳng thắn chia sẻ “không thể sống cùng người chồng cờ bạc, nghiện hút thêm một phút giây nào nữa”.

Nhân chứng thứ hai là anh Bùi Anh Dũng, 35 tuổi, đang thất nghiệp, chồng hiện tại của chị Kim. Nói về lý do của cuộc hẹn bất thành lúc 3 giờ 30 chiều với nạn nhân, anh này cho biết “muốn đề nghị riêng với luật sư một số yêu cầu có lợi cho bản thân trong việc phân chia tài sản trước toà”. Anh này không nói rõ đó là những yêu cầu gì, tuy nhiên vợ của anh ta đã phản đối kịch liệt khi cho rằng chồng mình đang tìm cách lôi kéo vị luật sư quá cố về phe anh.

Nhân chứng thứ ba là ông Tạ Khắc Kiệt, 45 tuổi, nghề nghiệp thám tử tự do, người ở cùng phòng với nạn nhân. Nói về sự có mặt của bản thân, ông này cho biết mình “là thám tử riêng của cô Kim thuê để điều tra một số mối quan hệ bên ngoài của chồng mình, về cơ bản không có quan hệ gì đặc biệt với nạn nhân”.

Cả 4 người họ chỉ tạm thời lưu trú ở Sài Gòn một hôm để làm các giấy tờ cần thiết phục vụ cho vụ án ly hôn của chị Kim và chồng. Trưa ngày mai cả 4

sẽ đi Tây Nguyên để tiếp tục những công việc khác liên quan đến tài sản chung của đôi vợ chồng trẻ. Ngoài các nhân chứng trên, cả Thiên Nhẫn và Hữu Minh cũng được triệu tập để xác thực lại các lời khai liên quan đến việc giao chìa khoá dự phòng cho chú Kiệt. Về phần quản lý trực tiếp ngày hôm đó của khách sạn và nhân viên phục vụ phòng, do không có liên quan nên phía cảnh sát đã miễn cho không lấy lời khai. Tuy nhiên thượng úy Lương cũng đã có nhắc nhở với họ “rất có thể sẽ phải đến trực tiếp sở cảnh sát để khai báo nếu nhận được yêu cầu”.

Tại một phòng trống của khách sạn được phía cảnh sát trưng dụng làm phòng hỏi cung bước đầu, các nhân chứng đều cho rằng mình vô can khi thượng úy Lương tỏ vẻ nghi ngờ về động cơ gây án của họ. Thế nhưng tất cả đều không ai có bằng chứng ngoại phạm trong thời gian nạn nhân bị mưu sát. Anh Dũng thì ở suốt trong phòng đến tận 3 giờ 30, chú Kiệt thì bắt đầu đi bơi từ 2 giờ, còn chị Kim thì ngủ đến gần 4 giờ mới dậy, sau đó thì đi xuống hồ bơi và gặp chú Kiệt.

- Tức là không ai có thể làm chứng cho ai, không ai có bằng chứng ngoại phạm - Thượng úy Lương kết luận sau khi các nhân chứng khai báo.

- Anh đang nghi ngờ chúng tôi sao, anh cảnh sát? - Các nhân chứng mỗi người một câu, đại ý chính là như thế.

- Dễ hiểu mà, nạn nhân bị giết ngay tại phòng riêng nên khả năng hung thủ quen biết với ông Mạnh là rất cao. Các anh chị là những người có mối quan hệ tiếp xúc gần nhất với nạn nhân trong khoảng thời gian này. - Thượng úy Lương trả lời.

- Nếu thế chắc chắn không liên quan đến tôi! - Chị Kim tự biện hộ cho mình. - Nhìn căn phòng bừa bộn là đủ biết, hung thủ chắc là sau khi hẹn gặp riêng anh Mạnh đã xảy ra cãi vã, cả hai xô xát nhau rồi hung thủ dùng gạt tàn thuốc đánh anh Mạnh đến chết. Anh Mạnh thì không hút thuốc rồi, nên chắc chắn hung thủ phải là người hút thuốc. Tôi thì không hút thuốc nên tôi chắc chắn không phải là hung thủ.

- Có thể chị đã nói đúng ở chỗ diễn biến của vụ án. Tuy nhiên nếu chỉ dựa vào hung khí là gạt tàn thuốc để khẳng định hung thủ là người có thói quen hút thuốc, như vậy có lẽ hơi nóng vội. Chúng ta đều biết trong khách sạn, gạt tàn thuốc luôn được đặt sẵn ở mỗi phòng dù cho người khách thuê có phải là người hút thuốc hay không. Về phía tô giám định và thu thập vật chứng của chúng tôi, không có báo cáo về việc tìm thấy vụn tàn thuốc trong hiện trường cũng như trên vết thương của nạn nhân. Chưa hết, nếu hung thủ biết rõ nạn nhân là người không hút thuốc, có thể sẽ khiến hắn tạm ngưng thói quen hút thuốc của mình nếu có trong thời gian gặp nạn nhân. Và một điều quan trọng nữa là trong khách sạn ngoài gạt tàn thuốc, tôi không nghĩ còn có thứ gì có thể sử dụng để làm hung khí trong trường hợp xảy ra xô xát này. Cuối cùng việc hung thủ tẩy rửa gạt tàn thuốc theo tôi chỉ nhằm duy nhất một mục đích là xoá dấu vân tay trên đấy. - Thượng úy Lương phản bác lại những lập luận của nữ nhân chứng.

- Có phải hán cũng đã xoá các dấu vết khác luôn rồi không? Ví dụ như dấu vân tay trên bàn, ghế... - Thiên Nhẫn hỏi.

- Quả thật là hiện trường có dấu hiệu đã được lau dọn, tuy khá sơ sài. Bằng chứng là cạnh bên thi thể và các đồ vật ngổn ngang dưới sàn có một chiếc ghế được dựng ngay ngắn, đã qua lau chùi ở phần dựa lưng, chỗ hay được cầm nắm khi cần di chuyển. Bên trong nhà tắm, cùng với chiếc gạt tàn hung khí có cả một ly uống nước, cả 2 thứ đều đã được rửa sạch. Có lẽ hung thủ muốn xoá các dấu vết về vân tay trên những đồ vật mà hắn đã đụng vào. Vấn đề này tô thu thập hiện trường cũng đang cất lực tìm kiếm các dấu vết liên quan còn lại. Hy vọng sẽ tìm thấy gì đó giúp làm sáng tỏ nhân thân của hung thủ, bởi theo như thông tin cung cấp từ khách sạn, do có nhiều sự phàn nàn về các hình ảnh riêng tư của khách nghỉ nên khách sạn đã bỏ hết các camera an ninh bên trong khu vực khách sạn và hồ bơi, chỉ giữ lại những cái ở khu vực bãi giữ xe. Tức là hiện tại không có bất kì dữ liệu hình ảnh nào của người đã ra vào phòng nạn nhân trong thời gian xảy ra án mạng.

- Vậy còn bí ẩn về căn phòng kín? Làm sao có thể khoá được cửa phòng khi mà chìa vẫn móc ở giá treo bên trong? Phía cảnh sát các anh đã giải thích được chưa? - Chú Kiệt thắc mắc.

Cứ như bị chạm vào chỗ đau, thượng úy Lương đột nhiên giật bản mình. Khi đã lấy lại đủ bình tĩnh, ông trả lời bằng vẻ mặt đầy tâm trạng.

- Đó cũng chính là điều khiến tôi đau đầu nhất. Làm sao có thể khoá cửa phòng khi không có chìa khoá chứ? Rõ là không thể rồi. Chắc hẳn hung thủ đã dùng một thủ thuật nào đó.

- Nhưng vì sao phải làm như vậy? Tại sao hung thủ không khoá cửa theo cách thông thường, rồi sau đó chỉ cần phi tang chiếc chìa khoá đi. Như thế chẳng phải đơn giản hơn sao? - Cậu nhân viên Hữu Minh lên tiếng.

- Tôi làm sao biết được? Tôi có phải là hán đâu? - Thượng úy Lương càng tỏ vẻ khó chịu hơn sau khi nhận những câu hỏi khó từ phía các nhân chứng.

- Hay do hán muốn thử tài của cảnh sát? - Anh Dũng nhân chứng cũng đã tham gia vào cuộc bàn luận không có lối thoát.

- Thử tài gì chứ? Hán nghĩ đây là game show sao? Đó đâu phải là thử tài, là làm khó cảnh sát thì có. Thách đố cảnh sát sao? Nghĩ rằng tôi sẽ không nghĩ ra được cách hán tạo ra căn phòng kín? Thách đố kiểu như vậy rõ ràng là muốn đối đầu với cảnh sát. Loại tội phạm này...

Bỗng ngập ngừng trong mấy giây, thượng úy Lương tự dưng nét mặt gay gắt chuyển đổi sang trạng thái vô cùng tươi tỉnh. Ánh nhìn từ đôi mắt ti hí đột nhiên rộng mở. Khoé miệng nở ra một nụ cười phấn khích, tựa như sắp thực hiện được một điều lâu nay hằng ấp ủ.

- Tôi hiểu ra rồi! Tôi đã biết ai là hung thủ, cũng như cách mà hán tạo ra căn phòng kín! - Thượng úy Lương reo lên.

Trái ngược với vẻ kinh sốc của những người đang có mặt, Thiên Nhẫn sau khi nghe lời tuyên bố chắc nịch của vị cảnh sát, ánh nhìn lộ nét hoang mang. Cậu trai trẻ tự bấu chặt hai tay của mình trong khi chăm chú dõi theo người đàn ông râu tóc bồm xồm, một thời cậu thường thân thương gọi là “Chú Kiệt!”.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Lí Do Của Căn Phòng Kín - Chương Phá Án 1

Những cặp mắt tròn xoe kinh ngạc dồn vào viên cảnh sát, ngay sau khi ông tuyên bố rằng đã biết hung thủ sát hại vị luật sư. Sự ngạc nhiên đó, phần lớn, có lẽ do họ không nghĩ rằng trong cùng một ngày lại vừa được mục thị hiện trường gây án, vừa sắp có thể trực tiếp dự thính màn phá án chỉ tên hung thủ của cảnh sát thành phố, vốn là những điều chỉ có trên phim ảnh hay tiểu thuyết.

- Hung thủ? Tức là chú vẫn cho rằng người giết ông bác ở phòng 505 là một trong những người có mặt tại đây? - Hữu Minh thốt lên.

- Anh vẫn còn nghi ngờ chúng tôi sao? - Người khách nữ phản ứng.

- Như tôi đã nói, nạn nhân bị giết ngay tại phòng riêng nên hung thủ phải là người quen biết với nạn nhân. Ở đây chỉ có các anh chị là những người có mối quan hệ tiếp xúc gần nhất với nạn nhân trong khoảng thời gian này.

- Nhưng chẳng phải anh cũng bảo rằng hung thủ đã xóa hết các dấu vết ở hiện trường, vậy làm sao anh biết được ai là người giết anh Mạnh? Không phải là đoán mò đấy chứ? - Người khách nam thắc mắc.

- Là bởi vì tôi đã nhìn ra được cách thức tạo ra căn phòng kín của hung thủ. Trong số các anh chị đây chỉ có duy nhất một người có thể làm được điều đó. - Thượng úy Lương từ tốn đáp.

- Anh biết được cách tạo ra căn phòng kín? Anh thật sự đã biết được ai là kẻ giết người? Là ai? - Chú Kiệt sốt sắng.

- Hahaha! - Thượng úy Lương bỗng cười lớn bằng một giọng ghê rợn kéo dài. Khi tràng cười kết thúc ông nghiêm mặt nói. - Nếu mọi người đã thành tâm muốn biết thì tôi đây cũng sẵn lòng trả lời.

Mọi người đang có mặt tại phòng hỏi cung chăm chú lắng nghe những điều vị cảnh sát sắp nói ra. Ai cũng tỏ vẻ lo lắng xen lẫn hiếu kì. Duy có mỗi Thiên Nhân, ánh mắt nhìn trân tráo mà cậu dành cho thượng úy Lương như thăm bảo “Ông chú này, sao lại bắt chước lời thoại của đội Hoả Tiễn vậy?”.

Không để không khí kịp lắng đọng, thượng úy Lương vốn không phải kiểu hay nói vòng vèo trước khi phá án như đám thám tử trong truyện trinh thám. Viên thượng úy cảnh sát nói tiếp điều mà mọi người đang trông đợi.

- Hung thủ đã ra tay sát hại ông Bùi Minh Mạnh, không ai khác chính là... anh, chính là anh đây Tạ Khắc Kiệt. - Ánh nhìn từ cặp mắt ti hí của vị cảnh sát lúc này đang thẳng hướng về người đàn ông râu rậm hành nghề thám tử.

Lần lượt từng từ trong cái tên của người mà vị cảnh sát cho là hung thủ được đọc ra, thật không khác gì với suy nghĩ trong đầu của Thiên Nhân. Chú Kiệt chính là người được xưng tên.

- Há? Há? Tôi là hung thủ sao? Tại sao tôi lại là hung thủ chứ? Anh đừng suy đoán hồ đồ thế chứ! - Chú Kiệt thể hiện một sự bối rối.

- Tôi vừa nói rồi đấy thôi, chỉ có duy nhất một người trong số các anh chị là có thể tạo ra căn phòng kín trong vụ án này. Người đó chính là anh Kiệt à.

“Có thể sao? Bằng cách nào?”. Thượng úy Lương có thể tự tưởng tượng ra được sự hào hứng muốn biết của các nhân chứng đang có mặt, về thủ đoạn tinh vi mà hung thủ đã sử dụng để tạo ra căn phòng kín. Không để các khán giả kịp hồi sức, ông giải thích luôn.

- Việc tạo ra căn phòng kín tưởng chừng là bất khả thi, thực chất lại vô cùng đơn giản. Bằng cách dàn xếp hiện trường và lợi dụng các nhân chứng còn lại, anh đã có thể qua mặt tất cả mọi người, tự dựng nên vụ án căn phòng kín. Cách thức mà anh tiến hành tuần tự như sau. Đầu tiên, sau khi gây án xong, anh treo chiếc chìa giả đã được gắn miếng móc khoá số 505 của khách sạn lên giá móc phơi áo chỗ vị trí ngay trên xác nạn nhân. Mục đích của việc làm này là để các nhân chứng khi cùng anh vào phòng sẽ nhìn thấy ngay chiếc chìa khoá. Mọi người sẽ đinh ninh đó là chiếc chìa khoá phòng thật do chỉ nhìn vào miếng móc gắn có số phòng. Tiếp theo, anh dùng máy điện thoại của nạn nhân để nhắn tin đến chỗ lễ tân khách sạn, anh mạo danh nạn nhân báo phía khách sạn rằng “Tôi ở phòng 505. Tôi đã ra ngoài và mang theo cả chìa khoá phòng. Có thể tôi sẽ về trễ nên khách sạn hãy cho người bạn cùng phòng với tôi mượn tạm chìa khoá dự phòng!”. Đại loại là anh đã nhắn một tin với nội dung như vậy. Tiếp đến, anh dùng chiếc chìa thật để khoá cửa phòng lại, rồi anh giấu tạm chiếc chìa ở một nơi nào đó gần phòng mình. Rất có thể anh đã nhét chìa thật qua khe cửa ngay chỗ góc khuất. Vị trí này cho dù có mở cửa ra cũng sẽ không nhìn thấy chiếc chìa khoá. Cuối cùng, anh đi bơi để lấy lý do không có quần áo thay buộc anh Dững về phòng mình lấy đồ của anh ta cho anh mượn. Cuộc hẹn của nạn nhân và anh Dững cũng là do anh sắp xếp, bằng cách lên dùng điện thoại của nạn nhân. Anh cần sự có mặt của anh Dững trong vai trò nhân chứng. Về phần chị Kim có lẽ chỉ là sự tình cờ khi cùng gặp anh ở hồ bơi, hoặc có thể đó cũng là một sự sắp đặt trước của anh khi chọn ở tại khách sạn có hồ bơi như thế này. Trong lúc cả 2 nhân chứng trở về phòng của họ, anh đã nhanh chóng trao chiếc chìa khoá thật vào chỗ chiếc chìa giả trên giá treo đồ, chỉ cần đổi miếng móc số là xong. Chỉ với chút mảnh khoé đơn giản, anh đã tạo ra vụ án căn phòng kín hòng làm khó cơ quan điều tra. Tôi nói có sai chỗ nào không, anh Kiệt?

Đối diện với một loạt suy luận táo bạo của vị cảnh sát, chú Kiệt nhất thời cứng đờ cả lưỡi không nói nổi ra một câu phản biện. Thiên Nhân chăm chú lắng nghe từ nãy đến giờ cũng hoàn toàn đồng tình với những điều mà thượng úy Lương trình bày. Rõ ràng trong vụ án này chú Kiệt chính là người khả nghi nhất. Chỉ duy có một điều mà Thiên Nhân vẫn chưa hiểu được, vì sao chú Kiệt phải cất công tạo ra căn phòng kín? Cũng giống như Hữu Minh từng thắc mắc, sao hung thủ không khoá cửa theo cách thông thường, rồi sau đó chỉ cần phi tang chiếc chìa khoá đi, như thế chẳng phải đơn giản hơn sao? Tạo ra

căn phòng kín chẳng có ích lợi gì cho hung thủ cả. Bởi lẽ dù có là một vụ rắc rối đến thế nào, phía cảnh sát nhất định cũng sẽ điều tra cho bằng ra hung thủ.

- Nhưng vì sao anh Kiệt lại làm vậy? - Người khách nữ hỏi.

- Quá dễ hiểu mà, những ai hay đọc tiểu thuyết trinh thám đều biết, mấy tay thám tử luôn được tác giả ưu ái cho vai trung tâm, giành hết phần phá án của cảnh sát. Cảnh sát lúc nào cũng bị mô tả như một lũ gà mờ, chẳng biết làm gì ngoài vũ lực, luôn phải dưới màu bọn thám tử. Tóm lại thám tử chính là kẻ đối đầu số một của cảnh sát trong việc truy bắt tội phạm. Cái tên thám tử này chắc chắn đã luôn đố kị với cảnh sát, nên gây án xong còn bày đặt bày ra cái trò căn phòng kín để thách thức cảnh sát chúng tôi. Đáng tiếc cho anh, đời thực và tiểu thuyết vốn khác xa nhau. Ngoài đời cảnh sát chúng tôi giỏi hơn bọn thám tử chuyên đi rình trộm các anh rất nhiều. Hahaha. - Thượng úy Lương cười lớn trong sự hả hê.

“Mặc dù chú cảnh sát này vừa nói rằng chú Kiệt luôn đố kị với cảnh sát, nhưng sao nghe cứ như chú ấy đang đố kị với những người làm nghề thám tử ấy nhỉ?” Thiên Nhẫn tự hỏi.

- Anh hiểu lầm rồi. Em không có hỏi lí do anh Kiệt tạo ra căn phòng kín. Ý em muốn biết động cơ giết anh Mạnh của anh là gì? - Vị khách nữ cắt ngang mạch cảm xúc đang dâng trào của thượng úy Lương bằng một câu hỏi mà mọi người đều quan tâm.

- À! Điều này thì tôi chưa rõ, tuy nhiên tôi sẽ trực tiếp tiến hành lấy lời khai của anh ta và thông báo kết quả cho phía truyền thông. Mọi người cứ về nhà chờ xem tin đi. - Thượng úy Lương nở một nụ cười thân thiện thường thấy của những người làm công việc tiếp dân, trước khi ra tuyên bố dẫn giải chú Kiệt về phòng cảnh sát hình sự thành phố.

Mặc kệ chú Kiệt vẫn ra sức kêu oan, viên cảnh sát trẻ hơn đi cùng với thượng úy Lương khoá tay chú bằng thứ công cụ hình số 8 thường thấy trong các phim hình sự. Mọi người ngồi lặng trong phòng nhìn 2 vị cảnh sát áp giải người đàn ông cao lớn ra khỏi cửa. Trong khoảnh khắc lắng đọng ấy, Thiên Nhẫn chạy theo niu vật áo của chú Kiệt, cậu hiện tại vẫn không thể chấp nhận đáp án người chú hiền lành cậu từng rất thương yêu lại là kẻ sát nhân.

- Chú Kiệt, chú thực sự đã giết người sao?

- Chú không làm! Cháu phải tin chú Nhẫn à! - Chú Kiệt ngoảnh đầu lại nhìn, nói giọng nghẹn tức.

- Vậy căn phòng kín là sao? Ngoài chú ra còn ai có thể làm được?

- Chú không biết! Tạo ra căn phòng kín để làm gì chứ?

- Nhưng chú cảnh sát bảo thám tử rất ghét cảnh sát... chú làm vậy để thách thức cảnh sát.

- Thám tử cái gì, thám tử gây án thì cũng là tội phạm thôi. Có tội phạm bị điên mới đi thách thức cảnh sát. Chú chỉ là thám tử bình thường, làm mấy vụ nhỏ nhặt kiếm sống qua ngày thôi mà...

- Nói thế đủ rồi! Yêu cầu cậu không cản trở chúng tôi thi hành công vụ! - Viên cảnh sát trẻ la Thiên Nhẫn đồng thời gạt tay cậu ra khỏi áo chú Kiệt.

Thiên Nhẫn dừng bước, đứng trông theo bóng chú Kiệt và 2 người cảnh sát đi khuất khỏi khách sạn. Trong đầu cậu tràn trề một nỗi băn khoăn.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Lí Do Của Căn Phòng Kín - Chương Phá Án 2

Đêm tối luôn ẩn chứa nhiều mối nguy hiểm. Trong khi đa số mọi người đều cảm thấy bất an, tội phạm ngược lại thường dẫn đi và liều lĩnh hơn vào khoảng thời gian này trong ngày. Tức là đêm tối đã tạo ra cho chúng một môi trường hoạt động lí tưởng, để phát triển mạnh mẽ.

Cũng tức là muốn tóm cổ bọn tội phạm thì cứ chọn đêm tối mà tiến hành.

Giữa đêm đen kịt, phía sau bãi đất trống sát vách khách sạn 4 sao Thường Xuân, có một bóng người mò mẫm len lỏi giữa các bụi cây, trên tay kẻ khả nghi đang cầm một vật chiếu ra ánh sáng yếu, là một chiếc điện thoại nhỏ có chức năng chiếu sáng tương tự đèn pin. Kẻ khả nghi đi đi lại lại vòng quanh một khu vực, lưng hunched thấp rất gần mặt đất, tay rọi đèn hướng trước mặt, chắc hẳn là đang tìm kiếm gì đó.

Rốt cuộc hắn cũng đã tìm được, là một chiếc túi ni lông đen được cột chắc chắn. Để bảo đảm không bị nhầm lẫn, hắn mở chiếc túi ra để kiểm tra lại thứ đồ vật cất ở bên trong. Khi đã yên tâm vì tìm thấy đúng thứ cần tìm, hắn bóp xẹp chiếc túi và nhét vào bên trong áo, vỗ mạnh thêm vài cái để không bị nhô bụng. Tới đoạn chuẩn bị bỏ đi thì có một nguồn ánh sáng trắng mạnh rọi thẳng vào người hắn, là ánh sáng từ một cây đèn pin xịn. Theo phản xạ hắn xoay mặt đi để tránh nhìn thẳng vào nguồn sáng. Trong khi hắn chưa kịp hoàn hồn thì người cầm cây đèn pin đã bước đến rất gần. Hắn dùng thứ ánh sáng yếu ớt phát ra từ chiếc điện thoại của mình để phản lại, muốn xem thử kẻ đang đứng trước mình là ai.

- Ô? Là cậu? - Kẻ khả nghi giật mình khi nhìn thấy gương mặt của cậu nhân viên lễ tân khách sạn.

- Em tên là Thiên Nhẫn. Quý khách đang làm gì ở đây vậy? - Thiên Nhẫn đáp và hỏi lại.

Vẫn dùng một tay che mặt lại để né ánh sáng, kẻ khả nghi nói.

- Tôi đi dạo! Cậu làm gì ở đây? Cậu không trực quầy sao? Mà đừng rọi đèn vào người tôi nữa!

Thiên Nhẫn “Xin lỗi!” và xoay hướng đèn xuống dưới chân kẻ khả nghi.

- Em đi bắt hung thủ. Quầy em đã nhờ chị quản lý trực hộ rồi.

- Hung thủ gì? - Kẻ khả nghi cảm thấy chột dạ khi nghe thấy hai từ nhạy cảm.

- Chính là hung thủ giết vị khách ở phòng 505, vừa mới chiều nay đây. - Thiên Nhẫn trả lời một cách bình thản.

- Cảnh sát đã bắt hán rồi mà, là tên thám tử đó, cậu cũng có mặt ở đó mà?

- Chú Kiệt không phải là hung thủ đâu. Cảnh sát đã bắt nhầm người rồi. - Thiên Nhẫn tỏ ý phật lòng khi nghĩ đến việc chú Kiệt bị nghi ngờ là tội phạm.

- Sao mà nhầm được? Tôi thấy hợp lý lắm mà. - Kẻ khả nghi đứng trước mặt Thiên Nhẫn hỏi.

- Em lại không nghĩ vậy. Có một điểm không hợp lý trong suy luận của chú cảnh sát. - Thiên Nhẫn từ tốn trả lời bằng một thái độ giao tiếp mẫu mực của nhân viên lễ tân đáng được nêu gương.

- Có sao? - Kẻ khả nghi đứng trong bóng tối tỏ ý ngờ vực.

Trước khi đi vào màn giải thích kĩ lưỡng những điều kì lạ xung quanh vụ án, Thiên Nhẫn dùng tay trái đang buông lỏng đưa lên vuốt mái tóc dài sang một bên. Chỉ là một thói quen từ nhỏ mỗi khi cậu cảm thấy hưng phấn.

- Chú cảnh sát bảo rằng chiếc chìa khoá treo trong phòng lúc anh chị nhìn thấy là chìa giả. Chú Kiệt đòi miếng móc khoá để lừa anh chị tin rằng căn phòng đã được khoá mà không cần dùng đến chìa khoá. - Cậu thanh niên mới lớn Thiên Nhẫn nhắc lại nội dung màn suy luận của thượng úy Lương lúc ban chiều.

- Vậy thì có gì không hợp lý? - Không riêng gì kẻ khả nghi, chẳng ai trong buổi phá án cảm thấy có điều gì không đúng ở phần phá án của cảnh sát. Hỏi một câu như thế này cũng thật dễ hiểu.

Cơ mà Thiên Nhẫn biết điều không hợp lý đó là gì.

- Điều không hợp lý chính là vì sao chú Kiệt biết chắc rằng anh chị sẽ nhìn thấy chiếc chìa khoá treo trên giá? Nếu như anh chị không để ý đến nó chẳng phải kẻ hoạch tạo ra căn phòng kín thất bại rồi sao? Mặc dù chiếc chìa khoá được treo ở vị trí dễ nhìn thấy nhưng không có gì đảm bảo anh chị sẽ nhìn thấy nó cả. Nhất là khi trong phòng đang có một xác chết, dễ thường người ta cũng sẽ chú ý đến cái xác hơn. Chú Kiệt cũng không hề có động thái nhắc mọi người về sự có mặt của chiếc chìa khoá trên giá treo, cả hai anh chị đều chỉ nhớ ra điều đó khi được cảnh sát hỏi. Và lại, việc anh chị đòi vào phòng của chú Kiệt là ý kiến chủ quan của anh chị, tức là chú Kiệt không hề cần đến sự có mặt của nhân chứng là anh chị, bởi chú Kiệt không phải là người tạo ra căn phòng kín. Hay nói cách khác là chú Kiệt hoàn toàn không quan tâm đến việc anh chị có nhìn thấy sự hiện diện của chiếc chìa khoá trên giá treo hay không vì chiếc chìa khoá đó vốn dĩ là đồ thật.

Kẻ khả nghi đứng lặng im lắng nghe Thiên Nhẫn. Ánh mắt tên này bắt đầu thể hiện một sự khó chịu.

- Chiếc chìa khoá được treo trên giá đó vốn là đồ thật và luôn nằm ở đấy, thế nhưng nếu đó là chìa khoá thật thì hung thủ làm cách nào để khoá cửa phòng? Rõ ràng là không thể nào khoá cửa phòng xong lại có thể treo được chìa khoá thật lên giá tận sâu trong phòng. Trường hợp hung thủ lên làm một chiếc chìa khoá giống vậy, hoặc dùng chìa khoá dự phòng em cũng không nghĩ có thể xảy ra, bởi người duy nhất có thể làm điều này là Hữu Minh. Tuy nhiên Hữu Minh không hề quen biết với nạn nhân, cậu ấy vốn không có động cơ để giết người. Những xung đột giữa nhân viên khách sạn và khách nghỉ không phải là không có, tuy nhiên ở khách sạn này chỉ có nhân viên phục vụ phòng là thường xuyên tiếp xúc với khách, trực lễ tân như em và Hữu Minh chẳng bao giờ phải trực tiếp gặp khách ở phòng riêng cả. - Thiên Nhẫn nói tiếp.

- Vậy thì hung thủ khoá cửa phòng bằng cách nào?

- Đó cũng là điều em thắc mắc. Không hiểu hung thủ đã dùng cách nào để khoá cửa phòng mà không cần dùng đến chìa khoá? Suy nghĩ mãi rồi cuộc em cũng hiểu ra. Sự thật vô cùng đơn giản. Đó là hung thủ không hề khoá cửa. Thế nhưng điều này lại dẫn đến một câu hỏi khác, vì sao hung thủ lại không khoá cửa? Chìa khoá nằm ngay trên giá treo, lẽ thường nếu gây án xong, tốt nhất chẳng phải cứ nên khoá cửa lại sao? Càng lâu có người phát hiện ra nạn nhân thì càng có lợi cho hung thủ. Các dấu vết theo thời gian sẽ mất dần, việc điều tra phá án cũng gặp khó khăn hơn. Thế mà hung thủ lại không khoá cửa, hẳn quá vội rồi khỏi hiện trường nên quên khoá cửa? Em không nghĩ vậy. Hung thủ ý thức được việc xóa dấu vân tay, biết nghĩ ra cách đánh lừa mọi người là căn phòng đang khoá chứng tỏ hẳn khá bình tĩnh sau khi gây án. Hay vì hung thủ biết chú Kiệt sớm muộn cũng sẽ tìm cách vào phòng dù phòng có khoá đi chăng nữa, nên không cần khoá cửa? Nếu mà nghĩ vậy tại sao hẳn lại bày ra cách đánh lừa mọi người là căn phòng đang khoá?

Tự hỏi tự trả lời hình như là phong cách phá án của Thiên Nhẫn. Kiểu phá án như thế tuy không được chuyên nghiệp cho lắm nhưng sẽ khiến người nghe dễ hiểu hơn, có thể hình dung được quá trình phát triển suy luận của người phá án. Là kiểu của những người mới bắt đầu chấp chững nhập môn trình thám.

Thiên Nhẫn nói tiếp.

- Thay vì tìm cách đánh lừa người khác rằng căn phòng đang khoá, thì khoá thật căn phòng chẳng phải đơn giản hơn sao. Chứng tỏ phải có một lý do gì đó khiến hung thủ không khoá cửa phòng sau khi rời đi. Lúc đầu em còn nghĩ rằng do hung thủ muốn sớm có người phát hiện ra xác chết, dù chưa nghĩ ra mục đích của hắn là gì, nhưng em nghĩ nếu muốn vậy thì hắn nên mở hé cửa thì hợp lý hơn. Thế là em cố nghĩ ra một lý do khác khiến hắn không khoá cửa phòng. Thì ra lý do lại vô cùng đơn giản. Hung thủ không khoá cửa phòng là bởi hắn không thể khoá được.

- Vì sao lại không khoá được?

Trong cuộc sống, những điều vô lý vẫn thường hay xảy ra khiến con người ta không thể tin được.

Trong trường hợp nào bạn rất muốn khoá cửa nhưng lại không khoá?

- Thì chính là vì không có chìa khoá. Loại cửa này của khách sạn nếu không có chìa khoá thì không thể khoá từ bên ngoài được. Mọi người đều biết điều này mà.

- Nhưng rõ ràng là chìa khoá...

- Đúng vậy! - Thiên Nhẫn cắt ngang lời của kẻ khả nghi đang đứng trước mặt mình. Cậu thừa biết người đó muốn nói gì. Hắn chính là muốn hỏi “chiếc chìa khoá treo ở trên giá, sao lại bảo là không có chìa khoá?”

Những điều vô lý xảy ra thực chất không phải vì chúng không giải thích được, mà là do chúng ta không biết cách giải thích. Đối với trình thám, cũng có thể được xem là một môn khoa học, mọi điều vô lý đều không hề vô lý.

- Đúng vậy! - Thiên Nhẫn nói tiếp. - Chiếc chìa khoá treo ở trên giá, sao em lại nói là hung thủ không có chìa khoá chứ. Thật vô lý nhưng nó lại chính là điều xảy ra với hung thủ vào lúc đó. Để giải thích cho điều này thì cần phải nói về hiện trường khi mọi người lần đầu nhìn thấy. Em lúc dẫn cảnh sát đến hiện trường cũng có được nhìn qua. Một căn phòng lộn xộn do ẩu đả. Rất nhiều đồ vật đã bị xô dịch, ngã lộn nhào khắp phòng. Tuy nhiên thứ khiến em cảm thấy không bình thường nhất chính là chiếc bàn làm việc và xác chết của nạn nhân. Xác chết nằm đè lên chiếc bàn làm việc bị ngã, còn ngay phía trên là giá treo đồ có móc chiếc chìa khoá phòng. Tại sao chiếc bàn lại nằm ở vị trí sát tường? Chắc chắn là do hung thủ đã đẩy nó trong lúc ẩu đả với nạn nhân. Tưởng tượng một chút, em có thể nhìn ra cảnh hung thủ đẩy chiếc bàn đè chèn nạn nhân vào vách tường và dùng gạc tàn thuốc để đánh nạn nhân. Nhưng thật trùng hợp là vị trí đứng của nạn nhân lại ngay dưới chiếc giá treo đồ. Nạn nhân là một người khá cao nên đầu nạn nhân đã vô tình che mất chiếc chìa khoá được treo ngay trên giá đấy. Sau khi gây án và xoá các dấu vết trên gạc tàn thuốc, ly nước, ghế ngồi... hung thủ ngay lập tức rời khỏi hiện trường thì bỗng nhớ ra căn phòng cần có chìa khoá mới có thể khoá lại. Có lẽ hắn đã vào phòng tìm kiếm sơ qua nhưng không thấy chiếc chìa khoá. Hắn không ngờ được chiếc chìa khoá đã bị đầu của nạn nhân che lấp mất. Dù vậy hung thủ vẫn phải nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Do không có chìa khoá nên hắn chỉ có thể đóng cửa lại và rời đi. Về việc vì sao cái xác không đổ xuống lúc hung thủ tìm kiếm chiếc chìa khoá, em đoán rằng rất có thể do lúc đó nạn nhân vẫn chưa thật sự tử vong. Cùng với việc có chiếc bàn làm việc rất nặng chèn lại, chính vì vậy cái xác mới giữ được tư thế đứng. Tuy nhiên sau khi hung thủ rời khỏi phòng, nạn nhân mới thật sự chết. Lúc này xác chết không còn được não bộ điều khiển duy trì trạng thái đứng, trọng tâm thay đổi dẫn đến ngã và kéo theo cả chiếc bàn ngã theo.

- Cậu suy diễn hay đấy, nhưng đã sai rồi. Căn phòng rõ ràng là đã được khoá nhé. - Kẻ khả nghi đứng giấu mặt trong bóng tối phản bác.

Tuy nhiên bóng tối càng dày đặc thì ánh sáng lại càng rực rỡ, nguồn sáng phát ra từ chiếc đèn pin trên tay Thiên Nhẫn mỗi lúc lại nhích dần lên, từ từ hé lộ thân phận thật của kẻ khả nghi.

- Anh dựa vào đâu để khẳng định căn phòng đã khoá?

- Là tiếng chốt cửa bị đẩy ra khi vặn chìa. Mọi người đều nghe thấy đấy thôi.

- Không phải tất cả mọi người. Chỉ có chú Kiệt và anh thôi. Chỉ có 2 người là nghe thấy tiếng “cách” tương tự với tiếng chốt cửa bị đẩy ra khỏi ổ.

- Cậu nói tương tự... là có ý gì?

- Em chính là muốn nói tiếng động mà chú Kiệt tưởng là tiếng của chốt cửa khi bị đẩy ra đó, thực chất chỉ là một tiếng động nghe gần giống, do anh tạo ra để lừa chú ấy tưởng rằng cửa vẫn còn khoá. Chính anh là người duy nhất có khả năng làm điều đó anh Dũng à. Trong số 2 nghi can, Anh chính là hung thủ đã giết người khách cùng phòng với chú Kiệt và dàn dựng nên thủ thuật căn phòng kín nhằm mục đích che giấu hành vi tội ác của mình.

Giật mình trước lời buộc tội của Thiên Nhẫn, kẻ khả nghi đánh rơi chiếc điện thoại trên tay xuống đất. Vô tình sao mặt chiếu ra ánh sáng lại nằm ngửa, hướng thẳng nguồn ánh sáng vào mặt người chủ của nó. Kẻ khả nghi này giờ giấu mặt trong bóng tối cuối cùng cũng đã lộ diện. Là người chồng của thân chủ nạn nhân, anh Bùi Anh Dũng.

Tuy nhiên chỉ ít giây sau đó anh ta đã kịp trấn an bản thân, cúi xuống nhặt chiếc điện thoại vừa đánh rơi lên và ngoan cố phản biện.

- Cậu bảo chỉ có mình tôi là tạo ra được tiếng động đó? Bằng cách nào chứ?

- Em nghĩ anh đã dùng bật lửa, loại bật lửa bấm nút ấy. Là một người thường hút thuốc chắc hẳn anh cũng có sở hữu một cái. Tiếng động mỗi lần đánh lửa từ loại bật lửa này nghe khá giống với tiếng của chốt cửa khi bị đẩy ra khỏi ổ khoá. Trong 2 nghi can, chị Kim vừa đi bơi về, trên người chỉ mặc duy nhất mỗi bộ đồ bơi, nên chẳng thể cất giấu gì khác để có thể tạo ra tiếng động như thế. Chị ấy cũng đứng cách xa chú Kiệt khi chú ấy mở cửa phòng nên dù có mang theo vật gì tạo ra được tiếng động tương tự tiếng mở cửa thì ở khoảng cách xa như vậy chú Kiệt cũng sẽ phân biệt được đó không phải tiếng động phát ra từ ổ khoá. Chưa kể đến việc chị Kim có khai rằng không nghe thấy tiếng đẩy của chốt cửa, tức là bác bỏ việc căn phòng đã được khoá từ trước. Về phần chú Kiệt, sở dĩ chú ấy làm tưởng tiếng động mà chú nghe được là tiếng mở cửa là bởi chú ấy chưa từng mở cửa của khách sạn bao giờ. Cả 4 người đều chỉ vừa đến thuê phòng khách sạn sau giờ giữa trưa, chú Kiệt lại ở phòng đôi nên cho dù có đi đâu cũng chẳng cảm đến chìa khoá, mà cái này thì mọi người đều biết là do nạn nhân giữ.

- Mày suy diễn hay đấy! Nhưng tao chả việc gì phải làm thế cả. Cảnh sát đã kết luận hung thủ là tên thám tử, hẳn tạo ra căn phòng kín là để thách thức cảnh sát. Bọn thám tử và cảnh sát có thù ghét với nhau, chính tên cảnh sát cũng đã nói như thế. Tao chẳng phải là thám tử tao chẳng có lý do gì để làm thế cả. - Anh Dũng chống chế.

- Thật ra, trong vụ án này điều khó giải thích nhất không phải là cách tạo ra căn phòng kín mà chính là lý do vì sao hung thủ phải tạo ra căn phòng kín. Cái lý do mà chú cảnh sát đưa ra để buộc tội chú Kiệt chỉ vì chú ấy là thám tử, em thấy nó thật kì cục. Chú Kiệt từng nói, thám tử mà giết người thì cũng là tội phạm, mà làm gì có tội phạm nào lại muốn thách thức cảnh sát bằng câu đố căn phòng kín? Loại đố chắc chỉ tồn tại trong các tiểu thuyết trinh thám đầy hư cấu. Nghĩ đến đây em mới nhận ra, tất cả chúng ta đều đã sai khi cho rằng hung thủ tạo ra căn phòng kín là để khiến vụ án trở nên rắc rối, để thử thách năng lực của phía cảnh sát.

“Không phải như thế thì là gì?” Không cần chờ anh Dũng hỏi câu này, Thiên Nhẫn giải đáp tiếp những bí ẩn cuối cùng của vụ án.

- Trong trường hợp của anh, việc tạo ra căn phòng kín là do anh bị rơi vào tình huống không thể khoá cửa căn phòng. Cũng chính điều này đã dẫn đến lý do khiến anh phải nguy tạo ra thủ thuật tiếng động giả để lừa mọi người là căn phòng đang khoá. Mục đích thật sự của anh không gì khác chính là nhằm tránh để lộ thân phận hung thủ sát hại người bạn cùng phòng của chú Kiệt. Mặc dù sau khi gây án xong anh đã ngay lập tức lau chùi những dấu vết vân tay trên một số đồ vật trong phòng, nhưng anh cũng lo sợ không biết có bỏ sót chỗ nào hay không. Đó là một lo sợ dễ hiểu bởi sau một cuộc ẩu đả, khó mà xác định được bản thân đã từng đụng chạm vào những thứ gì. Chính bởi vì thế anh cần phải trở lại căn phòng đó một lần nữa, nhưng là đường hoàng chính chính trước sự quan sát của người khác. Do vậy mà anh đã dùng điện thoại của nạn nhân soạn một tin nhắn cho lễ tân khách sạn, yêu cầu chúng tôi giao chìa khoá dự phòng cho chú Kiệt. Mục đích là để ám thị chú Kiệt rằng căn phòng đã được khoá nhằm tạo thuận lợi cho anh khi thực hiện thủ thuật giả tiếng mở khoá căn phòng. Khi gặp chú Kiệt trước phòng nạn nhân anh tự bịa ra cái cuộc hẹn lúc 3 giờ 30 bởi anh cần chú Kiệt tin và cho anh vào phòng đợi. Thực chất mục đích của toàn bộ việc làm đó là để anh có cơ sở để giải thích nếu cảnh sát sau này tìm thấy dấu vân tay của anh ở trong phòng nạn nhân.

Thật trái ngược với suy luận của thượng ury Lương lúc chiều khi cho rằng chú Kiệt cần anh Dũng làm nhân chứng cho mình để tạo ra căn phòng kín. Sự thật, chính hung thủ là anh Dũng lại cần chú Kiệt cho vai trò nhân chứng để che đậy tội ác của anh ta.

- Nói thêm, sau khi rời khỏi hiện trường, anh trở về phòng của mình và đứng quan sát phòng nạn nhân thông qua lỗ mắt mèo. Chỉ chờ chú Kiệt xuất hiện là anh từ bên trong phòng mình giả vờ bước ra, rồi trình bày với chú ấy về cuộc hẹn để được vào phòng chờ. Anh buộc phải làm vậy vì nếu chú Kiệt phát hiện ra xác chết chỉ có một mình, chưa biết chừng chú ấy sẽ chẳng để ai vào phòng cho đến khi cảnh sát đến. - Thiên Nhẫn nói cho bằng hết những điều còn chưa sáng tỏ.

- Mày nói xong chưa? Nãy giờ tao thấy mày nói xàm hơi nhiều rồi đó. Mày có bằng chứng không? Quan trọng là bằng chứng con à. - Anh Dũng bắt đầu nổi cáu khi buông ra lời hăm dọa. - Mày buộc tội tao như đúng rồi mà không có bằng chứng, tin tao bẻ cổ mày không thẳng nhai con.

Không khoan nhượng trước sự uy hiếp của kẻ thù ác, Thiên Nhẫn nói với hắn điều mang tính chất quyết định cuối cùng.

- Bằng chứng chính là chiếc áo cát trong chiếc túi đen mà anh đang giấu trong người. - Thiên Nhẫn dùng đèn pin rọi vào phần bụng nhô ra hơi bất thường của hung thủ. Cậu nói tiếp. - Đó chính là chiếc áo anh mặc lúc gây án. Sau khi trở về phòng mình em đoán anh đã gói chiếc áo vào túi ni lông và vứt từ cửa sổ phòng mình xuống bãi đất cạnh bên khách sạn. Dù việc hành hung nạn nhân bằng gạc tàn thuốc không để lại quá nhiều máu trên áo anh, nhưng dù chỉ một chút thì nếu đối chiếu ADN cũng có thể phát hiện ra đó là máu của nạn nhân. Cho dù anh có giặt sạch vết máu thì chỉ cần thử phản ứng luminol cũng vẫn có thể phát hiện ra được. Chỉ cần cảnh sát nắm được bằng chứng đó thì việc lật lại vụ án và buộc tội anh là chuyện hoàn toàn có thể. Em khuyên anh nên ra đầu thú để được hưởng sự khoan hồng của pháp luật.

Đến lúc này thì hung thủ thật sự dường như không còn giữ được bình tĩnh. Mắt hắn lộ rõ sát khí, miệng gầm gừ như một con dã thú khát máu. Hắn đột ngột nhảy bổ về phía Thiên Nhẫn, hai tay chồm tới và hét lớn “Mày phải chết vì đã biết quá nhiềuuuuuu!”.

Có hơi bất ngờ trước sự mạnh động của hung thủ, Thiên Nhẫn theo phản xạ tự nhiên chỉ kịp lùi một bước. Ngay khi khoảng cách giữa móng vuốt của hung thủ và Thiên Nhẫn chỉ còn hơn một gang tay, đột nhiên có một tiếng của vật gì đó lướt gió bay thẳng đến đập vào đầu hung thủ. Tiếng va đập không quá lớn nhưng đủ khiến kẻ côn đồ khựng lại và ôm đầu vì đau đớn. Tiếp đến, từ phía sau lưng của hung thủ, một bóng đen nhảy xổ ra, trên tay cầm một cây vũ đã dương hết cỡ. Người này liên tiếp quất tới tấp cây vũ lên người hung thủ. Đến khi chắc chắn hung thủ đã như độn không còn đủ sức để chống trả hay bỏ chạy. Người bí ẩn này mới nhảy đề lên người của hung thủ. Một tay vịn vai một tay khoá ngược tay hung thủ ra sau. Thiên Nhẫn vội xoay tay, rọi đèn pin về phía người bí ẩn đấy. Ánh sáng đèn quét dần từ phía đầu gối cho đến lúc tìm ra điểm dừng ở gương mặt người bí ẩn. Khi Thiên Nhẫn nhận ra người vừa trấn áp kẻ côn đồ chính là người bạn đồng nghiệp Hữu Minh của mình, lòng cậu mới tạm an nhiên.

- Cậu có sao không? - Hữu Minh lo lắng hỏi thăm.

- Cũng may là cậu kịp xuất hiện. Đã bảo đứng gần tôi mà cậu trốn vòng ra sau lưng hẳn làm gì? Làm tôi sợ muốn chết! Cứ tưởng sẽ trở thành nạn nhân thứ hai của hắn rồi chứ. - Thiên Nhẫn trách móc.

- Không có gì thì tốt rồi. Bây giờ xử lý tên này sao đây?

- Trói lại rồi báo cảnh sát. Tôi có mang theo dây nè.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Lí Do Của Căn Phòng Kín - Chương Kết Thúc

Đặt chiếc ly thủy tinh đựng nước lọc xuống bàn sau khi đã nhấp một ngụm, Thiên Nhẫn kết thúc câu chuyện vừa kể bằng động cơ của hung thủ.

- Mấy hôm sau đó trên thời sự có đăng tin về vụ án, nói động cơ giết người của anh chồng là do tức giận trước những đòi hỏi quá đáng của ông luật sư khi anh ta nhờ ông ấy đứng về phía mình chống lại người vợ trong vụ việc tranh chấp tài sản sau li hôn. Còn bảo là anh ta trước khi gây án có sử dụng qua ma túy nên không kiểm soát được hành vi của bản thân. - Ngừng lại một chút để nuốt hết miếng bánh trong miệng, Thiên Nhẫn nói tiếp. - Tôi chẳng tin, không kiểm soát được ý thức mà có thể nghĩ ra cách để che giấu tội ác trong thời gian ngắn thế sao?

- Vậy còn thầy của cậu? Vì sao ông ta lại trở thành thầy của cậu? - Kỳ Nhân hỏi.

- Sau khi được giải oan thì ông bảo với tôi là cảm thấy không muốn làm thám tử nữa. Ông thuyết phục tôi theo nghề của ông, bảo tôi có năng khiếu thiên bẩm, nhận hướng dẫn cho tôi trong 2 năm đầu, trả lương học việc và hứa sẽ bàn giao hết mớ làm ăn cho tôi. Lúc đầu tôi cũng phân vân lắm, nhưng ông năn nỉ mãi. Có lần còn đổ vạ tại tôi nói rằng hung thủ tạo ra căn phòng kín để thách thức cảnh sát, khiến cảnh sát bắt lầm ông, khiến ông bị bệnh sợ cảnh sát. Nói chung là ông tìm đủ mọi lý do buộc tôi theo ông học nghề. Cũng đang lòng bông nên tôi dần thân luôn. Đến nay cũng đã ra nghề được gần 4 năm. - Thiên Nhẫn nói một lèo không nghỉ.

Nhanh tay thu dọn chỗ thức ăn rơi vãi cho vào hộp pizza đã ăn hết sạch, Kỳ Nhân hỏi tiếp.

- Bây giờ thầy cậu làm gì? Sống như thế nào?

- Ông đang đi làm công quả ở một ngôi chùa bên khu Thảo Điền.

- Đi tu hả?

- Không phải, chỉ đi phụ giúp việc trong chùa thôi. Ăn ở tại đó luôn. Ông cũng chẳng tiêu xài gì nhiều nên lâu lâu tôi rảnh thì ghé thăm và phụ ông ít tiền tiêu vặt.

Khi đã gói xong hết tất cả rác sau bữa ăn, Kỳ Nhân tiếp tục hỏi sang chuyện khác.

- À mà cậu có nhớ người cảnh sát phá án sai bắt nhầm thầy cậu không? Nói không chừng vẫn còn làm trong Sở, không biết là ai mà hồ đồ thế nhỉ?

Dù đã nghe câu hỏi, Thiên Nhẫn nốc hết chỗ nước còn sót lại trong ly rồi mới trả lời. - Hình như lúc ở quầy tiếp tân chú ấy có giới thiệu tên nhưng lâu quá tôi cũng quên mất rồi. Cũng chẳng nhớ nổi mặt nữa.

- Để hôm nào tôi tìm lại hồ sơ vụ đó. Kể ra thì cũng may là hôm đó có Hữu Minh đi cùng cậu bắt hung thủ. Cậu bạn này cũng gan dạ nhỉ.

- Ủ! - Thiên Nhẫn miễn cưỡng tán thành. - Nhưng tôi vẫn cứ cảm thấy có gì đó kì lạ. Lúc đó tôi quá, mọi chuyện cứ dồn dập. Cũng xảy ra lâu rồi nên chắc là tôi không nhớ được đầy đủ. Cơ mà vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. Mà thôi, tôi buồn ngủ rồi. Cậu ngồi canh văn phòng hộ để tôi ngủ tí!

Giống như hầu hết mọi lần, cuối cuộc trò chuyện về vụ án, thế nào hai thanh niên này cũng cãi nhau.

- Nói gì vậy? Tôi là osin của cậu chắc? - Kỳ Nhân bực tức nói.

- Nếu không thì cậu đi về cho tôi đóng cửa. Tôi buồn ngủ lắm rồi! - Thiên Nhẫn trả lời như thể cậu ta chẳng hề quan tâm gì đến thái độ gay gắt của người cộng sự của mình.

- Cái tên này! Có ai bảo với cậu là cậu rất bất lịch sự không?

- Không có! Mọi người đều nói là tôi rất đẹp trai.

- Đẹp trai thì liên quan gì đến bất lịch sự? - Kỳ Nhân nổi cáu lên.

- Thế cậu có canh văn phòng hộ tôi hay không? Sao nói nhiều thế nhỉ? - Thiên Nhẫn nhăn mặt.

"Ồi trời! Thật hết nói nổi!" - Kỳ Nhân chửi thầm trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Lời Tác Giả

3 năm một chặng đường không dài không ngắn cho một tiểu thuyết trinh thám mạng. Vụ án đầu tiên mình viết vốn chỉ như một mẫu truyện ngắn để đăng cho vui trên một diễn đàn trinh thám. Để rồi sau đó khi các vụ án tiếp theo ra đời, mình bắt đầu chăm chút hơn về câu chữ, tính liên kết giữa các truyện với nhau.

Bản thân chỉ là một kẻ tay ngang học đòi viết truyện trinh thám, tự nhận thấy còn nhiều thiếu sót. Nhưng qua mỗi vụ án đăng lên, nhận được những ủng hộ dù rất ít của những người bạn có cùng sở thích, đó là một động lực rất lớn để mình hoàn thành tập 1 này.

Cái ngày mình viết xong chương cuối cùng của tập này, mình đã vui biết nhường nào. Đối với nhiều người có lẽ đây chỉ là một tiểu thuyết tự sáng tác bình thường, tầm thường giữa một rừng tiểu thuyết. Nhưng đối với mình mỗi vụ án mình viết ra là thành quả của cả ngày và đêm trăn trở. Mình suy nghĩ từng chút, nghĩ ra rất nhiều nhưng chỉ chọn những gì bản thân cho là hay nhất để viết ra. Khi lựa chọn hướng đi là trinh thám, bản thân đã tự đặt ra cho mình một thử thách và trách nhiệm.

Bản thân mình đã nghiêm túc với mỗi câu từ được viết ra, mình viết vì những người yêu thích truyện trinh thám, viết vì nền văn học trinh thám Việt Nam còn rất ít, và quan trọng nhất là viết vì chính bản thân mình.

Khi mình tin tưởng vào việc mình đang làm và làm điều đó thật nghiêm túc, làm hết mình, chắc chắn sẽ có người nhận ra sự cố gắng và công nhận những công sức mà mình đã bỏ ra!

Cảm ơn tất cả mọi người đã yêu thích truyện!

Bạn đang đọc truyện *Thám Tử Sài Gòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).